XXVIII. évfolyam, 13. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. március 30.

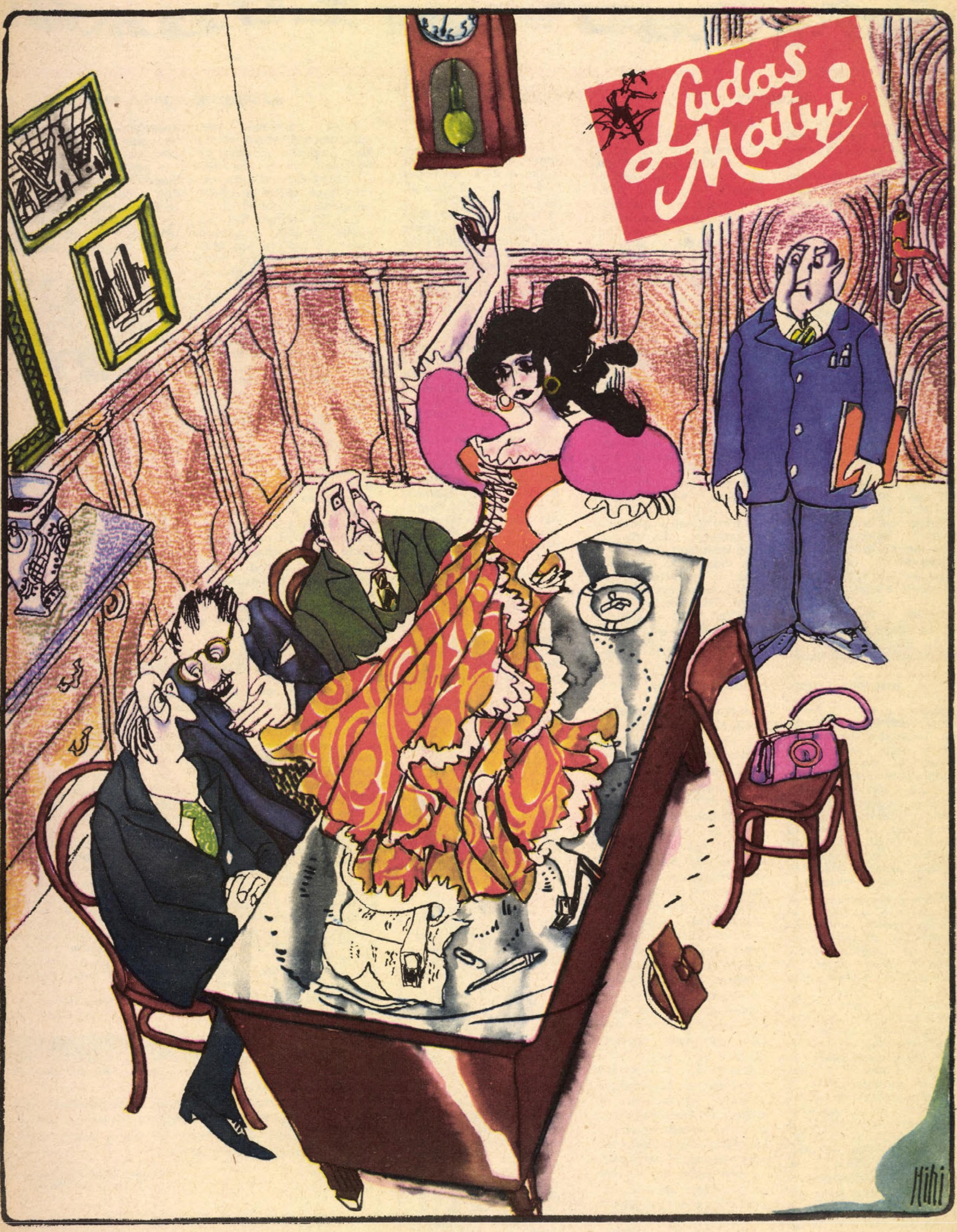
Ludas Matyi
Hihi

Hegedűs István rajza

— Jól táncol, de nekünk, sajnos, gyors- és gépírónő kellene…

KEDVES LUDAS!

BELÜGYEK

Nem szívesen hallgatok meg rám nem tartozó ügyeket. De egyre többen kényszerítenek rá.

Ülök a Gorkij moziban, az ajtó közelében, s a film líraibb részletei közben, amikor a szereplők csendben, szó nélkül szenvednek, kénytelen vagyok meghallgatni, miként hányják-vetik meg a mozi belügyeit a folyoson a jegyszedők, a büfés és a ruhatáros közreműködésével...

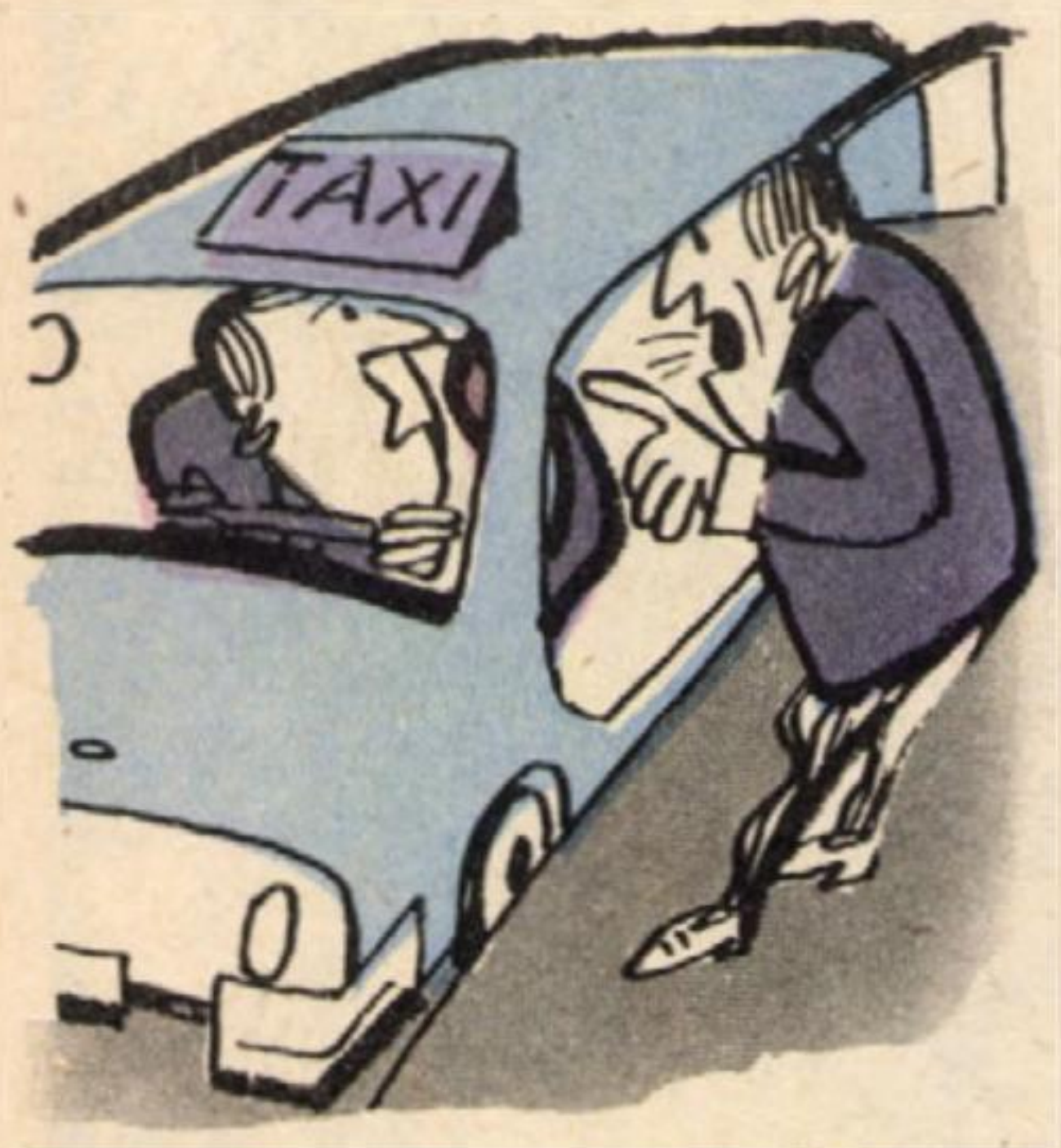

Vidéki szállodában arra ébredek, hajnali hatkor, hogy munkakezdés előtt az egybegyűlt takarítónők élénk diskurzust folytatnak a folyosón a szálloda ügyeiről...

Beülök a Nyugatinál a taxiba, éppen indulni akarunk, amikor kiugrik a mellettünk vesztegló kocsiból egy mérges úr, felrántja a mi taxink ajtaját és leckéztetni kezdi a sofőrt:

— Kollega úr, ugye magáé volt az utolsó bentálló kocsi?! Nos, akkor miért nem csapta le a jelzőkészüléket?! Igazság szerint nekem most be kellene küldenem magát a garázsba! Most az egyszer még nem teszem meg, de máskor ilyen elő ne forduljon!

Mindez csak rövid tartalmi kivonata annak a kemény hangú kioktatásnak, aminek a végig hallgatása nemcsak a sofőrnek kellemetlen, hanem nekem is. Azt sem tudom, miről van szó. A veszekedős úr bizonyára a vállalat ellenőre lehet, a szerkezet, amit le kellett volna csapni, bizonyára azt jelzi a központban, hogy nincs az állomáson kocsi... Mindezt csak gondolom, nem tudom pontosan, nem érdekel, mert nem tartozik rám. Tárgyalják ezt meg máskor és másképp, de mindenképp nélkülem.

A mozinéző szórakozni akar, a szállóvendég pihenni, a taxiutas dolgára sietni. Hagyják őt békén, kíméljék meg a vállalati belügyekkel való traktálástól!

(R)

HOGYAN LETTEM ORVHALLGATÓ?

Amikor a hetedik kerületből átköltöztem a hatodik kerületbe, magammal vittem öreg rádiókészülékemet is, amelyet még apám nevén tartottak nyilván. Az esetet egy levelezőlapon megírtam a 62-es posta rádiócsoportjának, kérve, hogy a jövőben új címemre és az én nevemre küldjék ki a számlát. A számlák azonban továbbra is a régi címre érkeztek.

Ekkor személyesen is bementem a 62-es posta rádiócsoportjához: előadtam a tényállást, és azt kértem, hogy ne küldjék többet meghalt apám nevére a rádiószámlát, vagyis oda, ahol nincs is készülék. A tisztviselőnő, akivel tárgyaltam, közölte, hogy csak akkor vehetnek nyilvántartásba a hatodik kerületben, ha előzőleg személyesen elmegyek a hetedik kerület hasonló intézményéhez és onnan kijelentkezem. A válaszom az volt, hogy erre nem vagyok hajlandó. Ha a lakás ki-bejelentését el lehet végezni egy űrlapon, akkor talán a rádiónál sem jelent ez leküzdhetetlen nehézséget? A kisasszony elrohant, majd visszatért a felettesével, aki újra türelmesen végighallgatott. Ezután kezembe adott két nyomtatványt, az egyiket a hetedik kerületi ki-, a másikat a hatodik kerületi bejelentkezéshez és biztosított arról, hogy az előbbit majd ők továbbítják. Megnyugodva távoztam.

Új címemre nemsokára kaptam egy értesítést, mely szerint 1971. IV. negyedévétől díjköteles a készülékem. Ez az értesítés az én nevemre szólt. Ezenkívül kaptam egy felszólítást 30 Ft befizetésére (az előző negyedévre), ez viszont már néhai apám nevére szólt. A rádiószámla ugyanakkor pontosan, időben megérkezett a régi, VII. kerületi címemre is. A csekk hátára ráírtam, hogy a jövőben, ha lehetséges, az én nevemre küldjék ki a számlát. Nemsokkal ezután kaptam egy olyan nyomtatványt a 62-es posta rádiócsoportjától, amelyet már személyes találkozásunk alkalmával kitöltöttem részükre. Természetesen nem töltöttem ki még egyszer. A következő negyedévre már nem jött meg a rádiószámla, sem apám nevére, sem az enyémre, sem a régi, sem az új címemre. Kitartó harcommal azt értem el, hogy most már nemcsak formálisan, hanem valóban orvhallgató lettem.

Dr. Szabó András
Bp. VI., Lenin krt. 90.

KÉT ZSÁK BURGONYA

Október 14-én feladtam Homokszentgyörgyön — a 13. sz. Volán Vállalatnál — 2 jutazsák burgonyát Vácra, a fiamnak. A száz kiló burgonya a mai napig sem érkezett meg a címzetthez. December eleje óta reklamálom Kaposvárott a Volánnál, de sajnos eredménytelenül. Ők arra hivatkoznak, hogy a burgonyát rendben továbbították Budapestre, az 1. sz. Volán címére, ahonnan továbbítani kellett volna Vácra, de a budapesti testvérvállalat még válaszra sem méltatta őket. Szeretném mielőbb megkapni a burgonya árát, a 300 forintot és a fuvardíjat, valamint a két zsák árát, a 60 forintot, azaz összesen 413,— forintot. A burgonyát ennek ellenében átadom a Volán illetékeseinek.

Óvári Pál
Homokszentgyörgy
Petőfi u. 61.

RÖVIDEN!

Pécs város és környékének könyvesboltjait végigjártam, „A kisajátítási törvénykönyv" után. Sajnos, eredmény nélkül.

Ha valaki elküldené nekem, nagyon hálás lennék érte.

Tamás Lászlóné
Pécs
Őz u. 5

Hónapok óta járom a járműszaküzleteket, alkatrészboltokat, de sehol sem kapok Riga—4 típusú segédmotoromhoz hátsó lánckereket. Ki tud nekem tippet adni arra, hol keressem, hogy meg is találjam a hiányzó alkatrészt?

Magyar István
Mesztegnyő, Somogy m.

Hajdúsági 301-es típusú mosógépemről letörött a kézikapcsoló bakelitgombja. A boltokban mindenütt azt mondták, hogy csak kapcsolót külön nem adhatnak, vennünk kell egy egész kapcsoló-berendezést. Még jó, hogy az eltört bakelitgomb helyett nem kell mindjárt egy új mosógépet vennünk!

Tóth Kálmánné
Jászapáti,
Alkotmány u. 17.

MÁSODSZOR A DŰLŐ FALRÓL

Tavaly novemberi számunkban már szóvá tettük, hogy Zuglóban, a Lőcsei út 7/a számú ház omladozó falai között életveszélyes körülmények között él a házfelügyelő, a családjával.

A XIV. kerületi IKV, az épület gazdája, cikkünkre adott válaszában szó szerint a következőket írta: *„Az oldalfal sürgős biztonsági dúcolása ellenére se tartható fenn három hónapnál tovább a lakás."*

Szakvéleményüket — annak rendje és módja szerint — benyújtották az építési hatósághoz, amely azóta is hallgatásba burkolózik. Jóval túl az említett három hónapon! Talán megvárják, míg bedől a fal? A helyszínen járva meggyőződtem, hogy minden a legjobb úton halad ebben az irányban. A néhány hónappal ezelőtti repedések ma már hasadékká mélyültek. A lakó kénytelen a rések közé papírhulladékot tömni, a bevándorló bogarak ellen.

Az öttagú család — három gyermek és a szülők — esténként aggódva hajtják álomra a fejüket: vajon a tetőszerkezet nem omlik-e rájuk reggelre? Az intézkedés egyre késik és sehonnan sem hangzik el biztató szó.

A házfelügyelő végső elkeseredésében levélben fordult munkaadójához, az IKV-hez, hogy a tarthatatlan lakáshelyzet következtében képtelen ellátni házkörüli teendőit. Gondolta, hogy ezzel talán kimozdítja lakásügyét a holtpontról. Az IKV készséggel engedett és a dolgozójának saját kérésére adta ki a munkakönyvét.

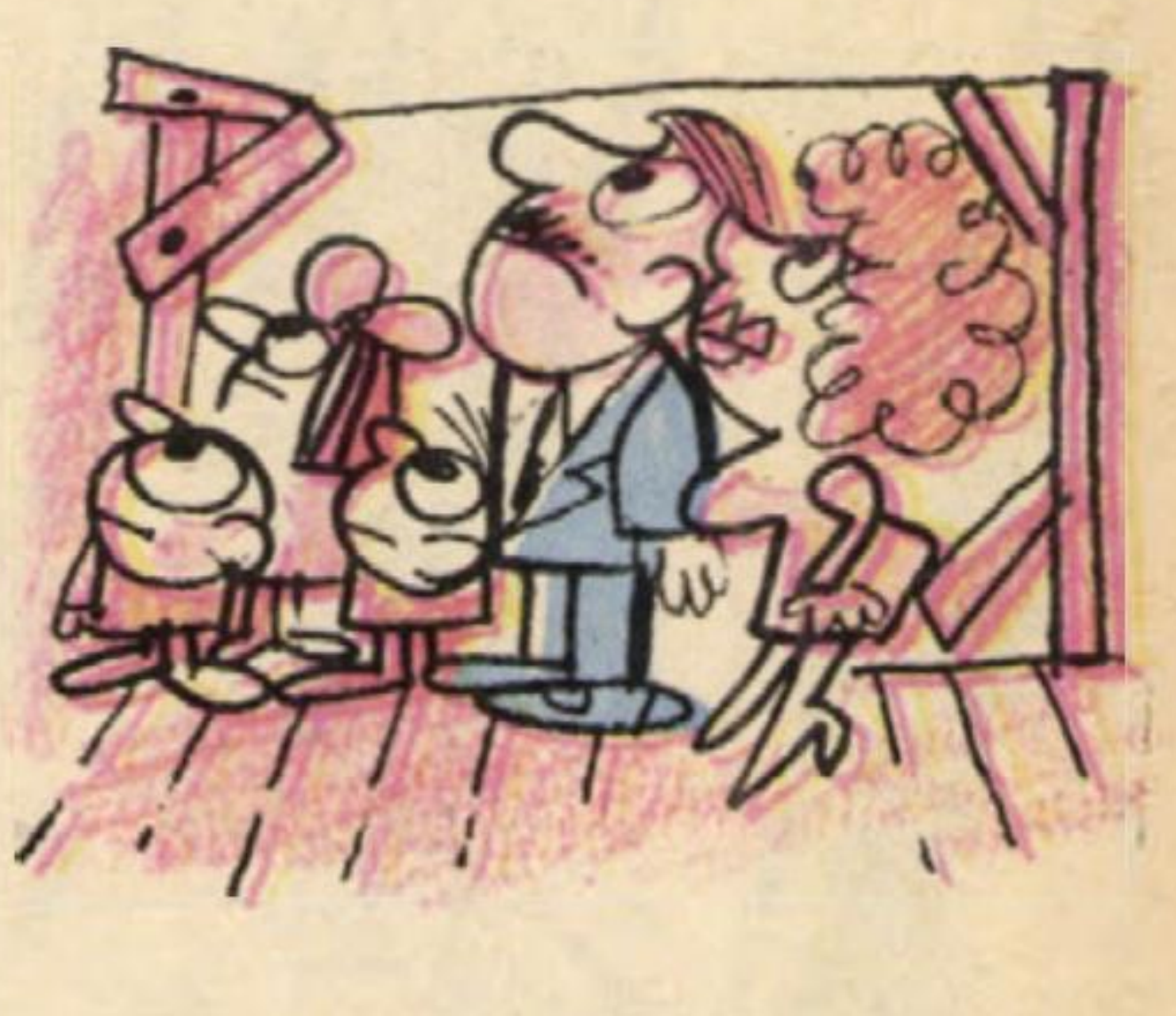

Reméljük, hogy a munkaviszony megszüntetésével nem tesznek pontot a megoldatlan lakásügyre. Sőt, a XIV. kerületi Tanács sürgősen intézkedik, amíg nem késő, és haladéktalanul megszünteti az életveszélyt!

(fenyvesi)

NYÁRON EGYSZERŰ

A Gorkij könyvtár Molnár utcai olvasótermében jártam, amelyet a kifüggesztett szabályzat értelmében „megfelelő igazolás után bárki használhat (magyar állampolgárok személyazonossági igazolványukkal)".

Hát nem egészen így van, csak akkor, ha a személyi igazolvány mellett a jámbor olvasó kalappal is rendelkezik!

Amikor ugyanis személyazonossági igazolványa adatainak felhasználásával kiállított Olvasójegyének leadása mellett le akar telepedni az olvasóban, a teremszolgálatos imigyen szól: „Hol a ruhatári jegy?" És mikor jámbor olvasó közli, hogy szép tavaszias nap lévén kalapját, kabátját apró kocsijában hagyta, a teremszolgálatos kijelenti: „Akkor hozza föl, adja be a ruhatárba, mert a ruhatári jegy nélkül itt nem olvashat!"

Az elképedt olvasó megkérdezi: „Hát a ruhatári jegy nagyobb garancia, mint a személyi igazolvány? És mit csinálnak, nyáron, amikor senki sem hord kalapot, kabátot? Akkor is hozni kell?" De a teremszolgálatos újabb válaszából kiderül, hogy a hivatali logika leleményes és ezt a kérdést is ragyogóan meg tudja oldani: „Nyáron anélkül is kiadja a ruhatár a számot!" Tavasszal vajon miért nem? Rejtély.

Novák István
Bp. II., Bem rakpart 30.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Hiába áll meg a busz Széphalmon" című cikkükre az alábbiakat válaszolhatom:

A Volán illetékesei utasszámlálást és ellenőrzéseket tartottak és ennek figyelembe vételével új járatot indítottunk 1972. február 11-től, mely kényelmes utazást biztosít Széphalom község dolgozóinak.

Szabó József üzemigazgató
Volán 3. sz. Vállalat

„Levelek válasz nélkül" című közleményükre az alábbiakat válaszolom:

A mulasztót felelősségre vontam. A hiba kijavítására a szükséges intézkedéseket megtettem.

Nagy István vezérigazgató
„Csepel" Jármű és Műszaki Ker. V.

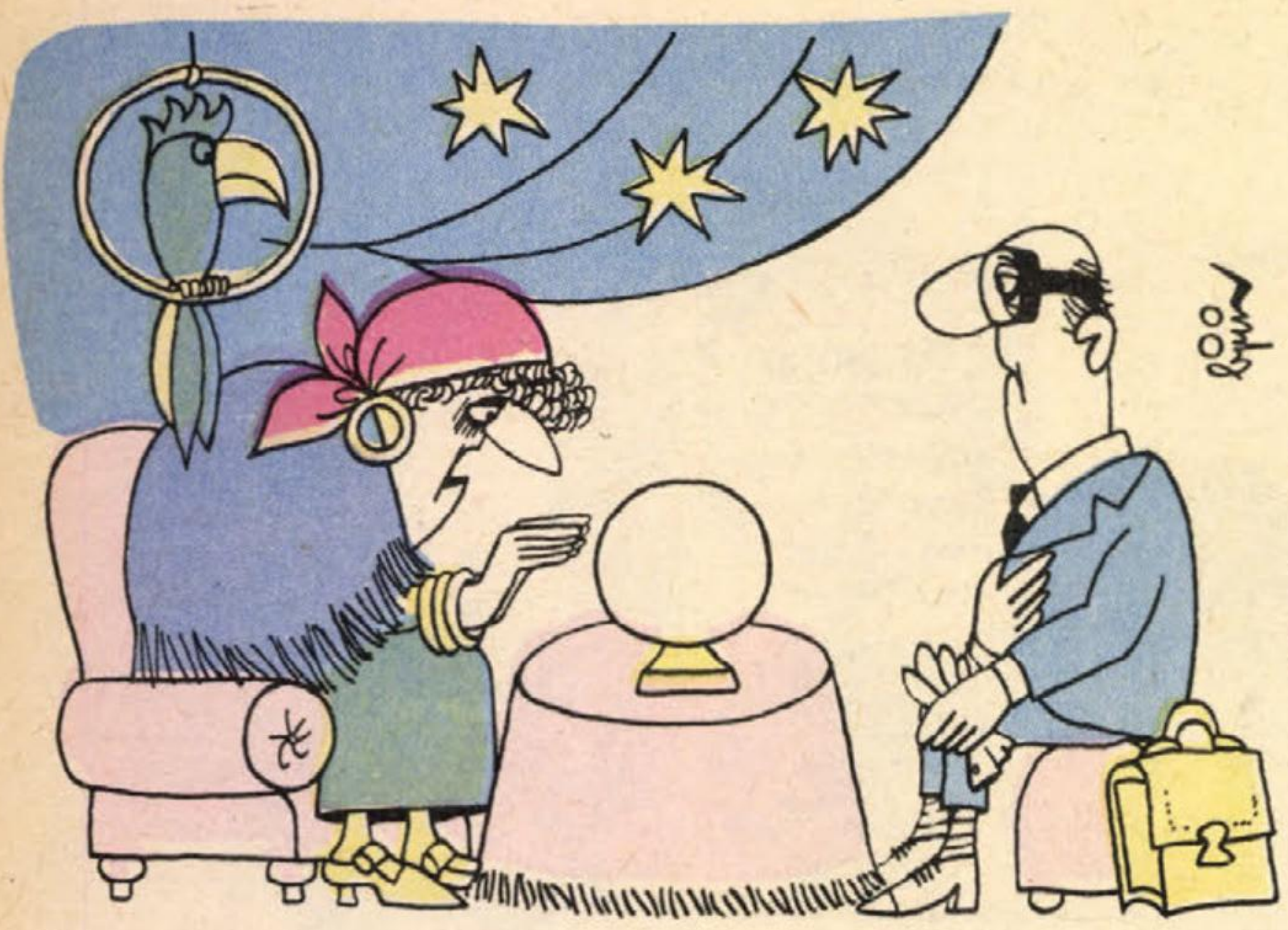

GYÁRIGAZGATÓ A JÓSNŐNÉL

– Szomorú eseményt látok. A közeljövőben húsz segédmunkás fogja elhagyni...

EBÉD NEW YORKBAN

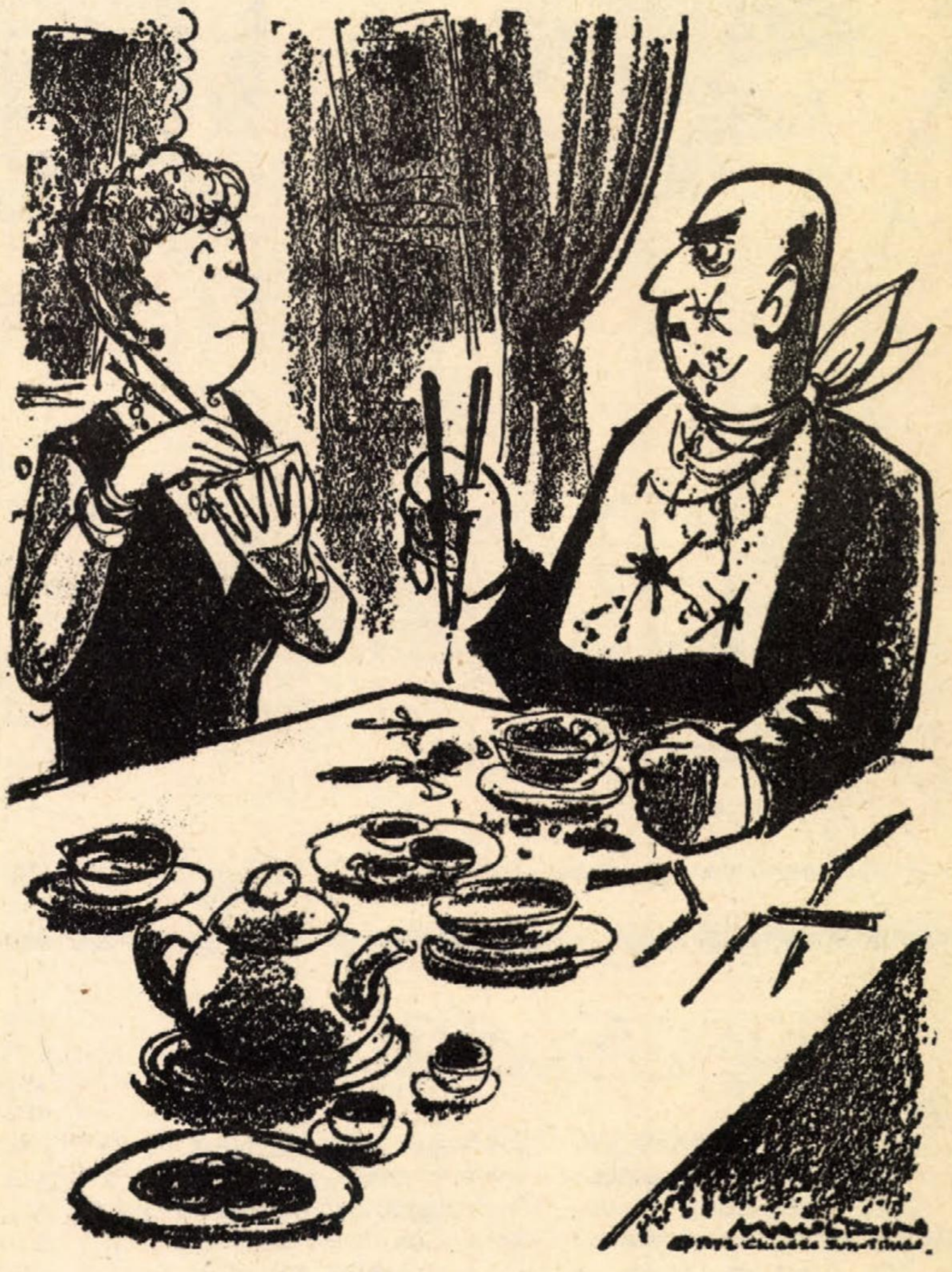

– Talán más módszerrel is támogathatnánk az Egyesült Államok kínai politikáját?

A SZIMULÁNS

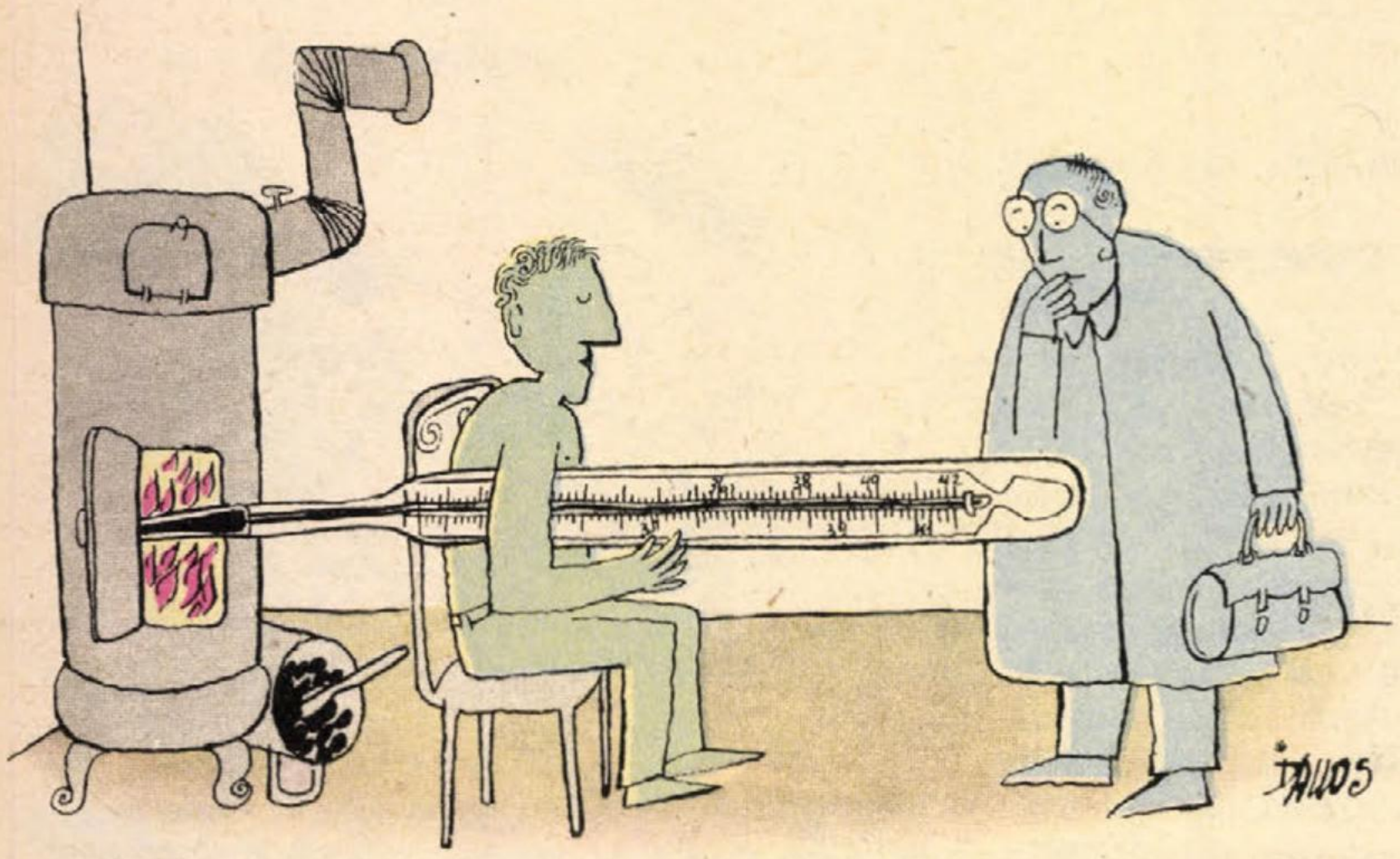

MÁS, MINT A TÖBBI...

Amikor beléptünk, Pargáné az előszoba közepén állt, kezében egy galambbal. Bevallom őszintén, nagyon megijedtem, de Parga a fülembe súgta:

— Ne lepődj meg semmin! Később mindent megmagyarázok...

A galamb repdesni kezdett a fejünk felett, majd kétségbeesett csapkodással, huss! kirepült a nyitva felejtett ajtón.

— Az én feleségem más, mint a többi nő — mondta zavartan Parga és újra elmondta: — Később mindent megmagyarázok...

Alig hogy leültünk a szobában, megszólalt egy harang.

— Hallod? — kérdeztem a barátomtól, mert nem voltam biztos benne, hogy ő is hallja azt, amit én hallok.

— Hallom — mondta ő. — Valószínűleg a feleségem kongatja a harangokat. Később majd mindent megmagyarázok.

Beszélgetni kezdtünk, de a beszélgetésünk nem volt zavartalan. Pargáné ugyanis több alkalommal végigment a szobán, de egy szót sem szólt hozzánk. Egyszer fehér lobogóval jött be, majd partvisnyélen lovagolt. Kezdtem kínosan érezni magam, talán még féltem is egy kicsit — ki ne félt volna az én helyemben? —, de Parga megnyugtatott: nincs semmi baj, a felesége teljesen normális. Ebben csakugyan kételkedtem, bár egy szóval sem árultam el a gondolataimat. „Gyorsan lelépni, kisfiam!" — mondtam magamnak. — „Eltűnni gyorsan, amíg nem késő!" Parga azonban nem engedett el. Kávét főzött és itallal kínált, mit sem törődve a feleségével.

A későbbiek folyamán Pargáné még néhányszor felbukkant. Egy ízben borsószemeket szórt szét maga körül, majd gyertyával a kezében vonult el a szemünk előtt. De ezzel még nem ért véget a show. Harmadszorra bikiniben masírozott át a szobán, mozgalmi dalokat énekelve.

— Elég volt! — mondtam a barátomnak. — Egy percig sem maradok tovább.

— Félsz? — kérdezte Parga. — Butaság! Egyszerűen arról van szó, hogy a feleségem modern asszony és bár tud beszélni, — a művészfilmek hatására — jelképekben fejezi ki magát. Gizi más, mint a többi nő: jelképrendszere van.

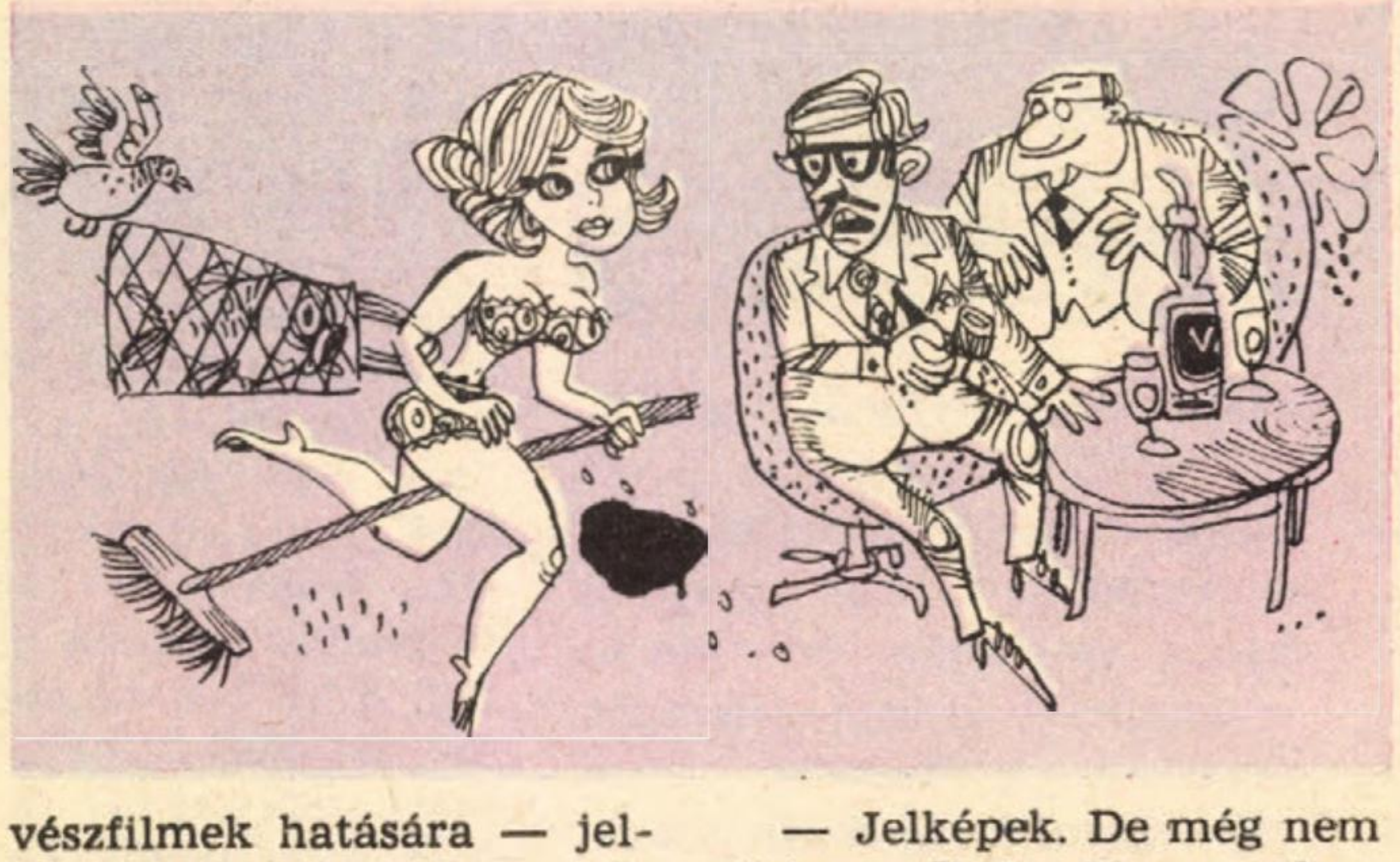

— Mije van neki?

— Jelképrendszere. Imádja a szimbólumokat. Lehet, hogy te nem ismered ki magad, de én mindent értek.

— Mindent?

— Mindent. Illetve majdnem mindent. A galamb azt jelenti, hogy vége köztünk a haragnak, kibékült velem. A harangzúgás azt szimbolizálja, hogy örül a hazatérésemnek. A fehér lobogó... Várj csak, mit is jelenthet?... Megvan! A fehér lobogó azt jelenti, hogy meghódol előttem, feltétel nélkül kapitulál.

— És a partvisnyélen való lovaglás? A borsószemek?

— Jelképek. De még nem értem őket. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem is fogom megérteni őket. Gizi jelképrendszerének megértése nagyfokú intelligenciát, érzékenységet követel.

— És amikor bikiniben jött be a szobába, mozgalmi dalokat énekelve?

— Valóban nem érted?

— Nem. Egy szót sem értek.

— Sajnállak — mondta Parga —, erőltesd meg egy kicsit az agyad! Gondolkozz! Ha Gizi bikiniben jelent meg előttünk, mozgalmi dalokat énekelve, akkor azzal is mondani akart valamit.

— De mit?

— Ezen még nekem is gondolkodnom kell. De rájövök.

— Azt már nem várom meg — mondtam Pargának.

— El sem búcsúzol Gizitől?

— Dehogynem — feleltem udvariasan. Sajnos, amikor keresni kezdtük az asszonyt, kiderült, hogy elment hazulról.

— Öntörvényű világ az övé — magyarázta Parga —, de épp ezt szeretem benne. Más, mint a többi...

Pargánéval az utcán találkoztam. A kapu előtt csókolózott egy fiatalemberrel. Karján egy cekker lógott, a cekkerben pedig egy óriási hal kapkodott levegő után.

Vajon a hal mit jelent? Azt hiszem, sohasem fogom megtudni...

Mikes György

STÍLUSOS SZOBORELHELYEZÉS

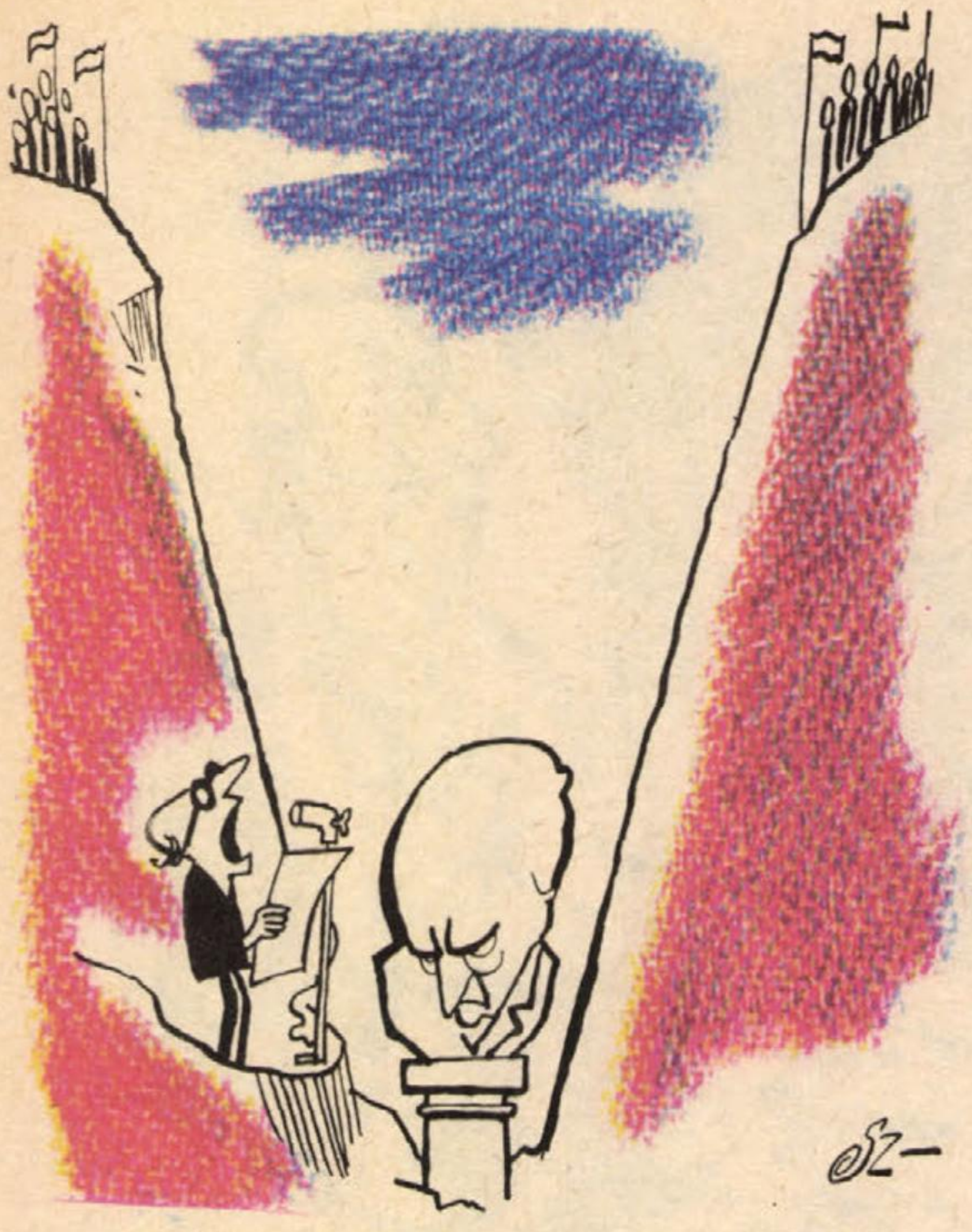

– Mélységesen mély gondolatai voltak...

HIVATAL A LAKÁSBAN

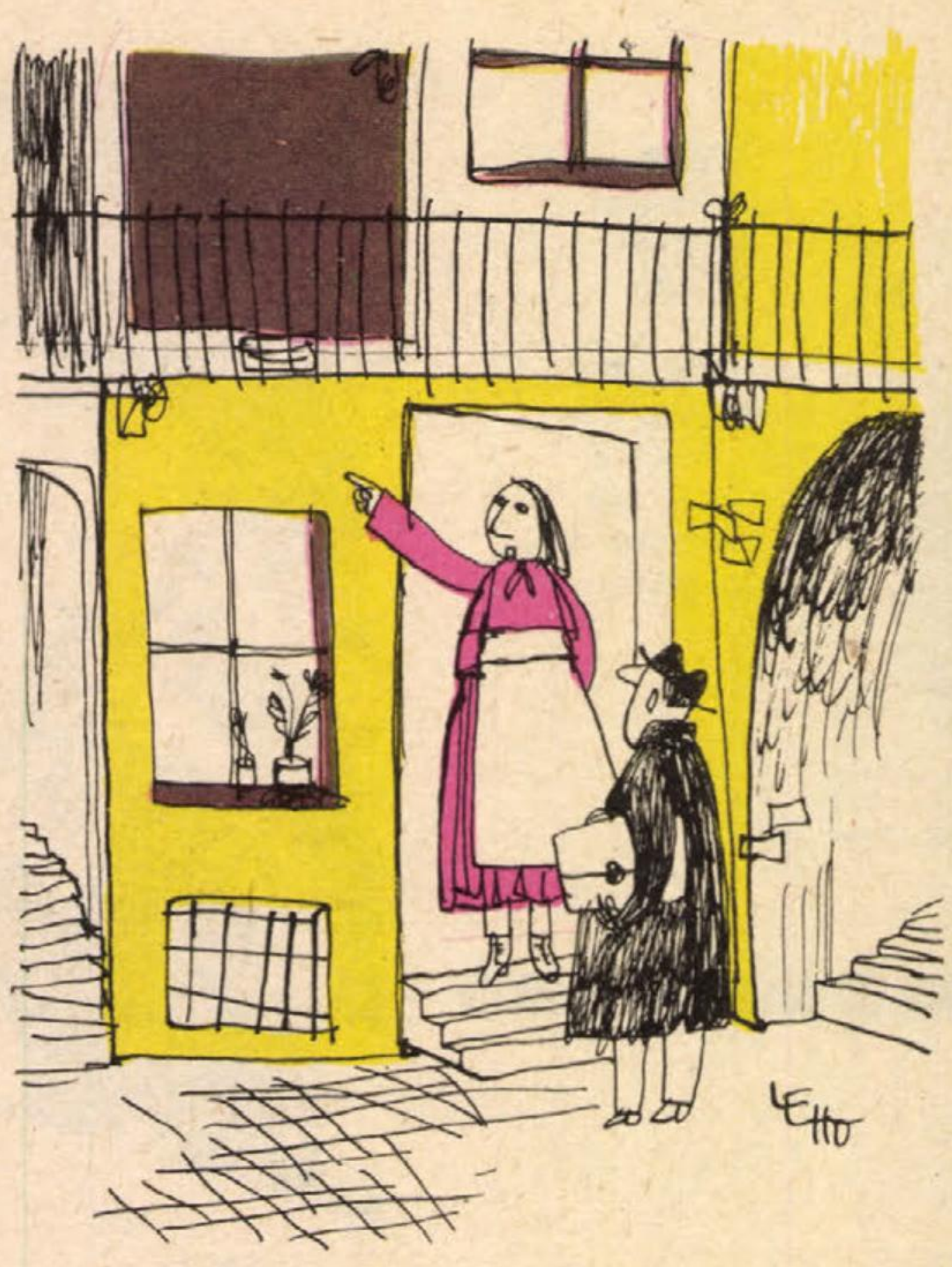

– Milimpex? Ott a sarokban, a Kovácsék mellett...

HIPPIK

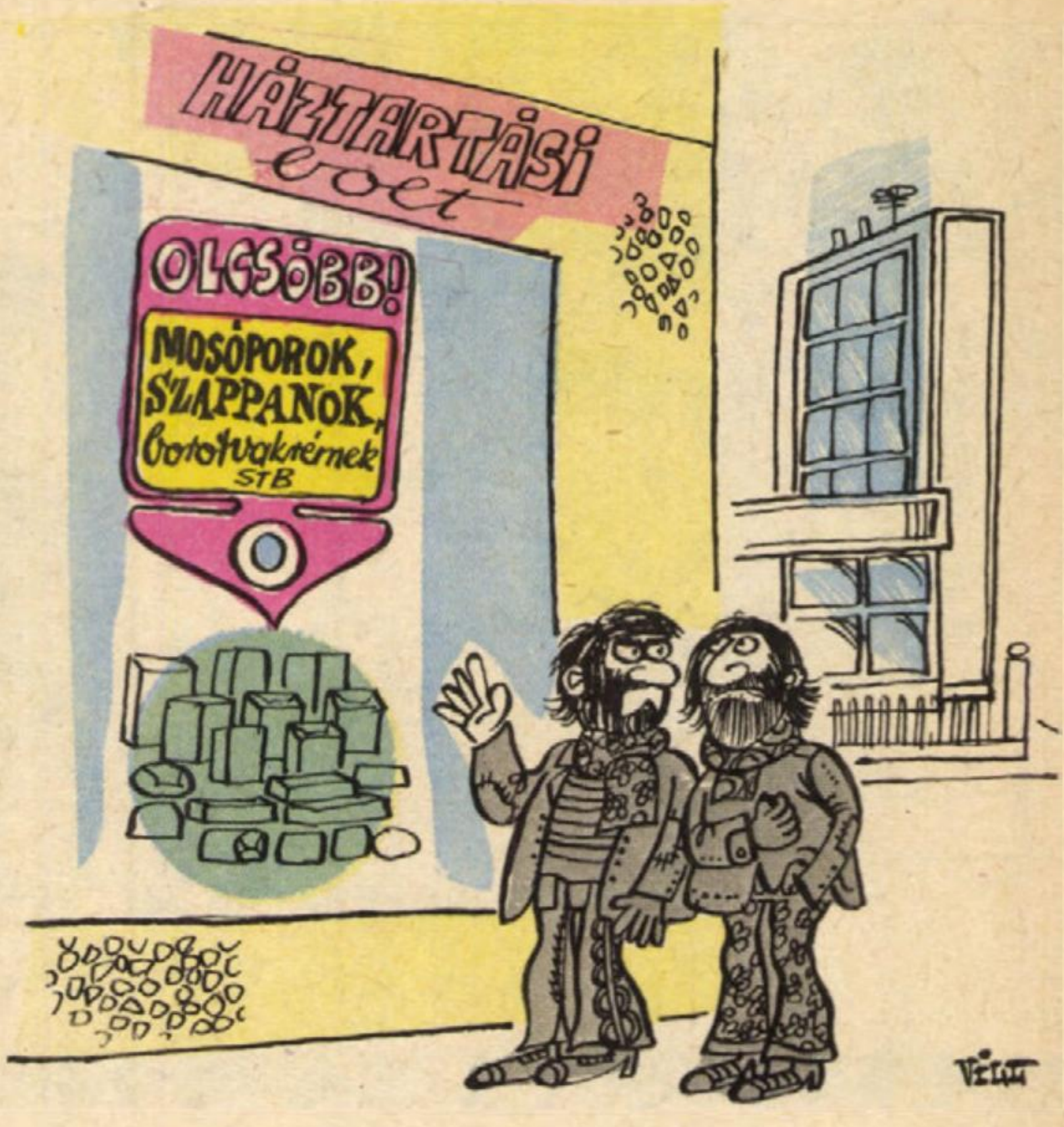

– Figyeled? Idegileg akarnak kikészíteni minket.

CSALÓDÁSAIM

Egy olvasónk küldött nekem egy csomag asztali sót, egészoldalas levelében szidalmazva azt, mondván, hogy durván őrölt és szennyezett, nem asztalra való. Én azt hittem, hogy az asztali só valóban olyan *„feketeszemcsés és ropog az ember foga alatt”*, mint amilyennek ő a mintát leírta. Ellenőrzésképpen tíz csomag asztali sót hozattam a város különböző pontján levő üzletekből, és büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem, hogy az asztali só megfelelően őrölt, nem fekete, hanem hófehér és nem ropog az ember foga alatt, szóval az asztali sóról csak jót tudok mondani.

Az asztali sóval tehát nincs semmi baj. Ez kellemes csalódás. Ellenben...

Olvastam az újságban a Fővárosi Élelmiszer-ellenőrző és Vegyvizsgáló Intézet jelentését, és megvallom, hogy ez bizony kellemetlen csalódást okozott nekem. Az Intézet munkatársai a múlt évben több mint harmincezer mintát vizsgáltak meg a forgalomba került élelmiszerekből. Mennyi mindenben kellett csalódnom!

Én azt hittem például, hogy a félbarna kenyeret kora reggel szállítják az üzletekbe, feltehetően azért, hogy a vásárlók már akkor megvehessék az *olcsóbb* kenyeret. Ennek a kenyérnek azért állapitották meg 3 forintban az árát, hogy valóban annyiért, olcsón jusson hozzá a fogyasztó. A 3 forintos kenyér összefügg a tervezett életszínvonallal. Ez azonban a sütőipari üzemeket aligha zavarja. A jelentésből kitűnik, hogy a félbarna kenyeret *általában később* szállítják, feltehetően azért, hogy a reggel vásárlók a *drágább* fehér kenyeret legyenek kénytelenek megvenni. Nyilván a kenyérgyártás illetékesei úgy gondolják, hogy ha a fogyasztó a drágább kenyeret veszi és eszi, akkor máris növekszik az életszínvonala. A fehér kenyér az mégiscsak más, mint a barna. Státuszszimbólum.

Én azt hittem, hogy az édességboltok a kekszet, a linzert és a nápolyit a megengedettnél *kevesebb törmelékkel* adják el a vevőknek. Nem minden ok nélkül hittem ezt: egyre-másra nyílnak a szebbnél szebb édességboltok, a régieket tetszetősen átalakítják, az eladónők ízléses egyenruhában szolgálják ki a vevőt, a kulturált kereskedelemben nem áru a törmelék. Nem sejthettem, hogy ebben a csekély ügyben is milyen nagy csalódás ér: a jelentés tájékoztatott arról, hogy nemcsak hogy nem kevesebb törmelékkel, hanem éppen a megengedettnél *több törmelékkel* sózzák a vevők nyakára az említett árukat.

Én azt hittem, hogy a vendéglátóiparban a kimért söröknek csak egy kis hányad dézsmálják meg a csaposok. Arra gondoltam ugyanis, hogy évek óta büntetik őket az ilyen csalafintaságokért és a büntetés hatása előbb-utóbb jelentkezni fog. Már arra is gondoltam, hogy a kirótt néhány száz forintos büntetés örökre elvette a csaposok kedvét a manipulációtól. Hogy ez milyen naiv elképzelés volt részemről, arról a jelentés győzött meg: az ellenőrzés a kimért söröknek 40%-ánál, tehát majdnem a felénél tapasztalt *térfogatcsonkítást*. (Így mondják hivatalosan!)

Én azt hittem, hogy a tejszínt, a vajat, a tojást *nem spórolják el* a fagylaltot termelő üzemek és elegendő dió-, mogyoró-, mandula- és tejszínfagylaltot gyártanak a fogyasztók részére. Így lehet csak olyan híres és jó nevű — gondoltam — a magyar fagylalt, mint amilyen például az olasz, és a magyar nemcsak akkor ehet igazán jó fagylaltot, ha 119 dollárral a zsebében turistaként Firenzébe vagy Velencébe utazik. Hanem — gondoltam — ehet itthon is! Magyar forintért! Ám erről szó sincs! Nem ehet! Mint a jelentésből ugyanis kitűnik, a termelő üzemek *elspórolták* azt, amiről én azt hittem, hogy nem spórolják el. Ezen kívül a dió, mogyoró, mandula stb., drágább és költségesebb fagylaltok helyett az olcsóbb fagylaltok készítésére törekedtek, és azokat annyiért adták, mint amennyiért a drágább előállítású fagylaltokat kellett volna árusítani.

Nem sorolom tovább, pedig lenne még mit mondanom a harmincezer minta vizsgálata alapján. Ehelyett csak annyit mondok, hogy legkevésbé sincs minden rendben az élelmiszerpiacon. De hát ez nem olyan nagy baj, majd veszek sót.

De mit kezdek annyi sóval?

Földes György

SPORTSZERŰSÉG

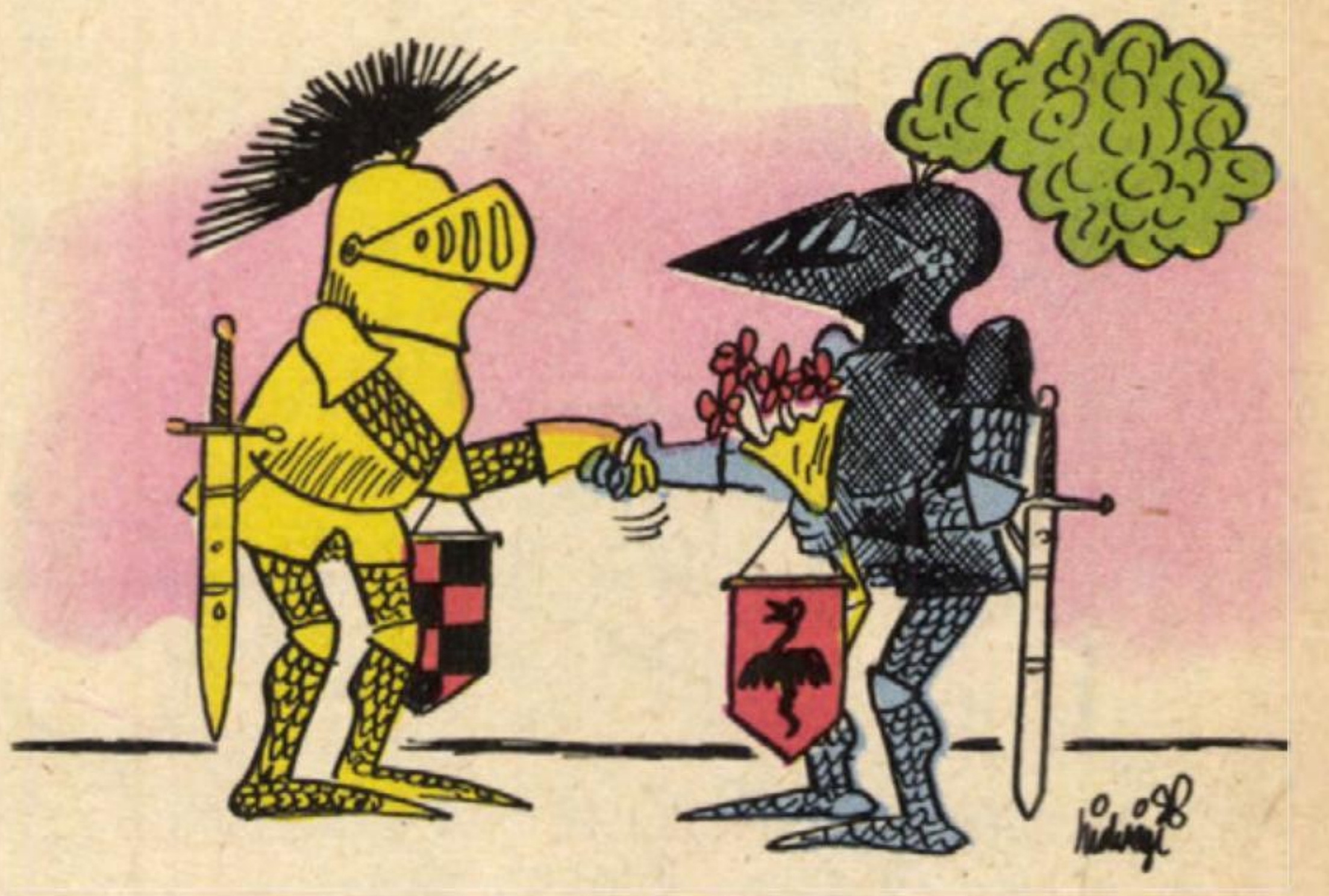

SZEGÉNY LEÁNY

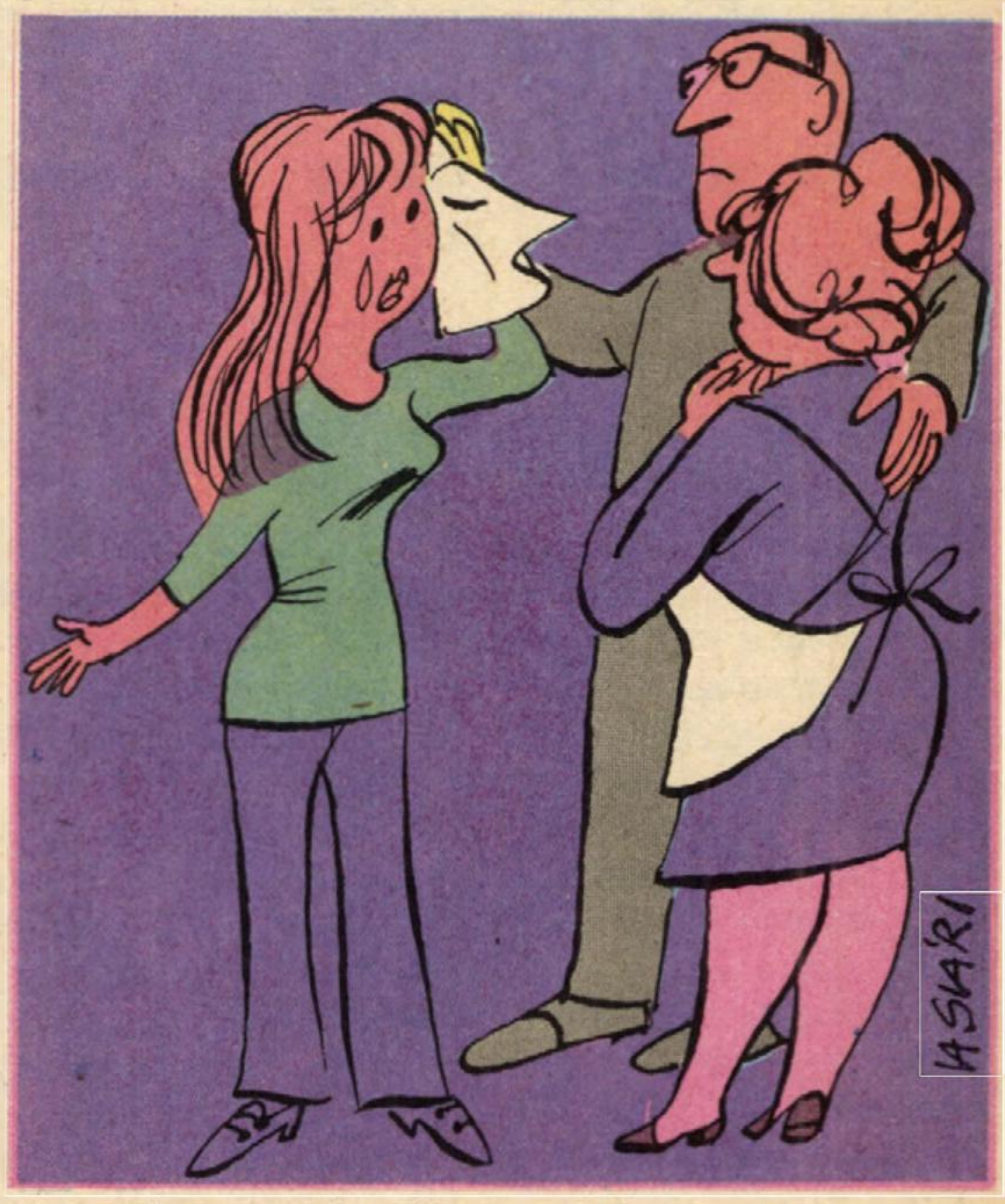

– Azt mondta, hogy vásározó, pedig csak egyetemi tanár!

IDEGES SZURKOLÓ

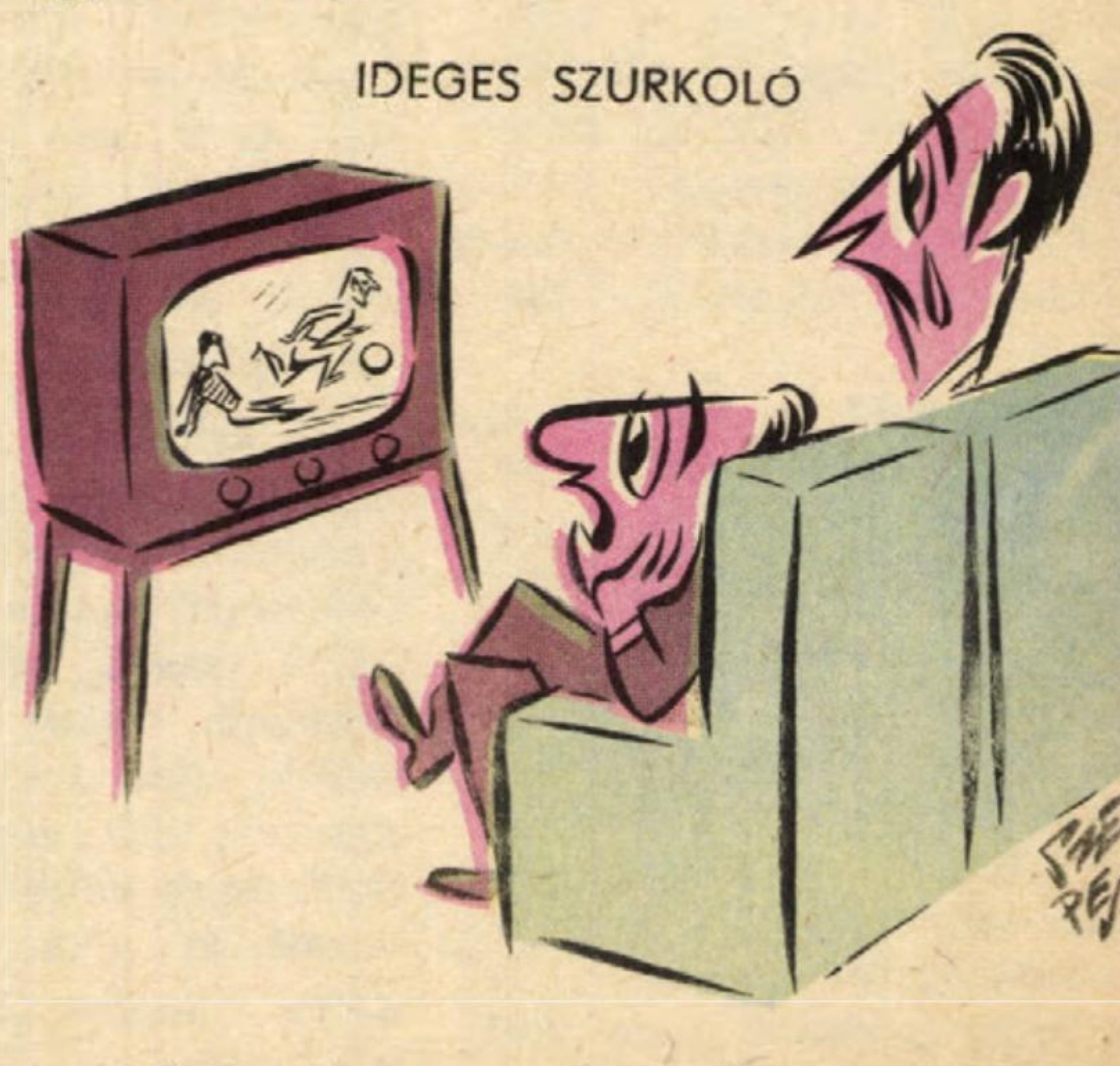

– És ilyenkor nem tud elromlani a tévé!

TAVASZ

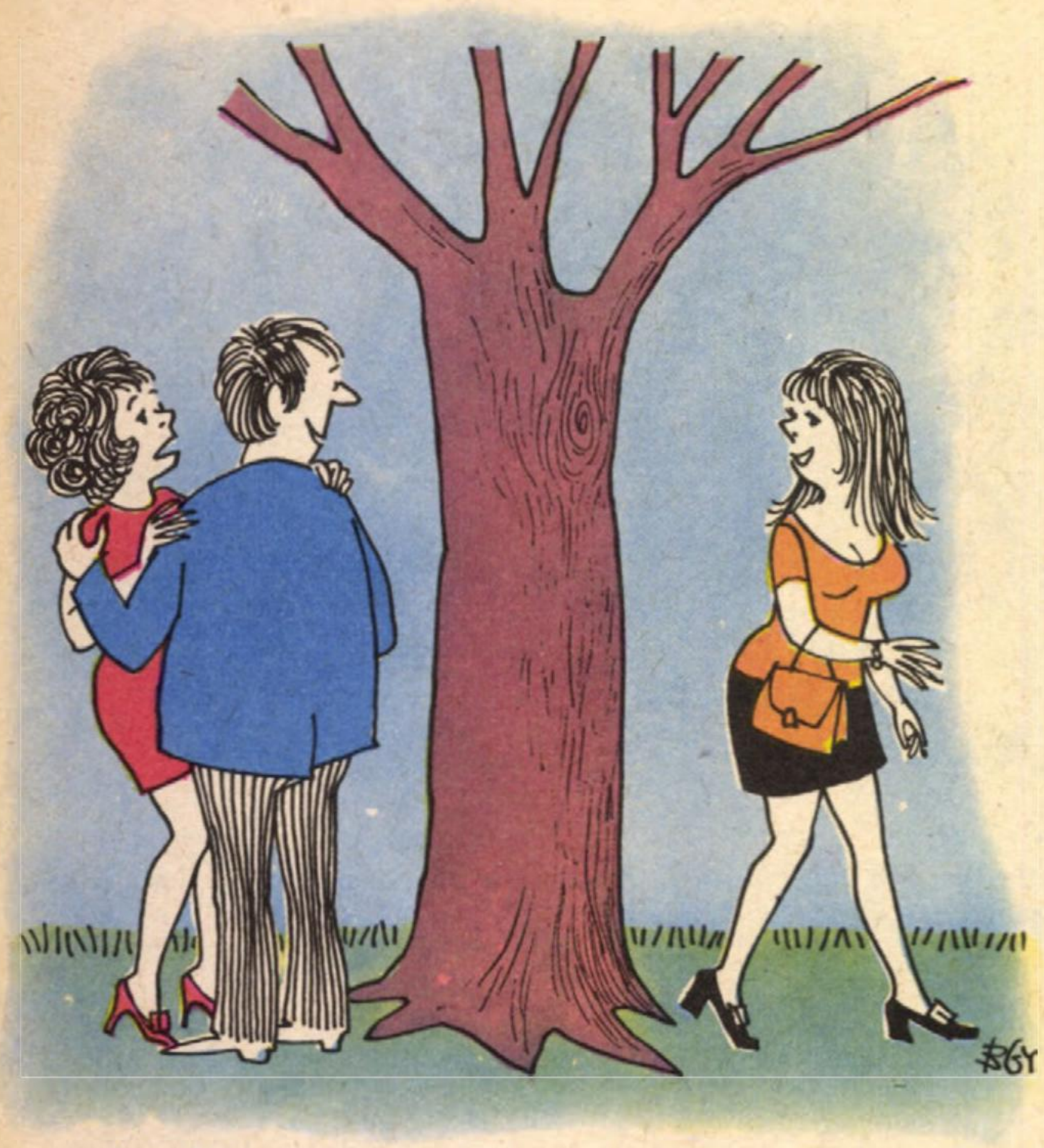

– Legalább ide nézz, amikor azt mondod: örökké . . . !

VIDÉKI PIAC

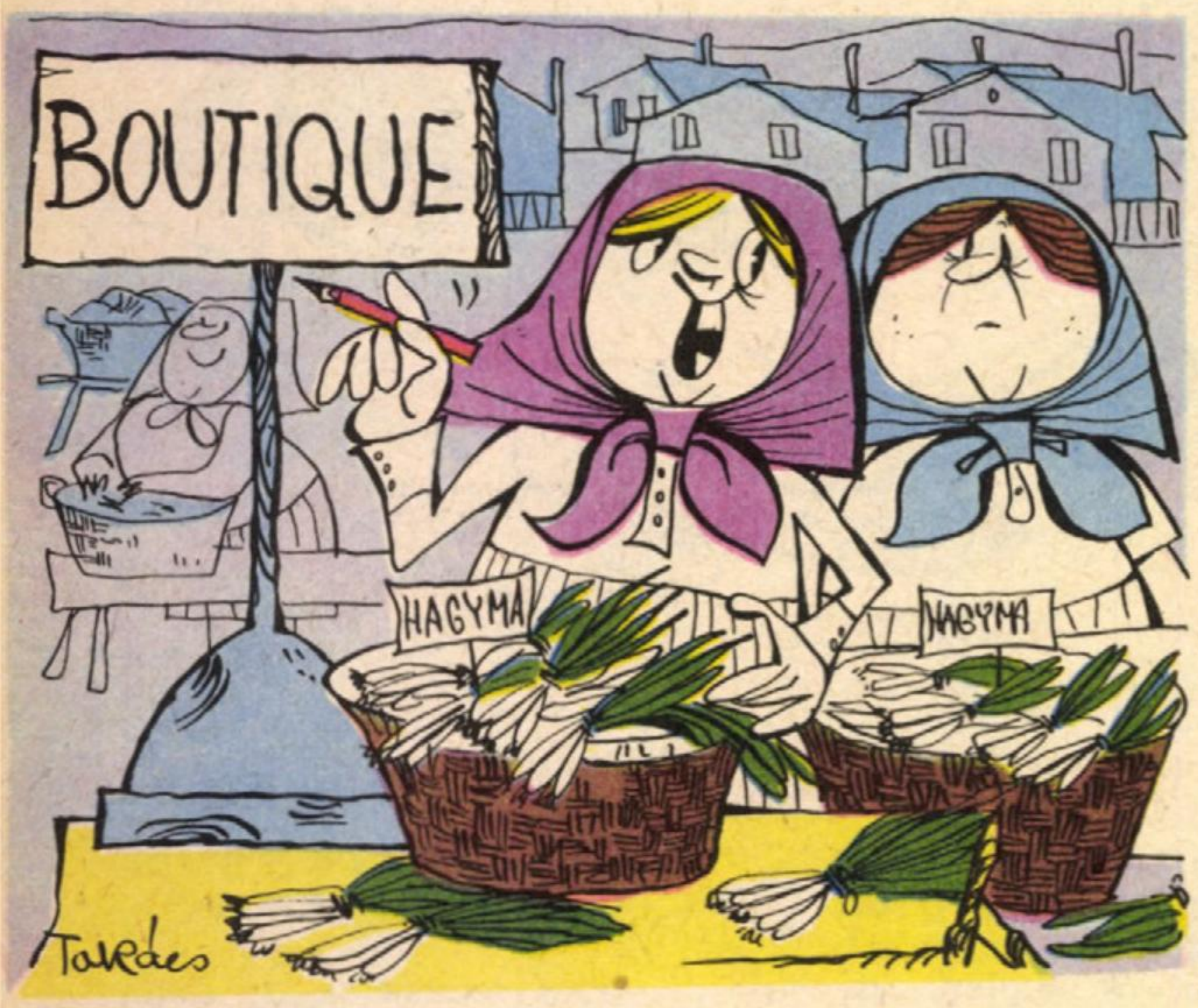

– Haladni kell a korral, Mari néni!

BIZALMATLAN VENDÉG

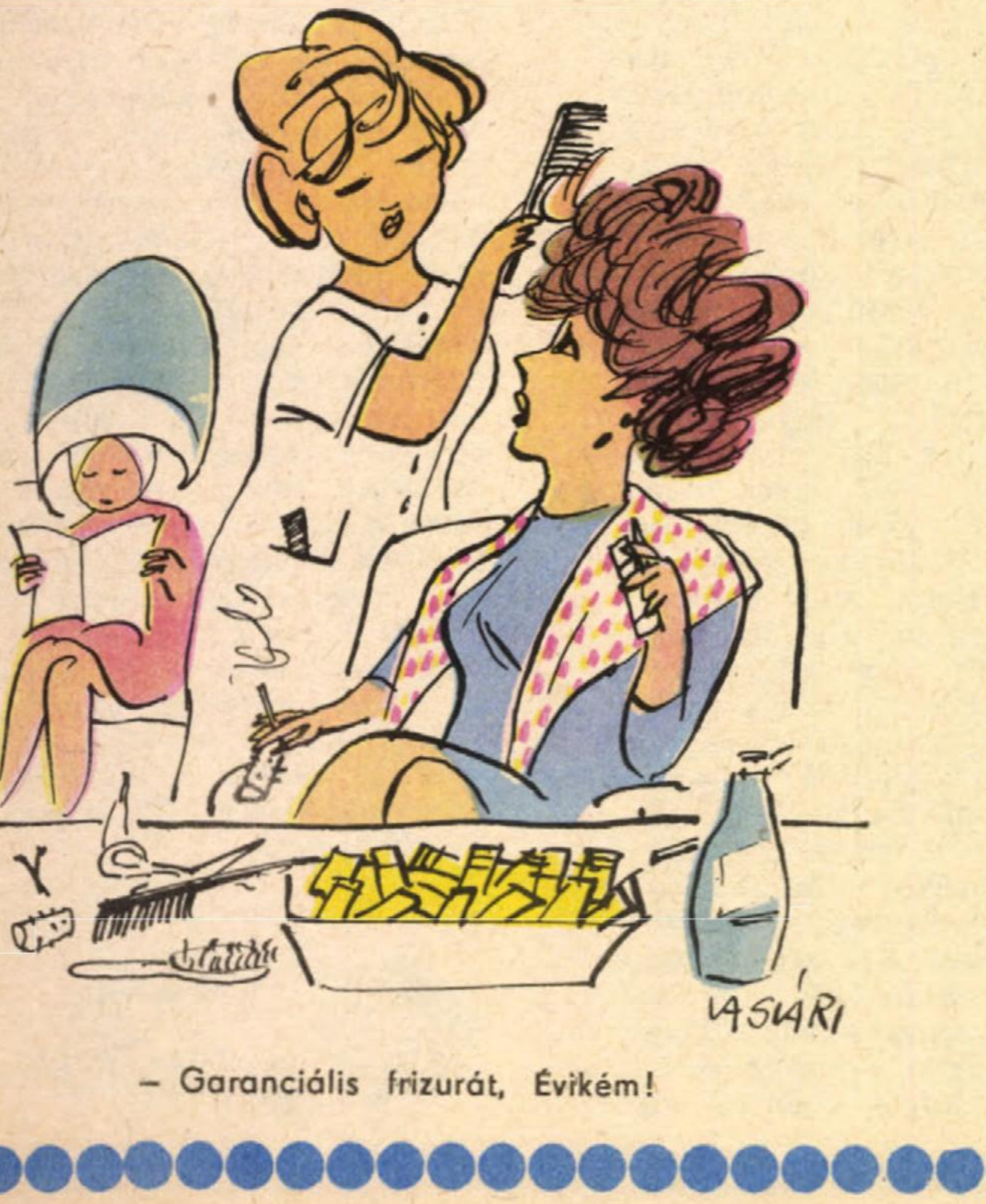

– Garanciális frizurát, Évikém!

TAPASZTALATCSERE

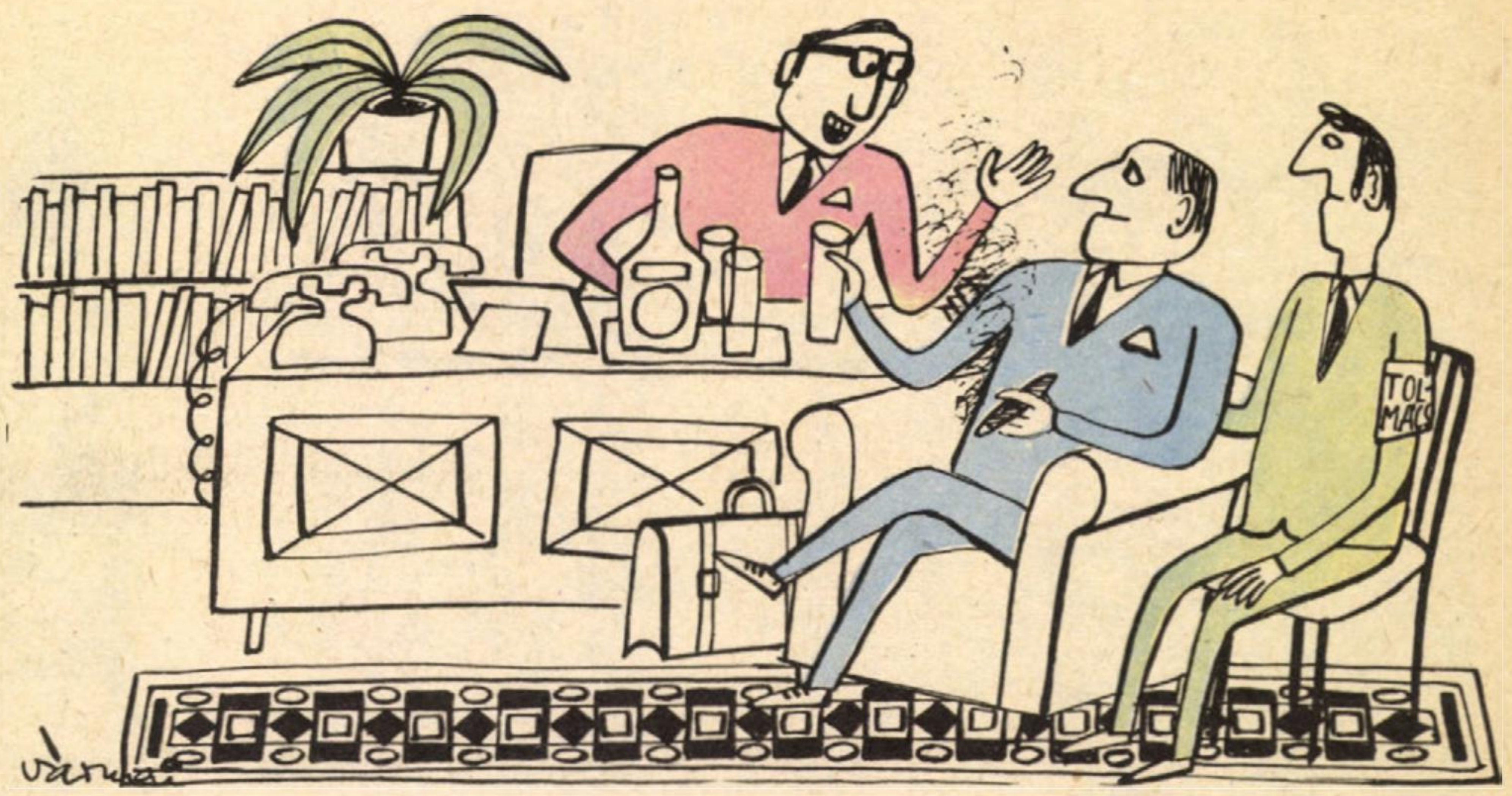

– És önök például kire hárítják a felelősséget, ha lekésik a határidőt?

GEBIN

Leupold Ervin szokatlan derűvel köszönt rám a villamoson. Ha azt mondom, hogy vonásain a jókedv angyalkái nyújtózkodtak, voltaképpen még semmit sem mondtam.

— Hogy-hogy? — kérdezett vissza, amikor ennek okát tudakoltam. — Te nem olvasol újságot? Idehallgass! Azokban a kisebbfajta üzletekben, amelyek fenntartása állami szinten már nem gazdaságos, ismét bizonyos teret engednek a magánkezdeményezésnek. Hát nem óriási?

Megfogta a fazonomat és közelebb hajolt.

— Idehallgass, gebinbe veszem a válogatott csapatot. Középcsatár leszek és csapatkapitány. A saját válogatottamban. Na?

— Megbolondultál, Leupold Ervin! — kiáltottam, mihelyt magamhoz tértem. — Hiszen te nem is tudsz futballozni!

— Miért? — vágott vissza egyből. — Jeremiás II. tud . . . ?

Ez orvtámadás volt, meg kellett védenem a jónevű középpályást.

— Észnél legyünk, Leupold Ervin — mondtam. — Jeremiás II. igenis nagyszerű labdarúgó, csak az utóbbi években valahogy hullámvölgybe került. Istenem, egyikünk sem tökéletes.

— Hagyd végigmondanom — kiáltott rám parlagi módon Leupold Ervin. — Jeremiás II. tud borjújavát készíteni Beauharnais-mártással? Nos, annyira én is tudok focizni. Az én kényszerítőpasszom felér Jeremiás II. képviselőfánkjával, szabadrúgásom talán még felül is múlja Jeremiás II. csemege sertéskaraját párolt káposztával. Idehallgass, ha Jeremiás II. gebines lehet a Lutf-bisztróban, akkor én is gebines lehetek a válogatott csapatban.

— Jöjj vissza a földre, Leupold Ervin — intettem óva. — Jeremiás II. csupán az elvi irányítást végzi a Luft-bisztróban. Bejön, köszönget, mosolyog . . .

— Az nekem is megy. Láttál már engem bejönni?

— . . . és az anyósa főz!

— Erről van szó. Természetesen én is családi alapon szervezem majd a válogatottat. Az apósom portás a minisztériumban, majd eljön hozzám másodállásban kapusnak. A trikójára ki fogjuk írni: „Biztonságban háló, kapu — Öreg CSÉB-tag már az apu!” — ezzel az Állami Biztosító rokonszenvét máris megnyertük. És ha a szurkolókat sikerül rávennem, hogy „Rá, rá hajrá” helyett ezt kiabálják: „Totó-lottó”, akkor már az OTP is a miénk.

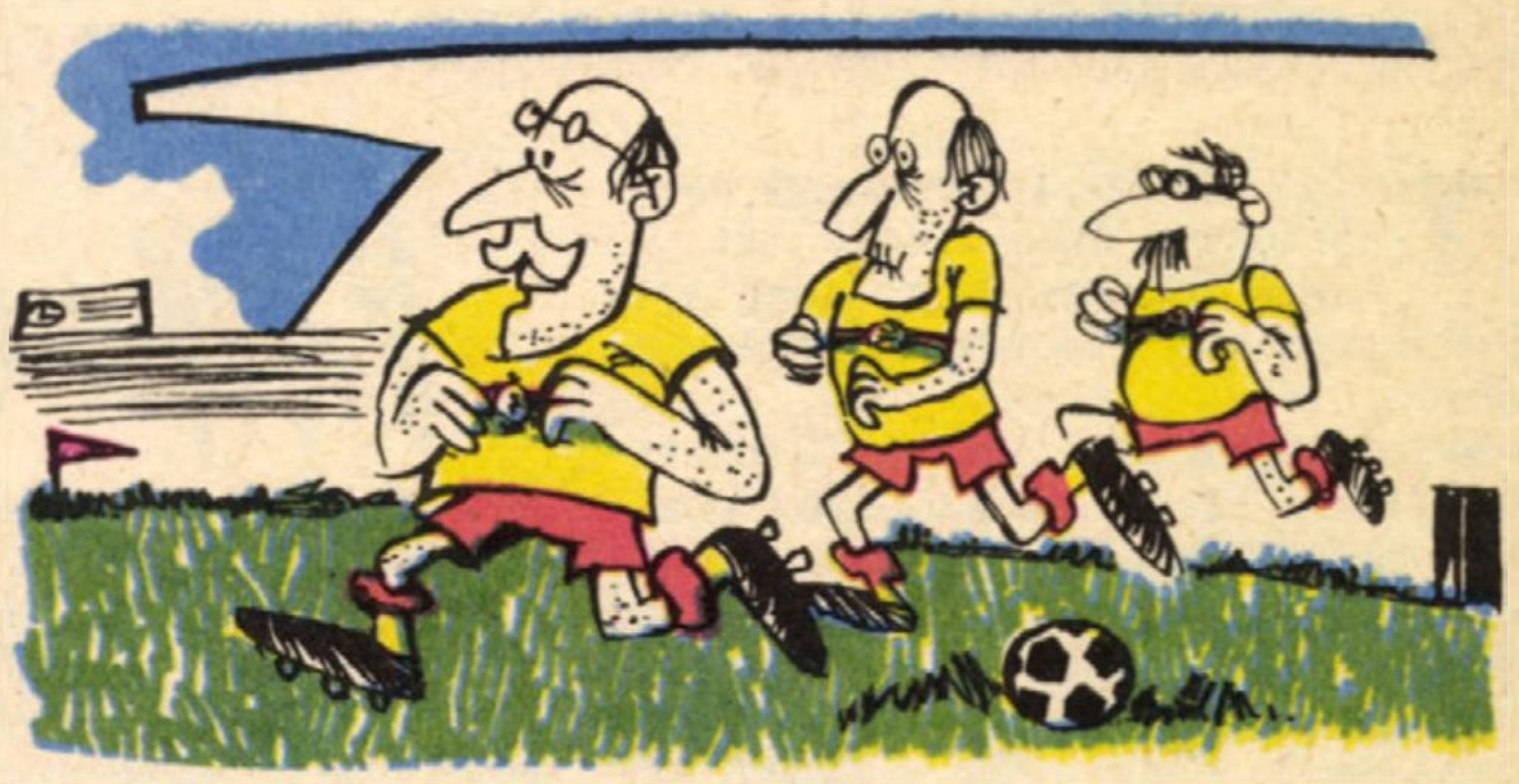

— Az ég szerelmére, Leupold Ervin! Hiszen az apósod nem tud védeni.

— A szünetben vicceket mesélhet a szurkolóknak. Remek vicceket tud. Amellett be fogom vezetni a nyílt profizmust. Tudod, hány ember van, akinek leghőbb álma, hogy egyszer címeres mezben futhasson ki a pályára? Nos, ezt én folyamatosan biztosítom. Fizet tízezer forintot és máris kifuthat. Címeres mezben. Ha húszezret fizet, már ki sem kell futnia. Kilencven percig nyugodtan üldögélhet a kispadon, ami mégiscsak komótosabb.

Éreztem, hogy könnyek ülnek a hangszálaimon.

— Leupold Ervin — mondtam. — Ne űzz gúnyt szent dolgokból. A te csapatodat még San Marino válogatottja is laposra klopfolná.

— No és? — vonta vállát ez az őrült. — Mennyivel lenne attól drágább a kenyér? Vegyük végre tudomásul, hogy egy ország, egy társadalmi berendezkedés erejét nem adott és kapott gólokkal mérik. Több dialektikát, barátocskám.

— A dühödt szurkolók majd feldúlják a lakásodat és gúnyos szavakkal illetnek a nyílt utca során.

— Nincs diadal áldozatok nélkül. Giordano Bruno is így kezdte.

— Amellett még az ingedet is ráfizetheted az egészre, te szerencsétlen . . .

Leupold Ervin gőgösen felegyenesedett s egy pillanatra úgy festett, mint a saját lovasszobra.

— Tessék — mennydörögte. — Ez a magyar futball átka. Ez az ördögi anyagiasság. Ha ráfizetem, hát ráfizetem, eb, aki bánja. Miért, a dicsőség az semmi?

Peterdi Pál

CSEL

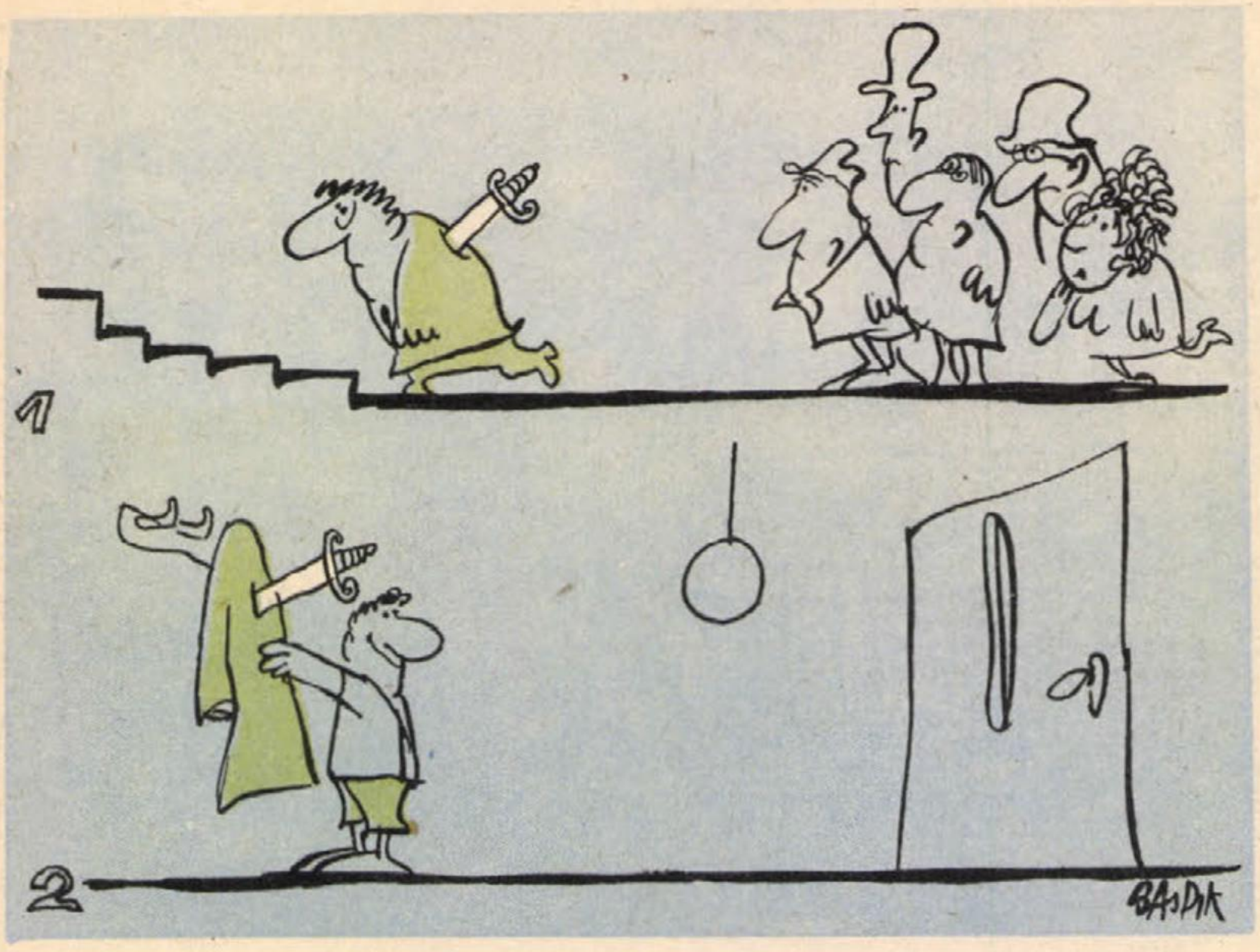

HOSSZÚ TELEFON

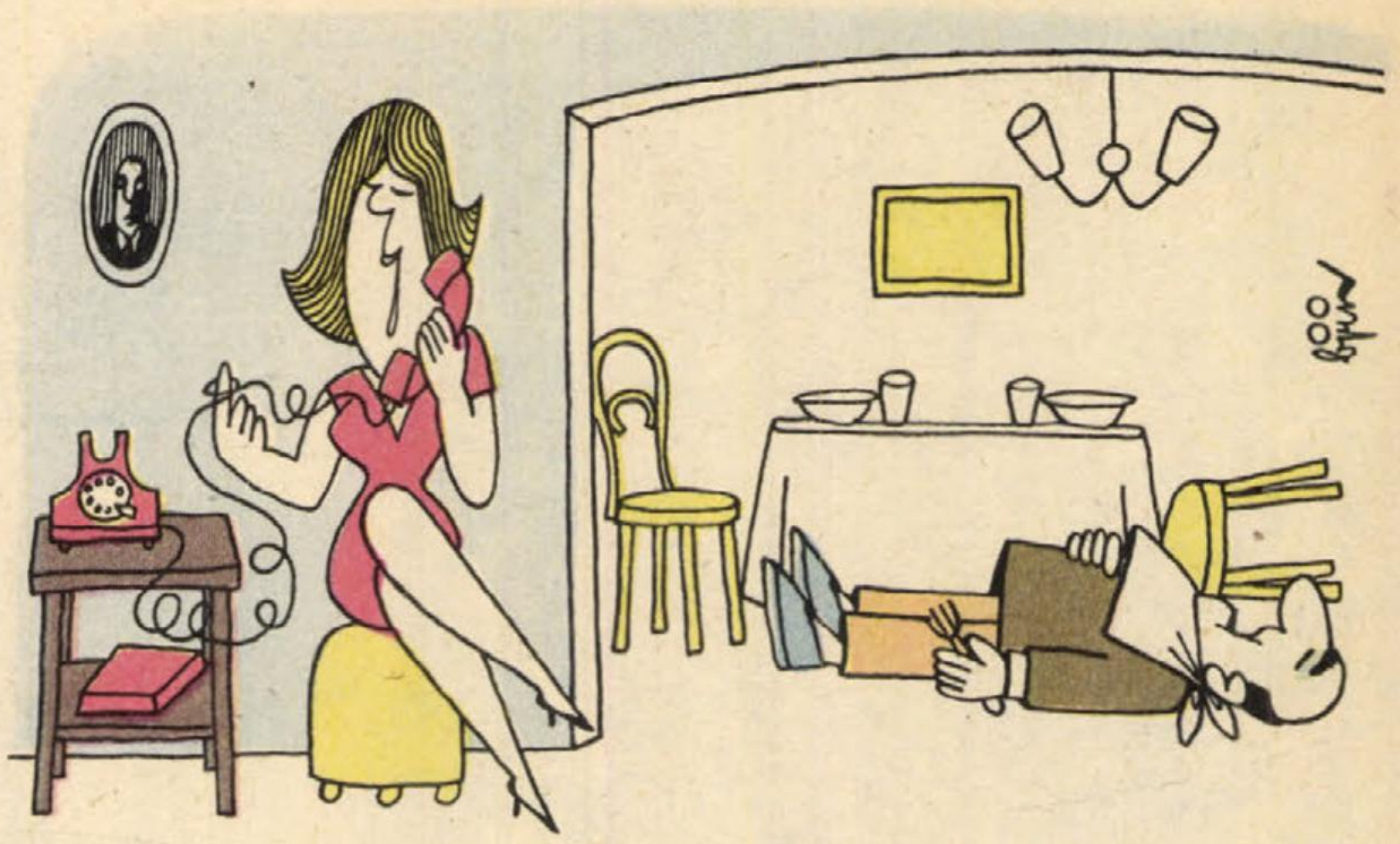

– Most már be kell fejeznünk a beszélgetést, drágám, mert a férjem még nem kapott vacsorát...

KÍNOS HELYZET

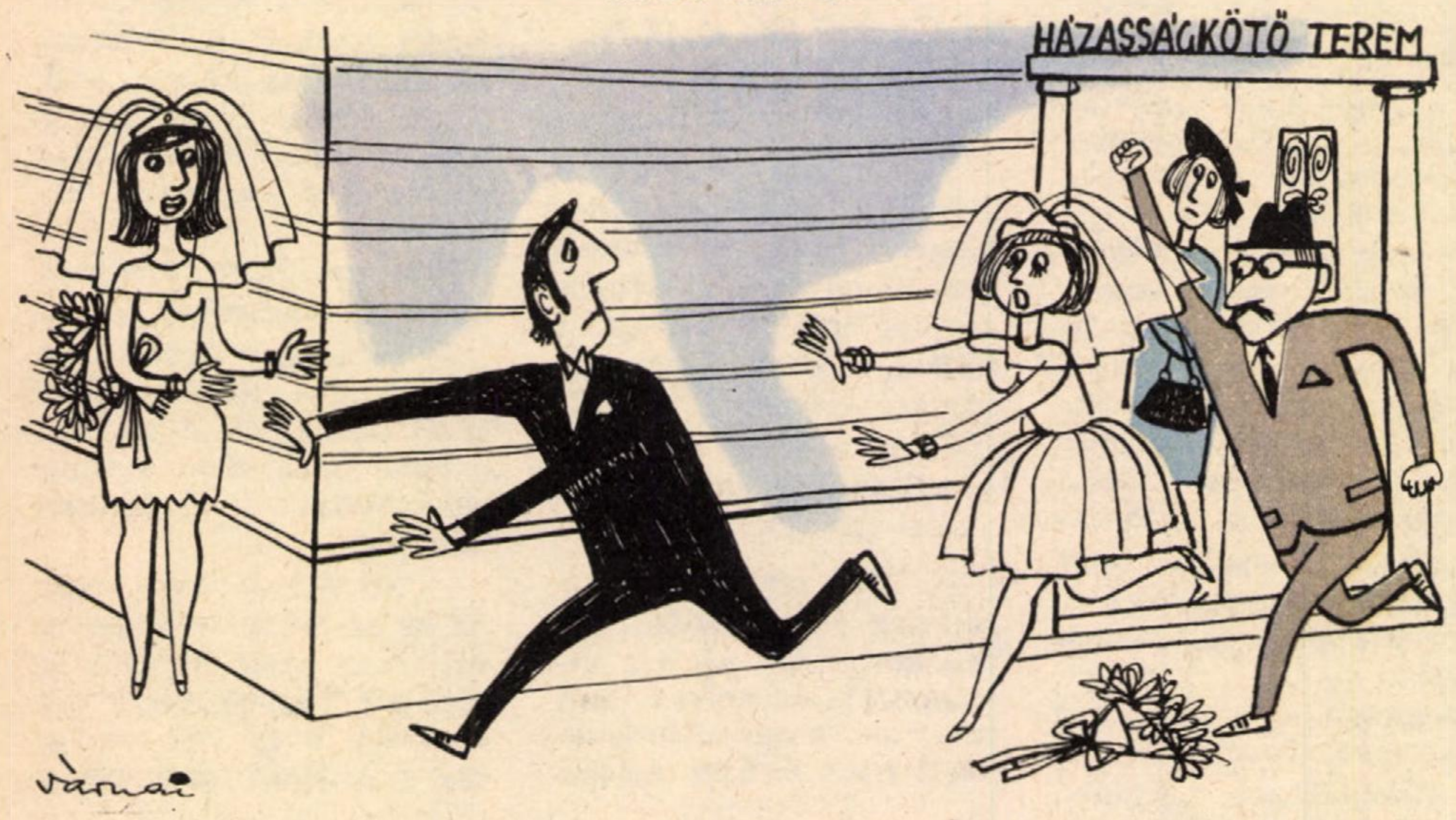

AUTÓDIDAKTA

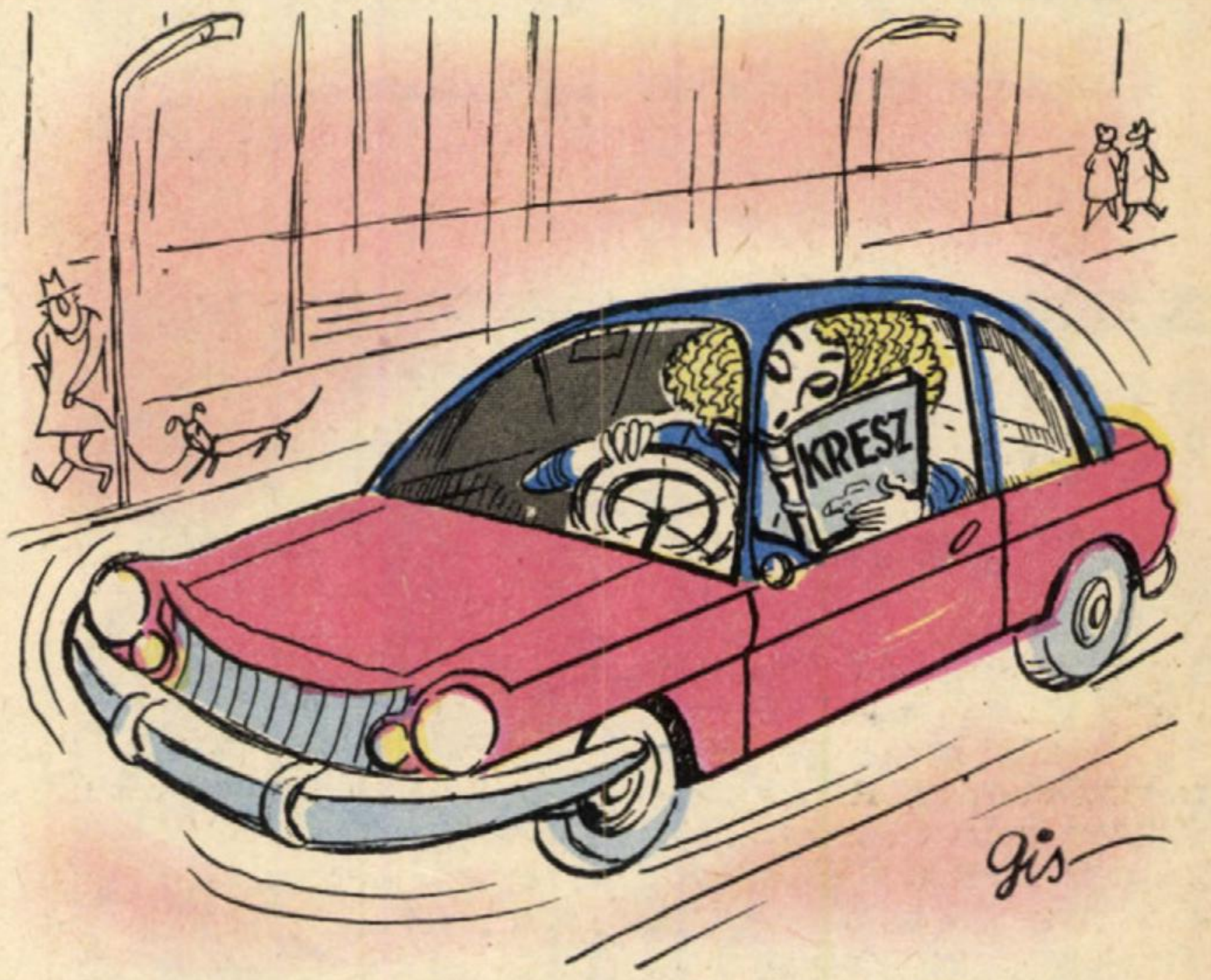

Vallomás

Tudja, kérem, én még egy esztendővel ezelőtt is olyan jó alvó voltam, hogy megfordultak utánam az emberek. Nekem, kérem, aludni annyit tett, mint másnak lélegzetet venni. Tudtam én aludni, kérem, ágyúdörgés közben is, elképzelheti, hogy akkor milyen jól aludtam ágyúdörgés előtt és ágyúdörgés után. A jó alvás igen fontos dolog. Annak köszönhetem, hogy erős, egészséges, drabális, pirospozsgás ember voltam világéletemben, az idegrendszeremet mutogatni lehetett volna, úgy bírta a strapát. Hanem aztán magasabb pozícióba kerültem, megvallom őszintén, önhibámon kívül, jó munkám jutalmául. A magasabb pozíció keményebb helytállást követelt, és főleg, persze, fokozottabb felelősségtudatot. A felelősségtudattal úgy van az ember, hogy nem nő azonnal együtt a feladatokkal. Fontosabb beosztást egyik óráról a másikra kaphat az ember fia, de a felelősségtudat tréning dolga is, tessék elhinni. Szóval mit köntörfalazzak, kezdtem rosszul aludni. Elalvás előtt a másnapi teendőimre gondoltam, ügyes-bajos, gyakran kényes természetű elintéznivalóimra; a vállalat ugyanis, amelynek a vezetője lettem, ebek harmincadján volt, a személyzeti ügyek tótágast álltak, a gyártás döcögött, a revizorok egymásnak adták a kilincset, nem is részletezem tovább. Én, aki annak előtte reggel hatkor úgy pattantam ki az ágyból, mint a rózsabimbó, ezekben az időkben fáradtan, összetörten másztam ki a paplanom alól reggelente. Fogyni kezdtem, csillapítókat szedtem, féltem az éjszakától. Már-már úgy volt, hogy tönkremegyek, de egészen, amikor eszembe jutottak az asztronauták. Hogy azok az űrhajóban milyen édesdeden tudnak aludni.

Előre kijelölt időpontban a falnak fordulnak, és alszanak, mint a mormota. Ott fent a kozmikus térben. Én meg itt az ágyban csak hánykolódom. Addig-addig tűnődtem ezen, amíg rájöttem az okára. Hogy azért alszanak olyan fegyelmezetten, mert tudják, hogy másnap fontos feladatokat kell teljesíteniök, olyasmiket, amiket csak jó kondícióban lehet elvégezni. Vagyis, hogy ők pontosan azért alszanak olyan jól fent a kozmikus térségben, amiért én olyan rosszul alszom itt lent a rekamién. Érdekes kísérletre határoztam el magamat. A fejemre húztam a paplant, de egészen, s azt képzeltem, hogy egy űrhajóban fekszem, és keringek a sztratoszférában, kvázi mint a tudomány diadala. Annyira beleéltem magamat ebbe a fantazmagóriába, hogy eleinte még szédültem is, de nem sokáig, mert megszólalt a kispárnában egy hang, a földi irányítóállomás volt, persze. Felsorolta a másnapi teendőimet, személyzeti ügyek, tárgyalás a szakszervezeti bizalmival. Pogácsás Gézát áthelyezni, exporttervünket módosítani satöbbi, satöbbi, nem részletezem. És a földi irányítóállomás rögtön utána így szólt: „Most pedig reggel hétig tessék aludni, mert fontos feladatát másként nem teljesítheti! Hétkor ébresztjük!" Egyet-kettőt még keringtem, s úgy elaludtam, mint a bunda, akár hiszi, akár nem. Ne mosolyogjon, kérem, ha elárulom, hogy azóta is így alszom minden este. Hiába, nagy dolog a közérdek szolgálata! Amióta nem azzal fekszem le, hogy „mi lesz velem, ha nem alszom", hanem azzal, hogy „mi lesz a szocializmussal, ha nem alszom" — minden másként van. S noha mindössze csak néhány hete, hogy e nagyszerű módszer alkalmazásával visszaszereztem éjszakáim elvesztett nyugalmát, máris híztam két kilót, idegcsillapítóimat kidobtam, arcom egészséges, jó színe visszatérőben van, s a feleségem — hogy el ne kiabáljam! — anyai örömök elé néz.

Tabi László

Az írónak most megjelent „Fele is tréfa" című kötetéből (Szépirodalmi Könyvkiadó)

A NEMDOHÁNYOSOK VÉDELMÉBEN

Mint ismeretes, az emberiség két részre szakadt: dohányzókra és nemdohányzókra. Az előbbiekben a támadó ösztön fejlődött ki erősebben, az utóbbiakban az önvédelem jogában való hit. Ez utóbbiak például nem értik, miért kell nekik beszívniok azt a füstöt, amelyet az előbbiek kifújnak. Mint az AP-hírügynökség jelenti Washingtonból, az amerikai egészségügyi minisztérium rendeletet adott ki, amely szerint tilos a dohányzás tárgyalótermekben, kórházakban, személyfelvonókon stb. Első lépésként már eltávolították a hamutálcákat a minisztérium nagytermeiből. Az erélyes intézkedés eléggé sovány eredménnyel járt a minisztériumon belül is. A tárgyalótermekben a tárgyalók nyugodtan dohányoztak tovább tárgyalás közben, s a hamut az aktatáskájukban becsempészett hamutálcákra szórták.

Egy hasznos tanácsot adhatunk a lelkes nemdohányzó harcosoknak: ne becsüljék le az ellenfelet!

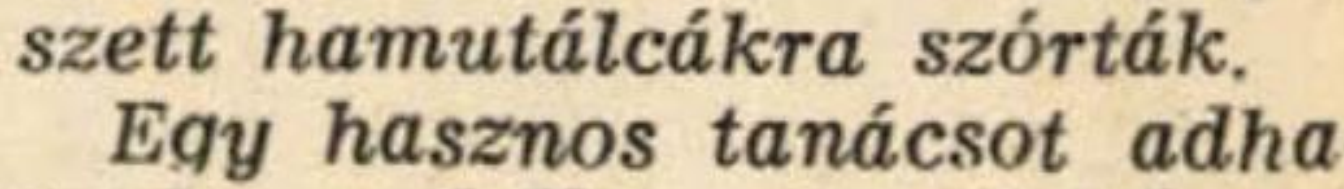

DRÁGULTAK A GYEREKJÁTÉKOK

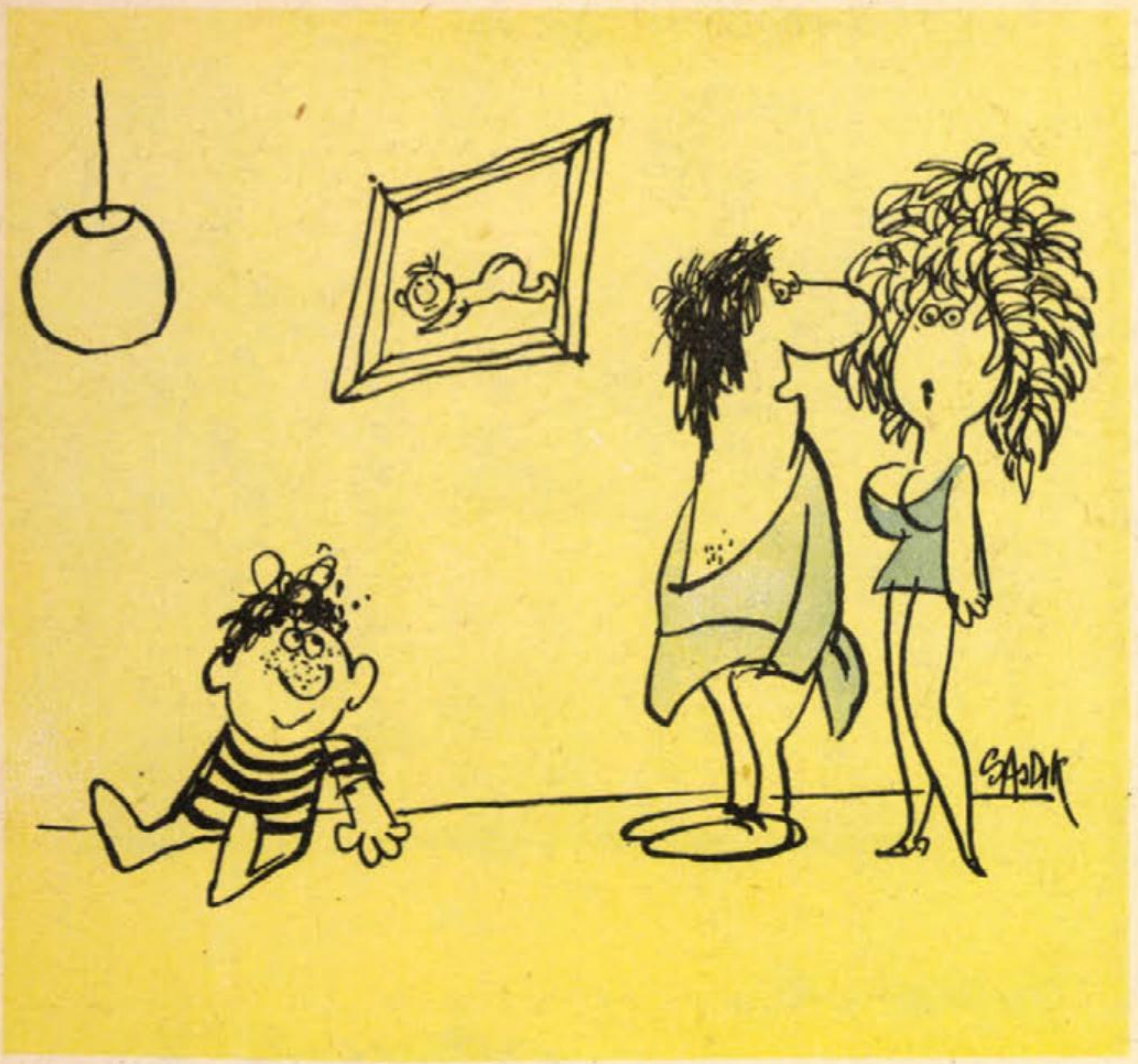

- Olcsóbban jönnénk ki, ha egy új kistestvért kapna ...

GYORSOLVASÁS A DIVAT

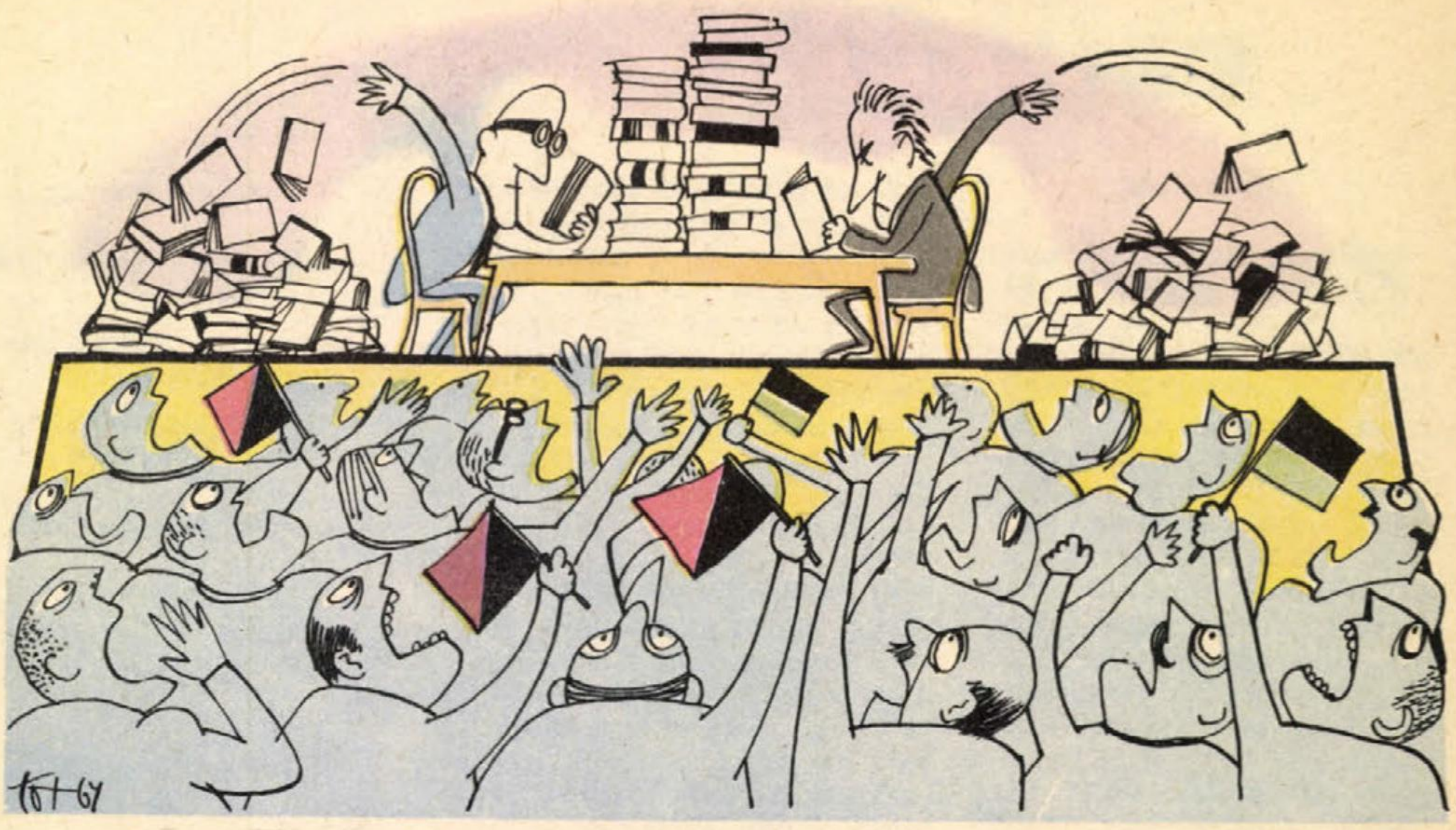

A versenyzők – és a szurkolótábor ...

HUMORÜGYBEN öveges JÓZSEFNÉL

Hajdani diákkoromban „az Öveges" a fizikakönyvet jelentette számomra. Röpke két évtized múlva „az Öveges" megelevenedett, és televíziós „sztár" lett, akinek kísérletei a képernyőn csaknem olyan izgalmat keltettek az országban, mint az Angyal, vagy a Kloss kapitány kalandjai.

Ezekre az „Öveges krimikre" emlékezve határoztam el, hogy fölkeresem a nagy kísérletezőt, és kísérletileg kimutatom nála a humort.

— Fogd ezt az egyik kezedbe, ezt meg a másikba! — nyújt felém egy törött üvegdarabot és egy gyűrött celofánpapírt, alighogy átléptem a küszöbét.

Rohan előre, csak a válla fölött szól vissza: „No, gyere bátran, ülj le arra a székre, mindjárt mutatok neked valamit!"

Az íróasztaláról rakosgatja félre a könyveket, díszeket, mindenféléket.

Én meg csak tartom a kezembe adott micsodákat, és kíváncsian várom, mi fog „kisülni" ebből a különös fogadtatásból.

Nem kell sokáig várnom, abban a pillanatban, hogy a kínált székre ülök, elektromos szikrák sülnek ki a támlájából. Ijedtemben leejtem az üvegdarabot, aztán zavartan szedegetem a széttört üveget, s közben vizsgálom a széket, hol vezette bele az áramot a tanár úr.

Ő mellém guggol, segít az üvegdarabokat szedegetni, s közben megsúgja, hogy amikor csöngettem az ajtaján, egy kicsit megdörzsölte a vaslábú szék ülőkéjét. Megpróbálom magam is, sikerül. Nem soká játszhatom azonban, mert most éppen jól verődik a fény az asztallapra. Oda kell állnom, és az egyik kis üvegdarabot a szemem elé tartani, eléje helyezni a gyűrött celofánpapírt, s máris látom a színes fénypolarizációt.

— Minden látogatódnak jár néhány kísérlet?

— Ha idejében nem szöknek meg — mosolyog némi öngúnnyal.

— Az ember nem szokott megszökni, ha titokzatos dolgokat láthat.

— Nemcsak az ember ... Televíziós műsoraim idején, az Élet és Tudomány szerkesztőségével részt vettem egy kiránduláson a Fehér-tó partján levő Állami Gazdaságban. Délután, amikor a többiek strandoltak, én leheveredtem a parti szittyóban. Egyszer csak nagy futva közeledik a nem messze legeltető juhász pulija. Megáll tisztes távolságban s ugatni kezd. Aztán meg elfut a gazdájához és ott ugat, egyre felém pislogva. A juhász megérti a kutyája hívását, elindul a nyomában, felém. Megáll, ahol előbb a kutyája, megpöccinti a kalapja karimáját, s a pulira kacsintva megszólal: „Csakugyan — majd hozzám. — Hogy kerül felénk a tanár úr?" — „Maga honnan ismer engem?" — kérdezem. „Hát a televízióból ismerjük a tanár urat — mondta a világ legtermészetesebb hangján és rámosolyog a kutyájára —, együtt nézegettük a műsorát. Tetszik tudni, hallottam én mindjárt a kutyám hangjából, hogy ismerőssel találkozott."

— Jó érzés lehet, ha valakit ismer az ország apraja-nagyja.

— Valóban, pedig nem mindig olyan *kulturáltan* nyilvánul meg a felismerés, mint a fehértói kutyánál. A múltkor is mi történt? Kilép a belvárosi iskola kapuján egy kis diáklány. Hóna alá fogja táskáját, és sietve rágyújt. „Kisbaba! — mondom neki — kérlek, dobd el azt a cigarettát! Nem tanultad, hogy a pipa sokkal kevésbé káros az egészségre? Gyújts pipára!" A kislány rám fújt egy füstfelhőt, majd nagy komolyan így szólt: „Mond valamit a tanár úr, majd megfontolás tárgyává teszem."

— Remélem, nem vette kedvedet ez a félsikerű agitáció?

— Nem, nem, hiszen előfordul, hogy a fizikai kísérleteim nem sikerülnek elsőre. Éppen a televízióban a búcsú fellépésemkor történt, hogy az elektrostatikai törvénynek a főpróbán alázatosan engedelmeskedő ping-pong labdák megmakacsolták magukat, és versenyfutás helyett nehézkesen cammogtak. Nem hagyott nyugodni ez a kudarc, s addig vizsgálódtam, amíg rájöttem, hogy a jelenetem előtt két vödör vízzel fölmosták a helyiséget. Ettől nedves lett a levegő, és elvezette az elektromosság nagy részét. Nem csoda, hogy kis híján engem is fel kellett mosni.

Sólyom László

PÁRVIADAL

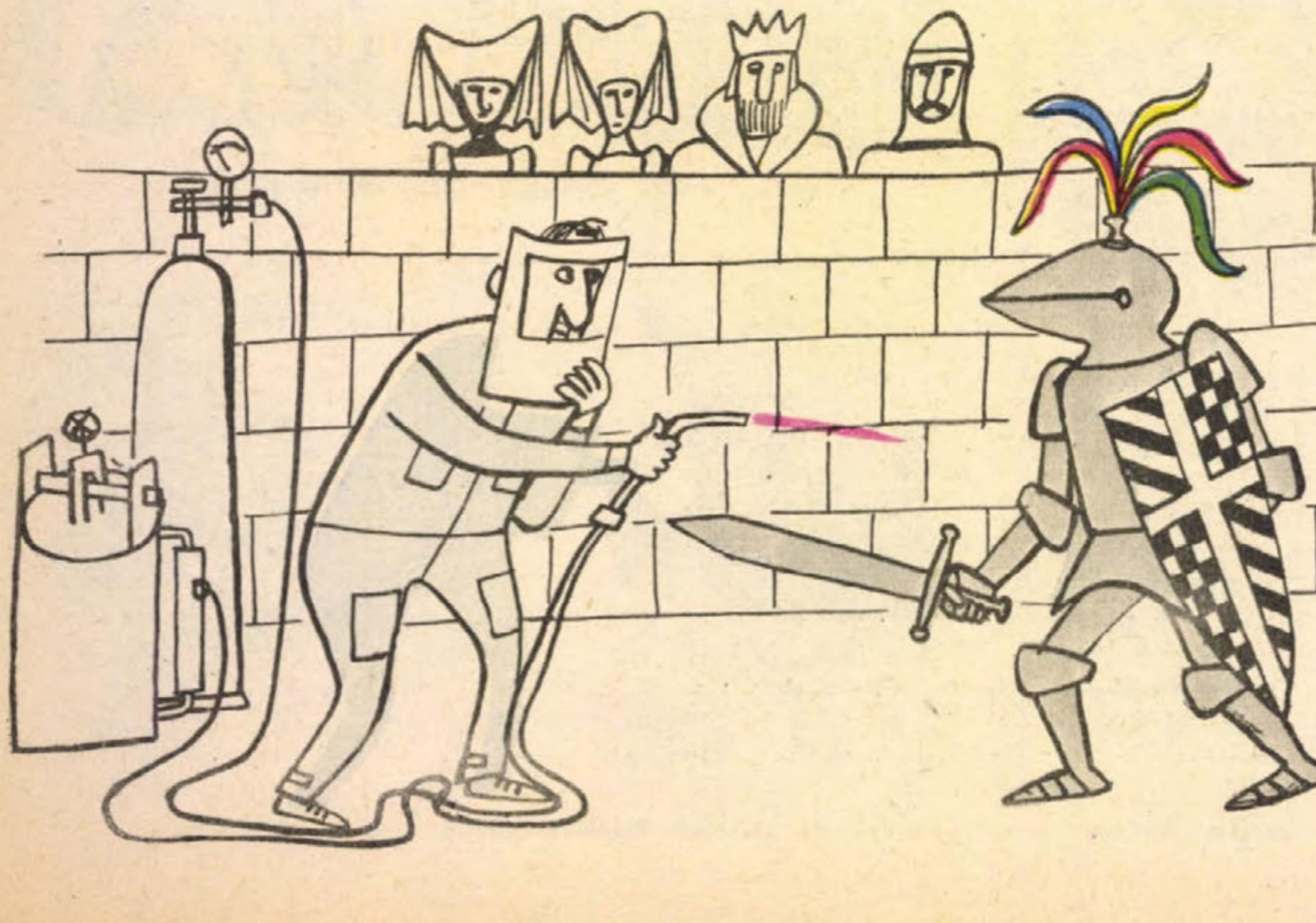

NEHÉZ ESET

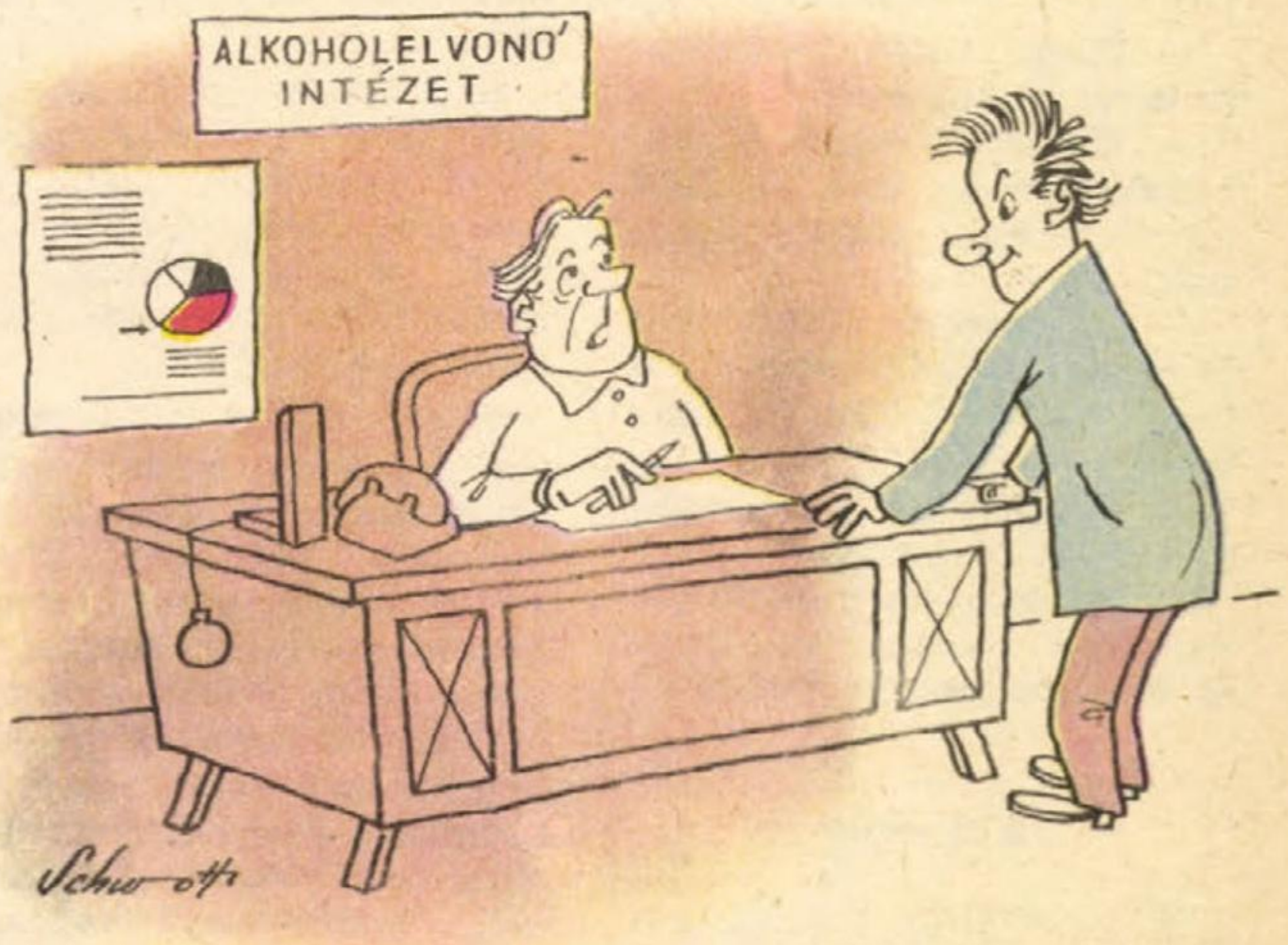

– Hajlandó vagyok itt maradni az elvonókúrán, ha van a közelben italbolt.

RÉGI HOLMI

Titoktartás

Egyik legnagyobb bankunk vezérigazgatója nem volt nagyon népszerű, sem az ügyfelei, sem a munkatársai között. Nem mondták szőrös szívűnek, mert ahhoz állítólag szív is kellett volna, annál inkább nevezték szőröskezűnek. Főleg olyankor, amikor dolgozói fizetésjavításáról vagy valamely jutalmazásról volt szó. Javára azonban el kellett mondani, hogy saját magára is épp olyan szigorúan takarékos volt. Így például reggelenként sohasem vett igénybe kocsit, hanem mindig gyalogszerrel indult el és érkezett pontosan a hivatalába.

Így történt aztán, hogy kezdődő autóforgalmunk idején ez a gyalogséta majdnem az életébe került. Valóban egy hajszálon múlt, hogy egy ilyen benzinparipa majdnem elütötte. Egy bátor fiatalember lélekjelenlétén múlt, aki saját testi épsége kockáztatásával a kritikus pillanatban elhárította a fenyegető veszedelmet. A vezérigazgató úr az első pillanat kábulatában csak az úttestre bámult, ahol összetaposva és használhatatlanná téve hevert szürke keménykalapja. Aztán kissé magához térve körülnézett s élete megmentőjében ráismert saját bankja egy fiatal tisztviselőjére. Még mindig kissé tétován belekapaszkodott életmentője karjába és indult el az ijedségtől kissé bizonytalan lábbal a bank fényes palotája felé.

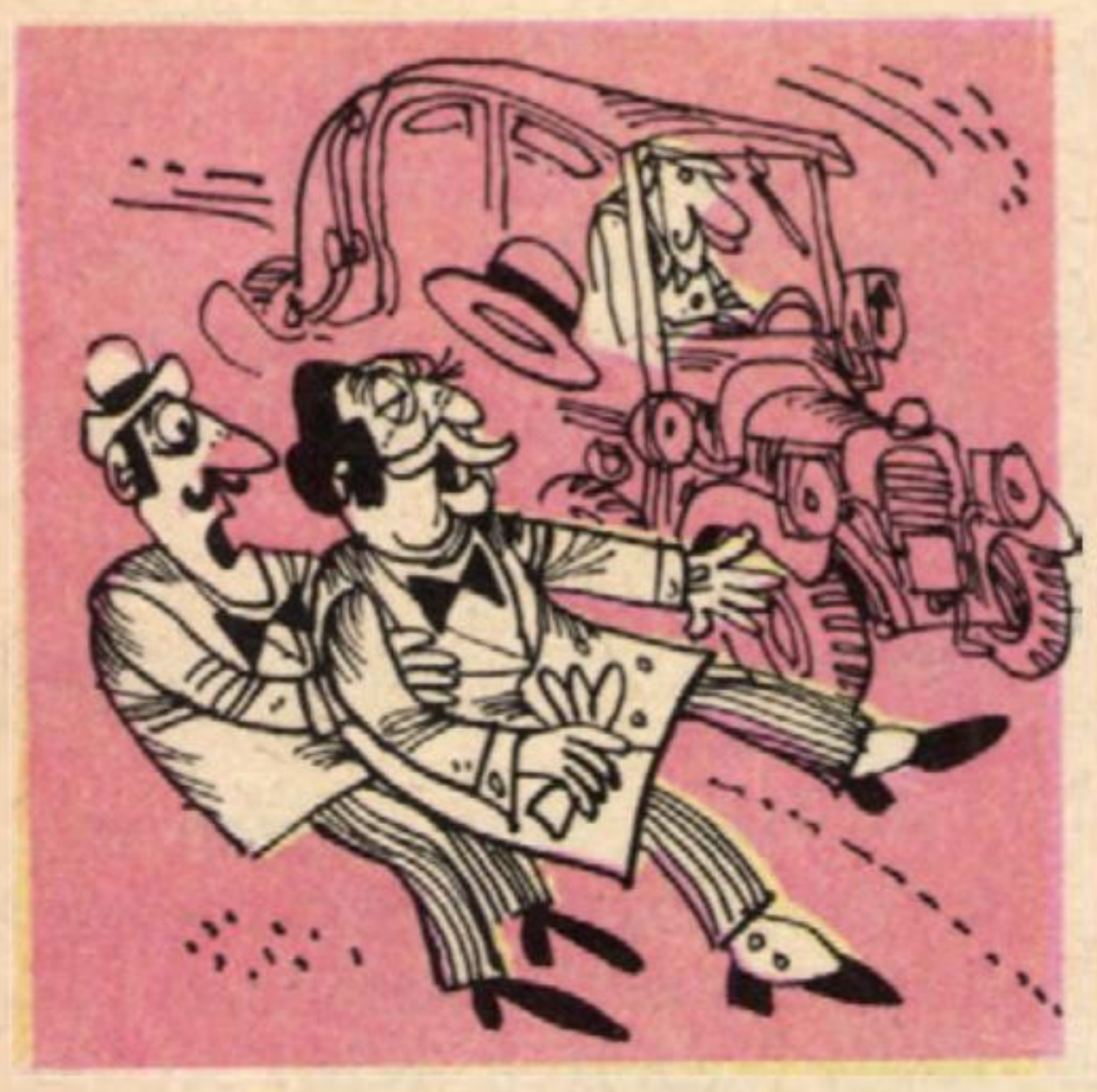

— Maga ugye nálam dolgozik? — kezdte meg a beszélgetést a bankvezér.

— Igenis, vezérigazgató úr!

— Maga most megmentette az életemet.

— Ugyan kérem — szerénykedett az ifjú — csak természetes kötelességem volt.

— Bátorsága jutalmat érdemel — jelentette ki a vezér. — Mit tehetek magáért?

A fiatalember nem gondolkodott a feleleten.

— Kérem, ne tessék elmondani a bankban, hogy megmentettem az életét.

A dinnye

Weisz Fülöp, az egykori Kereskedelmi Bank nagyhatalmú vezérigazgatója, ki egyben főrészvényese is volt az intézménynek, nem tartozott a szerény vagyonú és jövedelmű emberek közé. Egyszer reggel, miközben hivatala felé iparkodott, a bankkal szomszédos előkelő csemege kereskedő kirakatában meglátott egy dinnyét. Egy sárga dinnyét, jó ízeket ígérő és illatos gyümölcsöt. Megjelenése az üzlet kirakatában még távolról sem volt aktuális, mert még messze volt a nyár, és ez a dinnye úgynevezett primőr volt, ritkaság, valami kivételes termése egy üvegháznak. A vezérigazgató is megállt a többi bámészkodóval, de nemcsak megcsodálta a ritka darabot, hanem be is ment a boltba és megkérdezte, hogy mi az ára ennek a korai gyümölcsnek.

— Húsz korona.

— Az nekem drága — felelte Weisz Fülöp, s vásárlás nékül kivonult az üzletből.

Aznap délelőtt ügyfelei és látogatói között ott volt Kiss József, a kitűnő poéta, aki egyben „A hét" című irodalmi folyóiratnak kiadója és szerkesztője volt. Ez a lap komolyértékű s a Nyugat elindulása előtt úttörő jellegű hetilap volt. De éppen komolyságánál és bátor jellegénél fogva a saját lábán, főleg saját szerényszámú előfizetőiből aligha tudott volna megélni. Az akkoriban szűkös jövedelmű költőt tehát a főszerkesztő aligha tudta volna eltartani. Node akkori szokás szerint a rendelkezésre álló pénzforrások közé tartozott az egyes bankoktól és intézményektől kipréselhető pausálé, az úgynevezett hirdetési átalány.

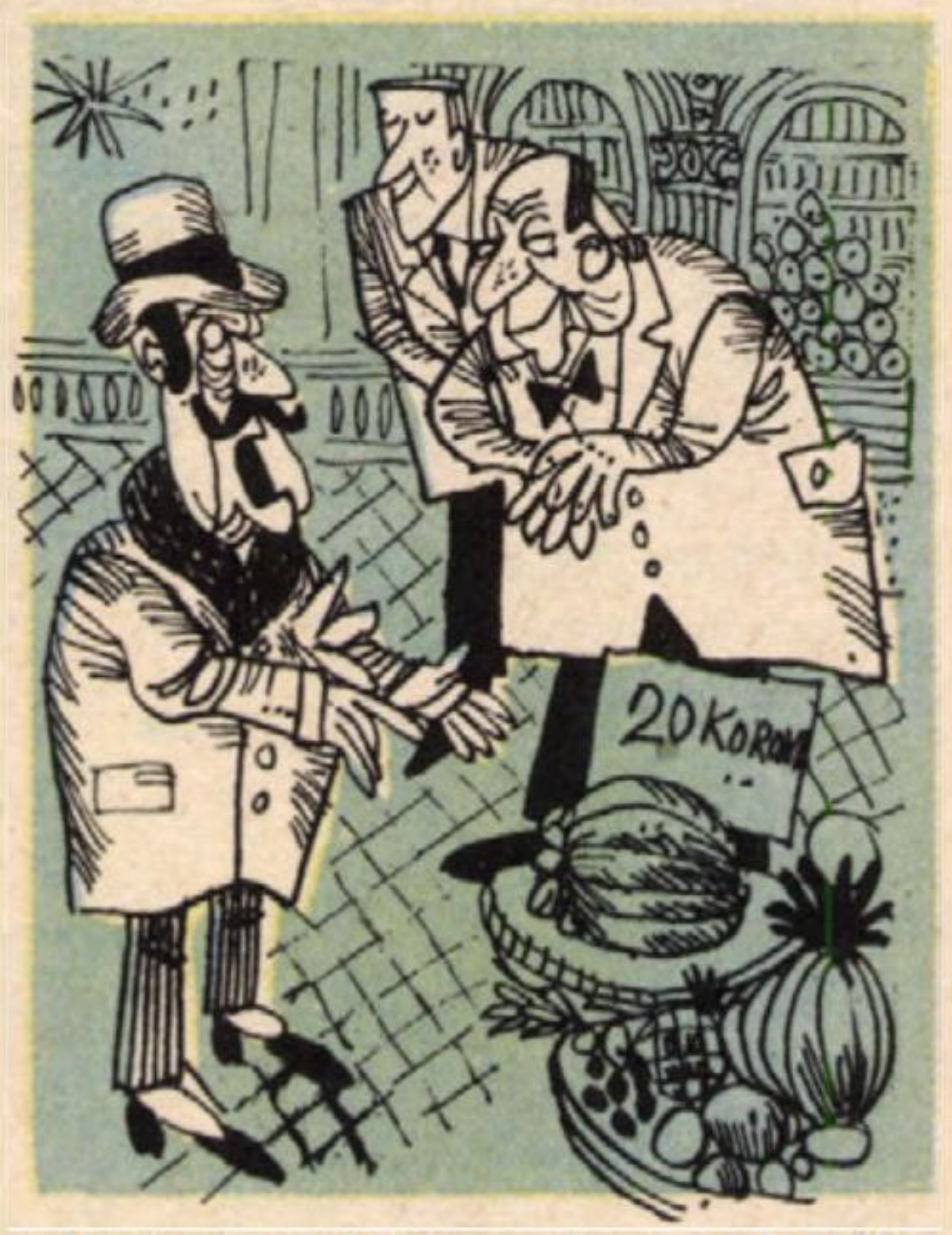

Kiss József éppen ez ügyben járt a Kereskedelmi Bank vezérénél. Némi vitatkozás, könyörgés és érvelés után eredménnyel is. Kétszáz koronát vett fel a bank pénztárából.

Weisz Fülöp nem tartozott a bőkezű irodalompártolók közé. Így a költő elégedetten távozott. Weisz Fülöp pedig, akinek emlékezetében egész délelőtt ott kísértett az a dinnye, hazafelé menet azon töprengett, hogy végre is ha egy lap támogatására kifizethetett kétszáz koronát, mégis csak megengedhetne magának olyan könnyelműséget, hogy megveszi azt a dinnyét.

Be is ment a csemegéshez.

— Mégis megvenném azt a dinnyét.

— Sajnos, méltóságos uram, már eladtam.

— Ki vette meg? — kérdezte meghökkenten a bankdirektor.

— Kiss József szerkesztő úr.

A költő lapja ettől a banktól soha többé nem kapott támogatást.

A tiszteletdíj

Szomaházi István valamikor mint novella és regényíró nagyon népszerű szórakoztatója volt a nem túlzottan nagyigényű közönségnek. Voltak, akik érdeméül számították, hogy ő volt az első, aki mulatságos és érzelmes témát talált a gépíró kisasszony és vezérigazgató természetesen jól végződő szerelmében. Akkor aktuálisnak látszó változata volt a régi regényes történetnek, amellyel aztán különböző formákban találkoztunk.

Szomaházi Istvánnak regényírói népszerűségén kívül szintén volt egy lapja. Ő maga szerkesztette és javarészt írta az újságot, épp ezért szívesen fogadta, ha fiatal kezdő írók cikkeket hoznak lapja számára. Szívesen fogadta, de nem szívesen fizetett érte. De volt egy módja, hogy az érdekelt — erősen érdekelt — ifjú megkapja a maga kis pénzét. A serdülő ifjú had nem volt kenyéririgy és szájról szájra járt a titok. Nem is volt nagyon rejtélyes. Csak délután be kellett menni az Otthon Körbe, az újságírók és írók klubjába, és oda kellett telepedni kibicnek Szomaházi mellé a ferbli nevű eléggé hazárd játékhoz. A jól nevelt író tudta, mi illik és majdnem kötelesség. Valahányszor egy játszmát megnyert, vagyis egy kaszszát húzott, egy egész koronát tett ki a kibicnek. Ha jól járt a lap, hamarosan együtt volt tíz korona.

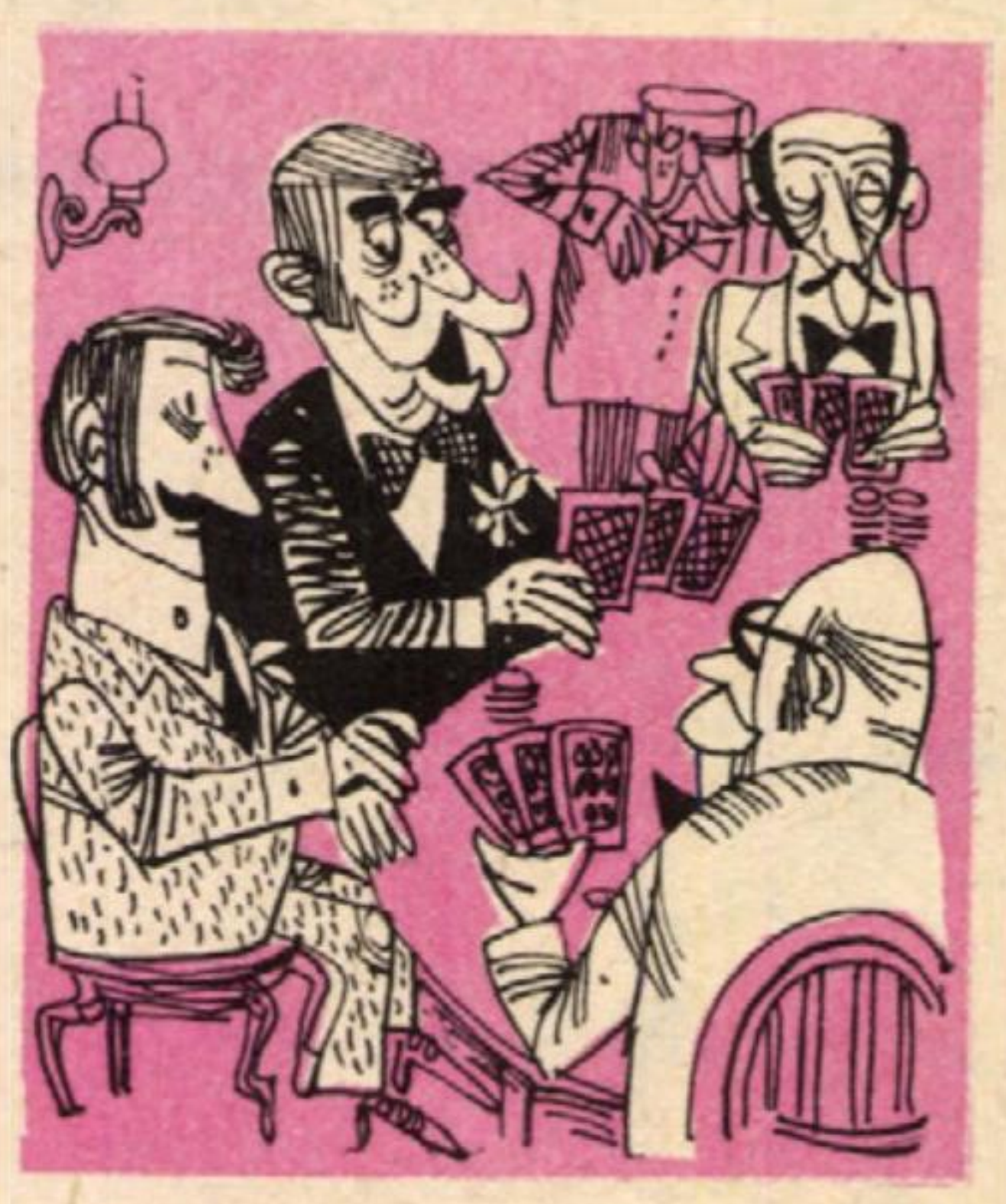

— Nahát, most megkapta a cikkéért a tiszteletdíjat — mondta Szomaházi —, de maga jó kibic. Ha nincs más jelentkező, maradhat továbbra is. De amit ezentúl kap, az már előleg a következő cikkre.

Bálint Lajos

Vasvári Anna:

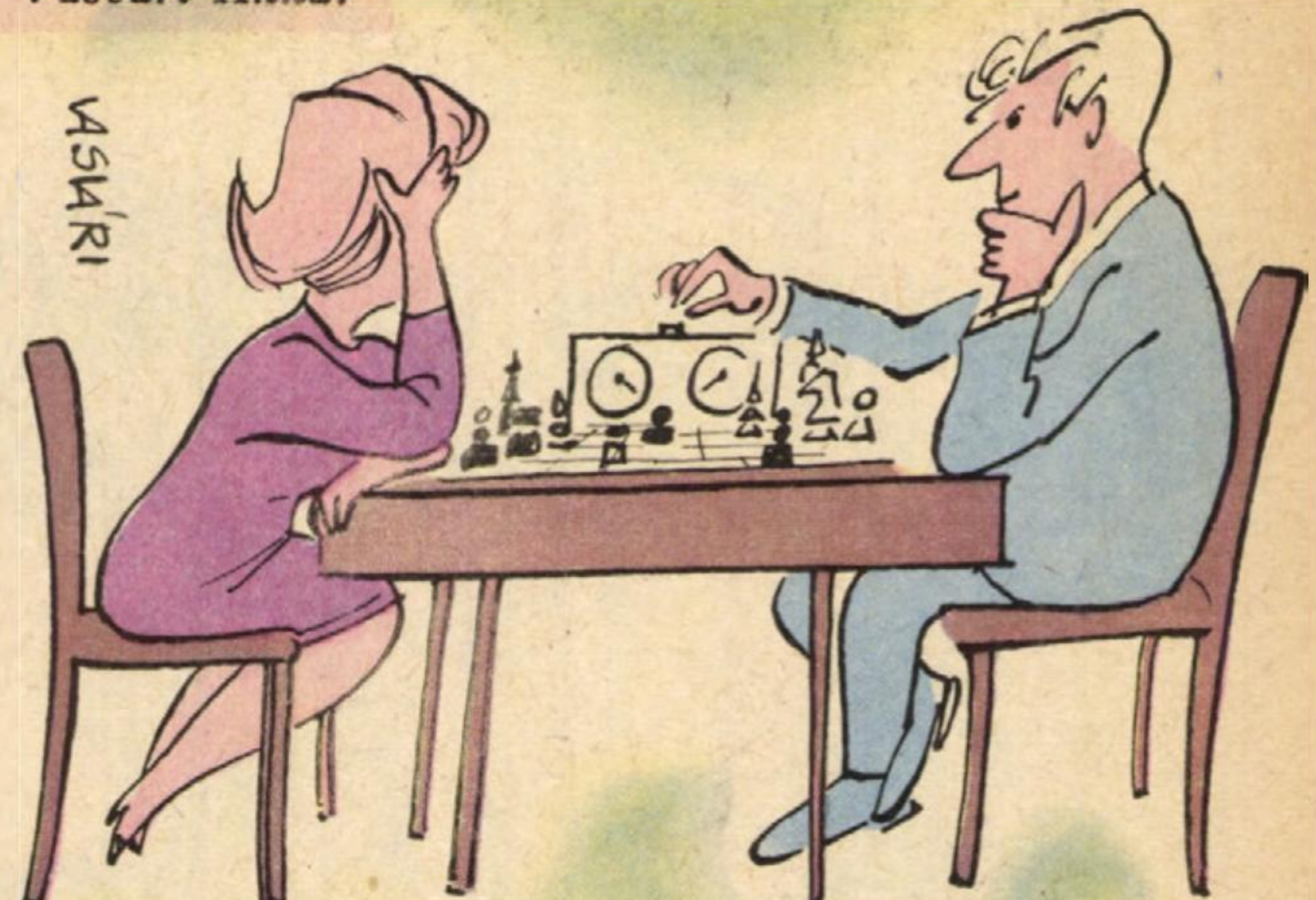

– Szeretnék veszíteni a sakkvilágbajnoki döntőn.

Barát József:

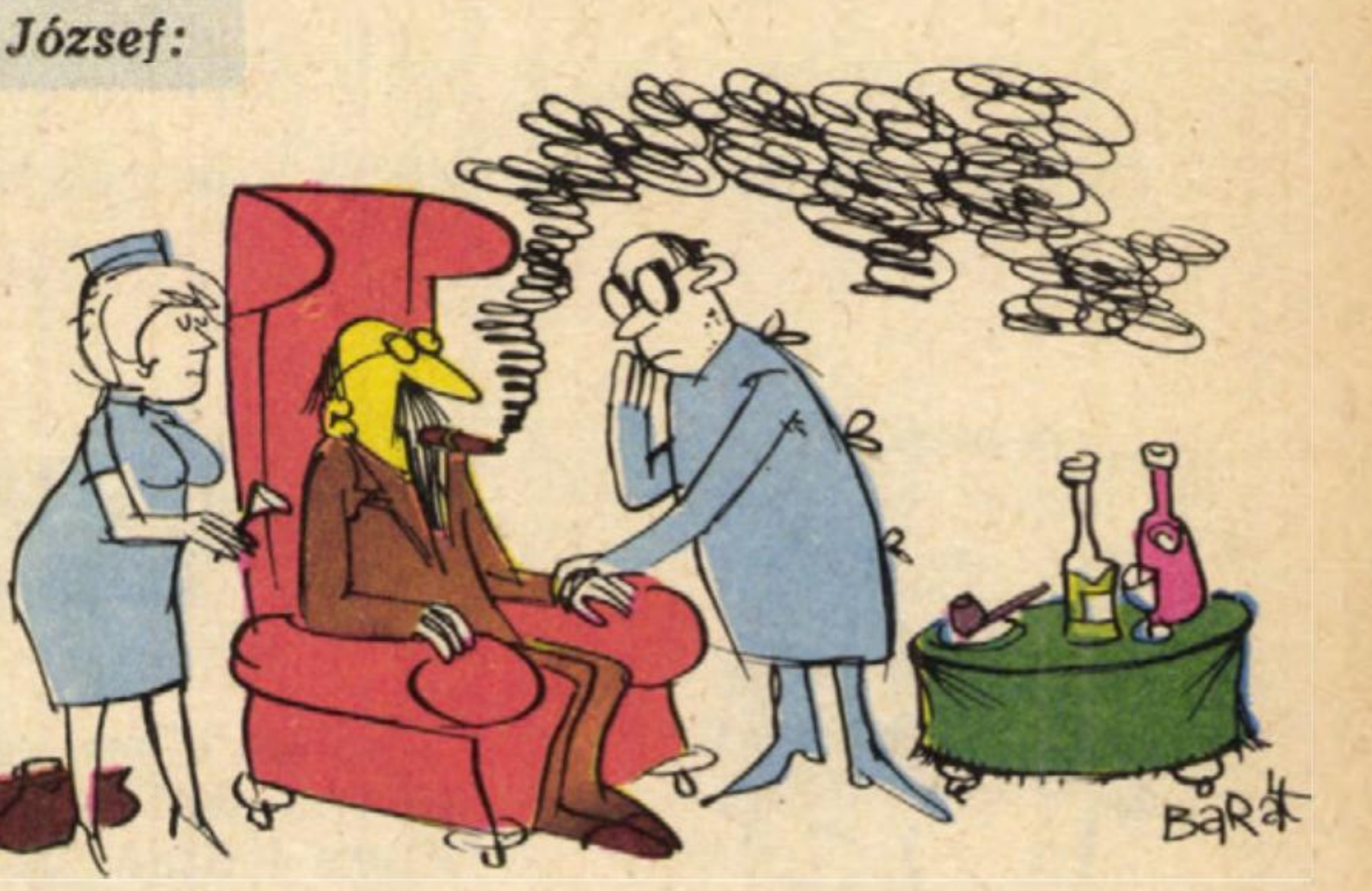

– Azt, hogy majdan gerontológusok vizsgálják a torkomat!

Fülöp György:

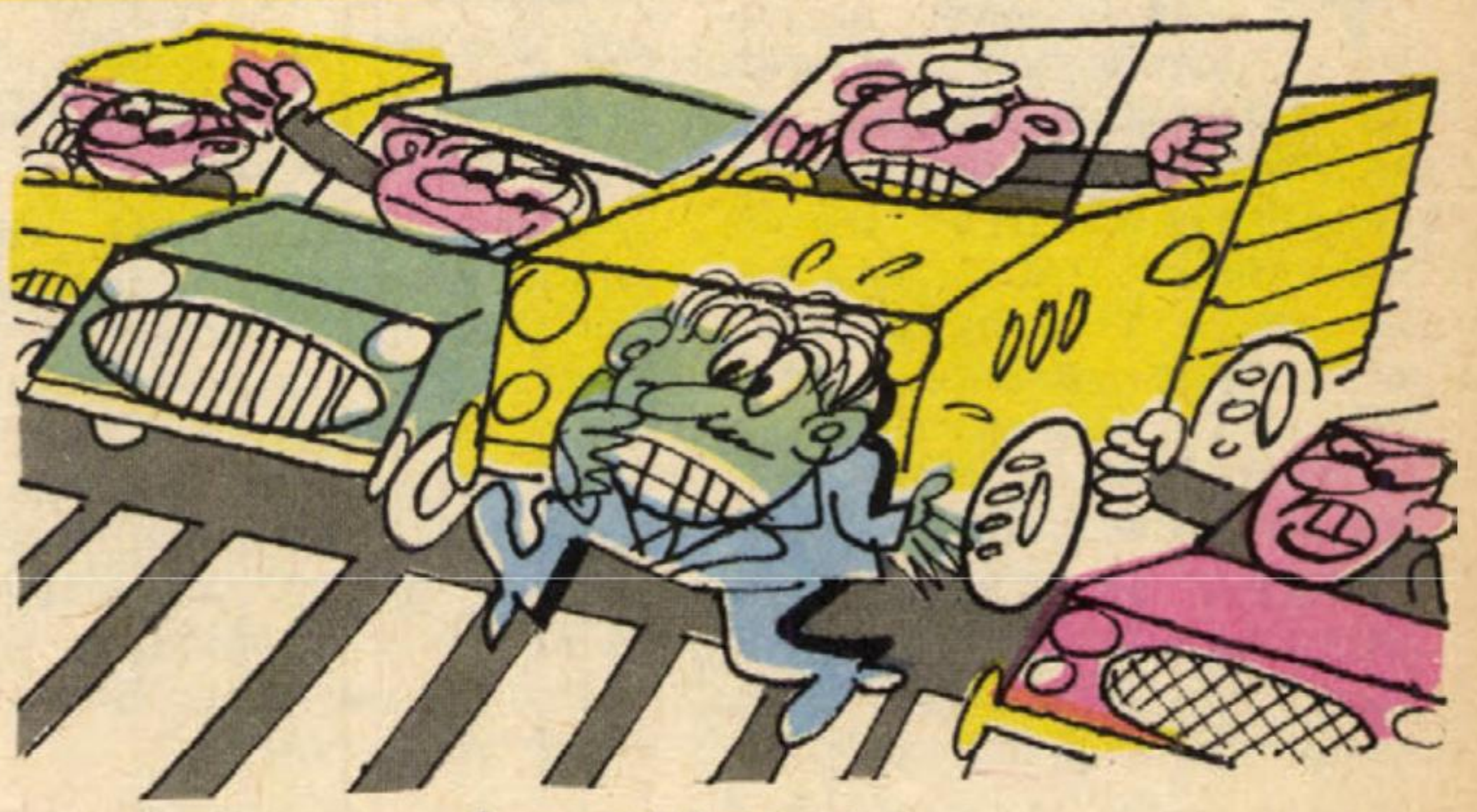

– A nyugdíjkorhatárt.

Takács Imre:

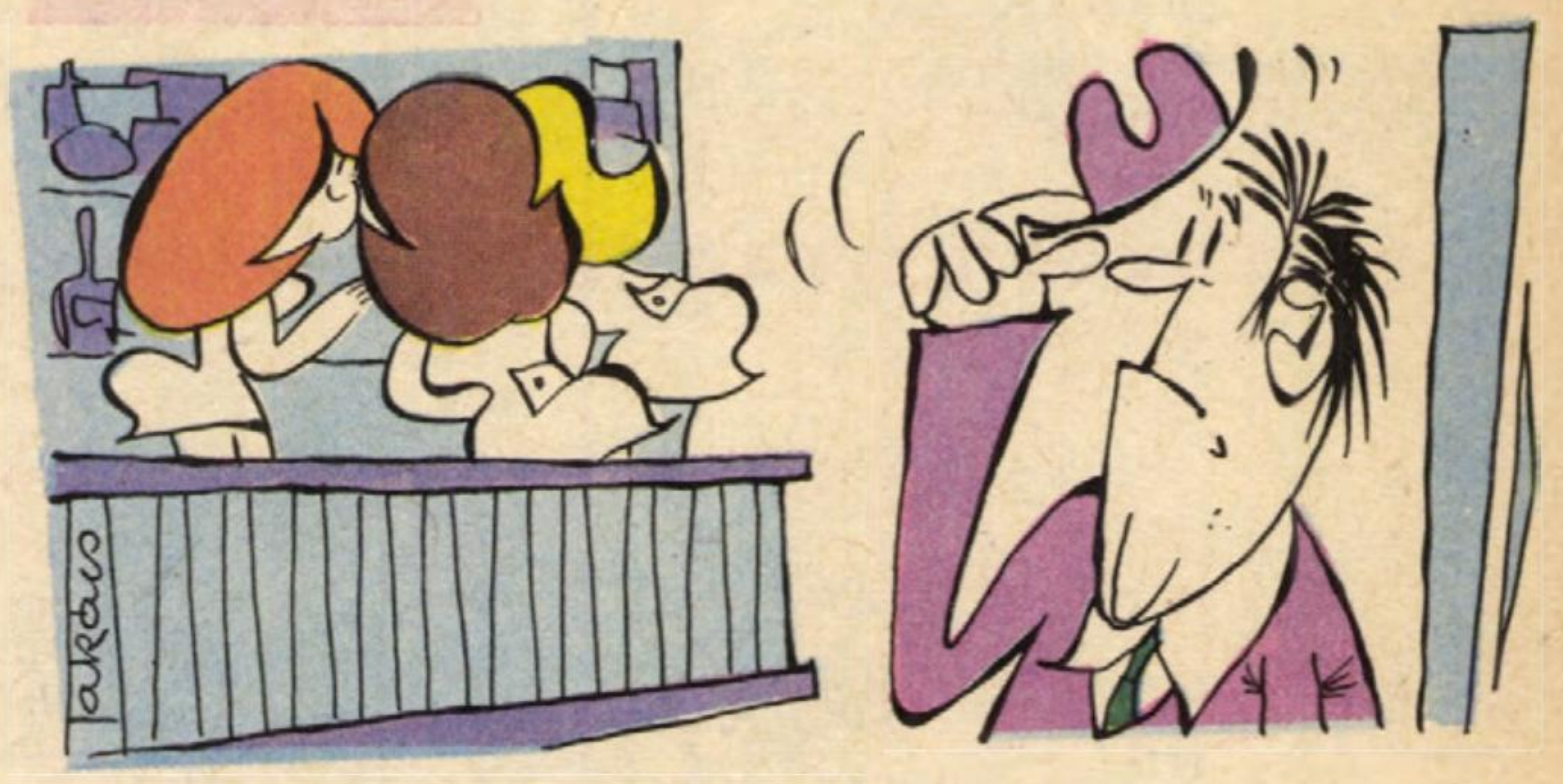

– ...hogy felfigyeljenek rám a nők!

Dallos Jenő:

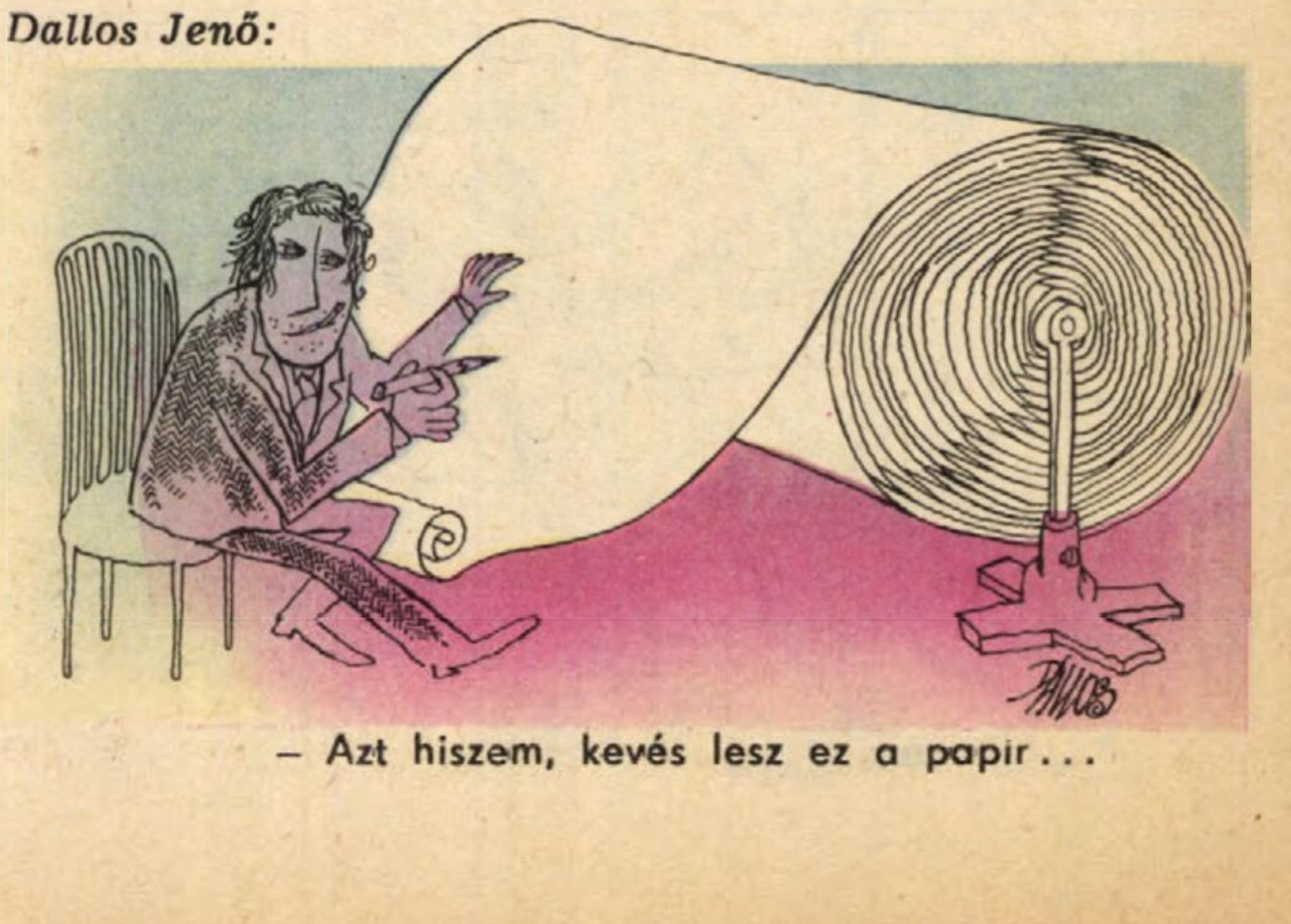

– Azt hiszem, kevés lesz ez a papir...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mit szeretnének elérni az életben?

Várnai György:

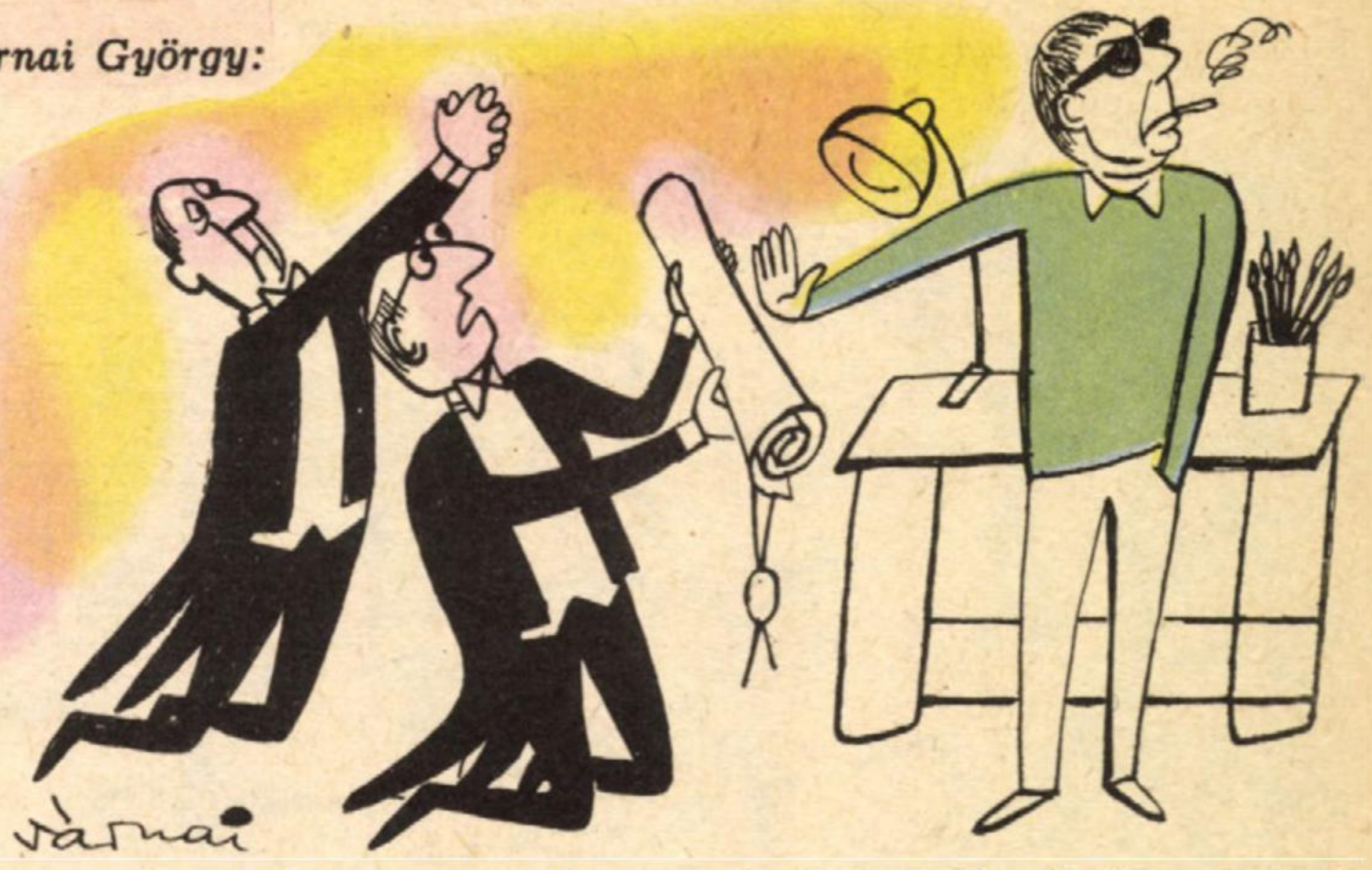

– Szeretném visszautasítani a karikaturisták részére alapított Nobel-díjat!

Endrődi István:

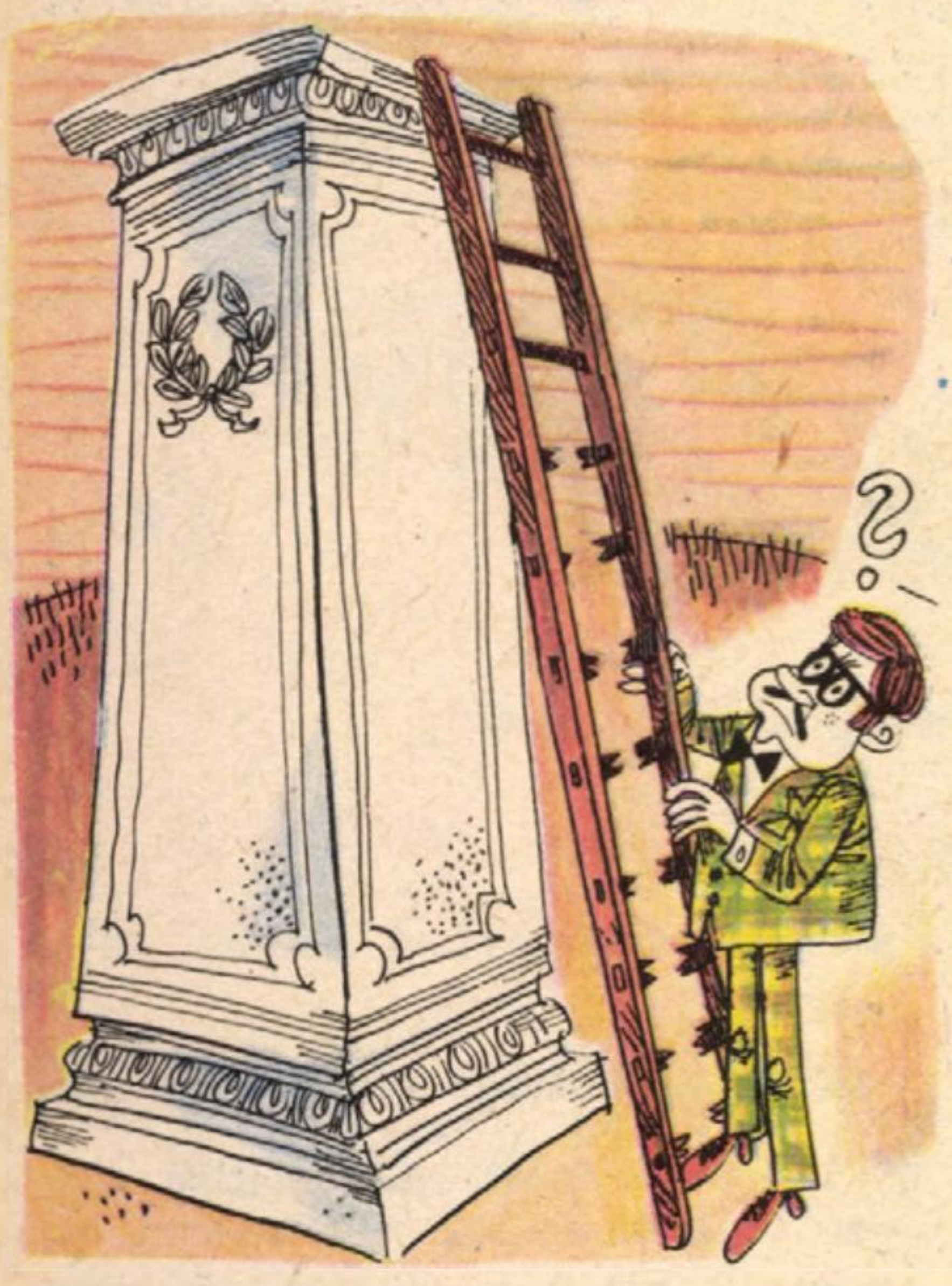

– Az elismerés legmagasabb fokát!...

Lehoczky István:

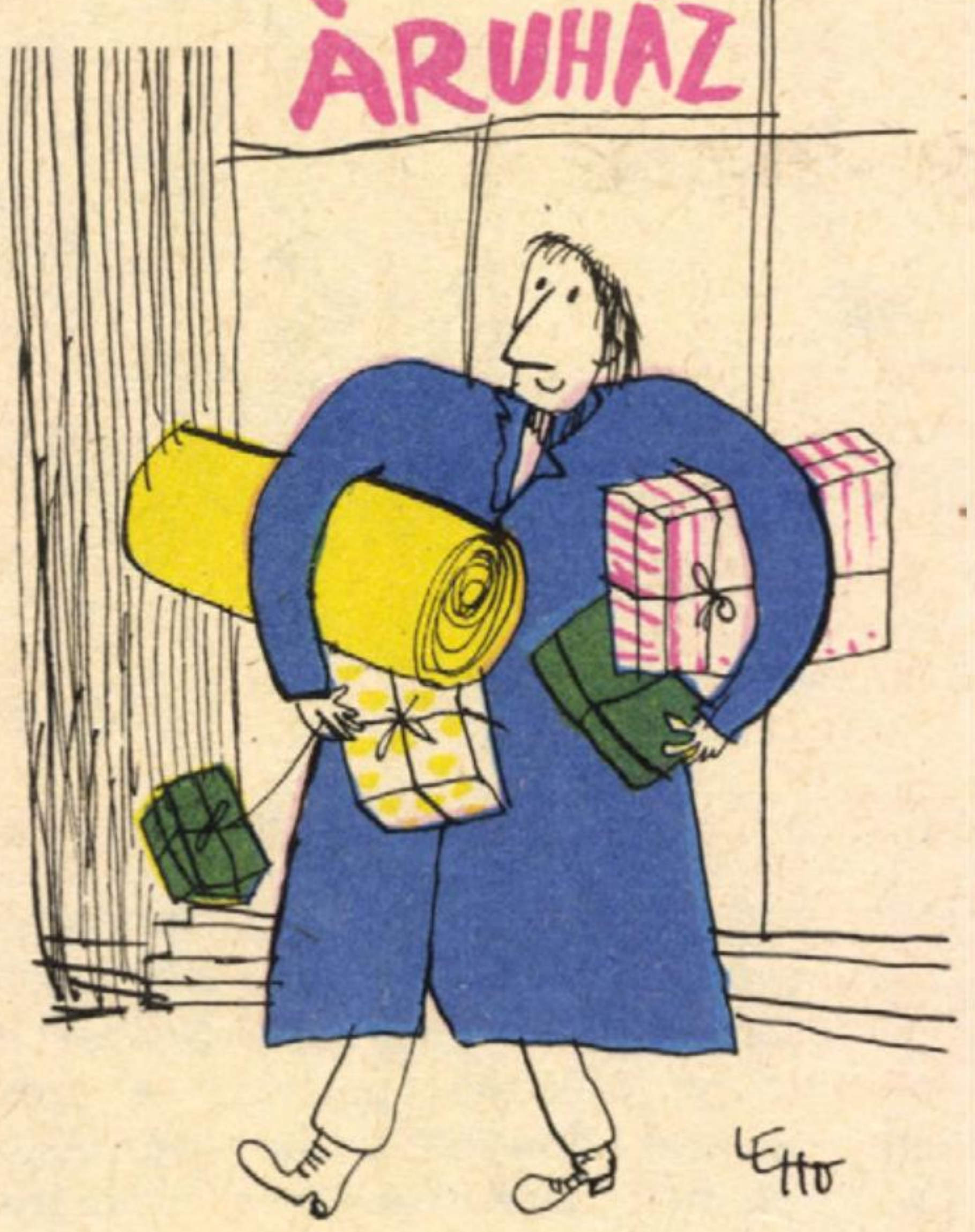

– Ha egyszer azt vásárolhatnék a pénzemért, amit szeretnék...

Sajdik Ferenc:

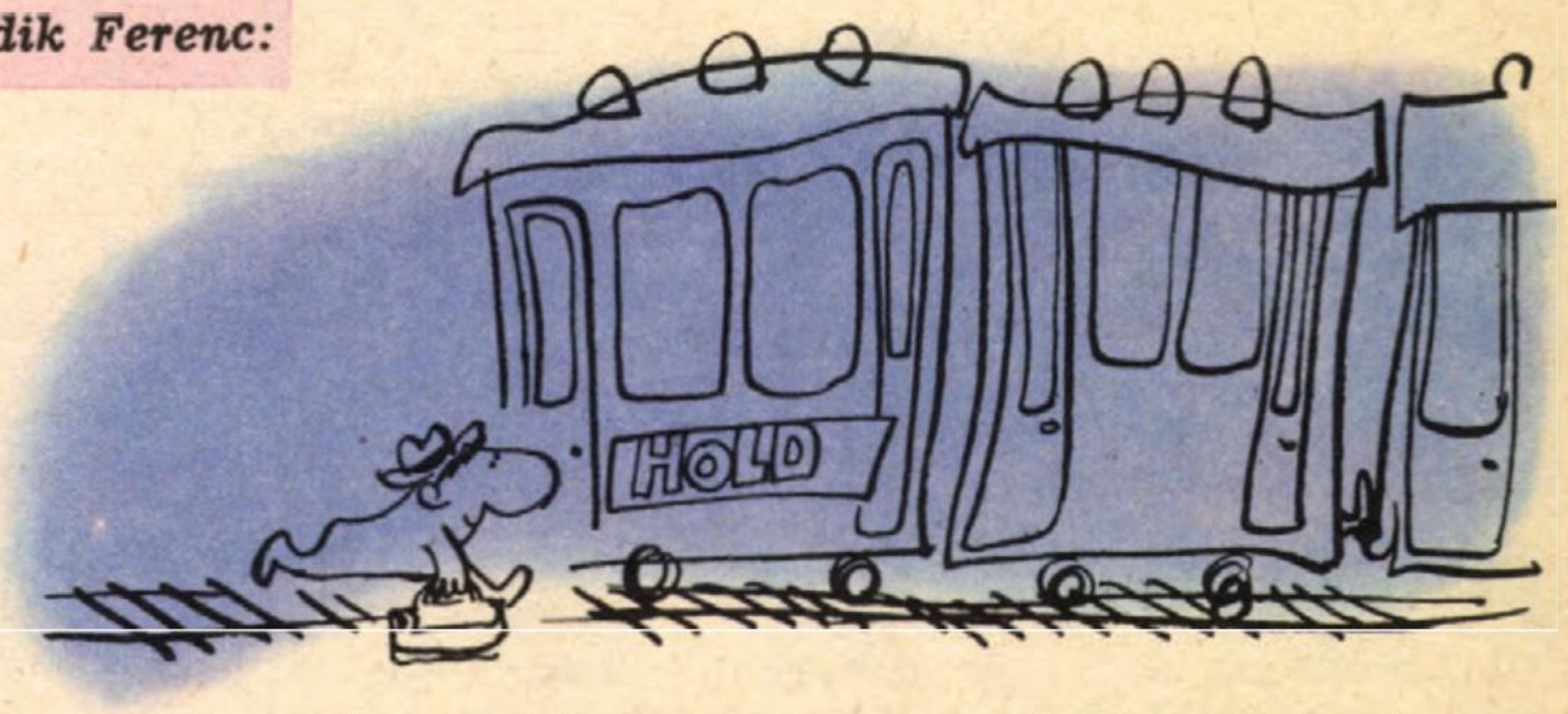

– Egy holdutazást! De vonaton, mert félek a repülőktől!

Mészáros András:

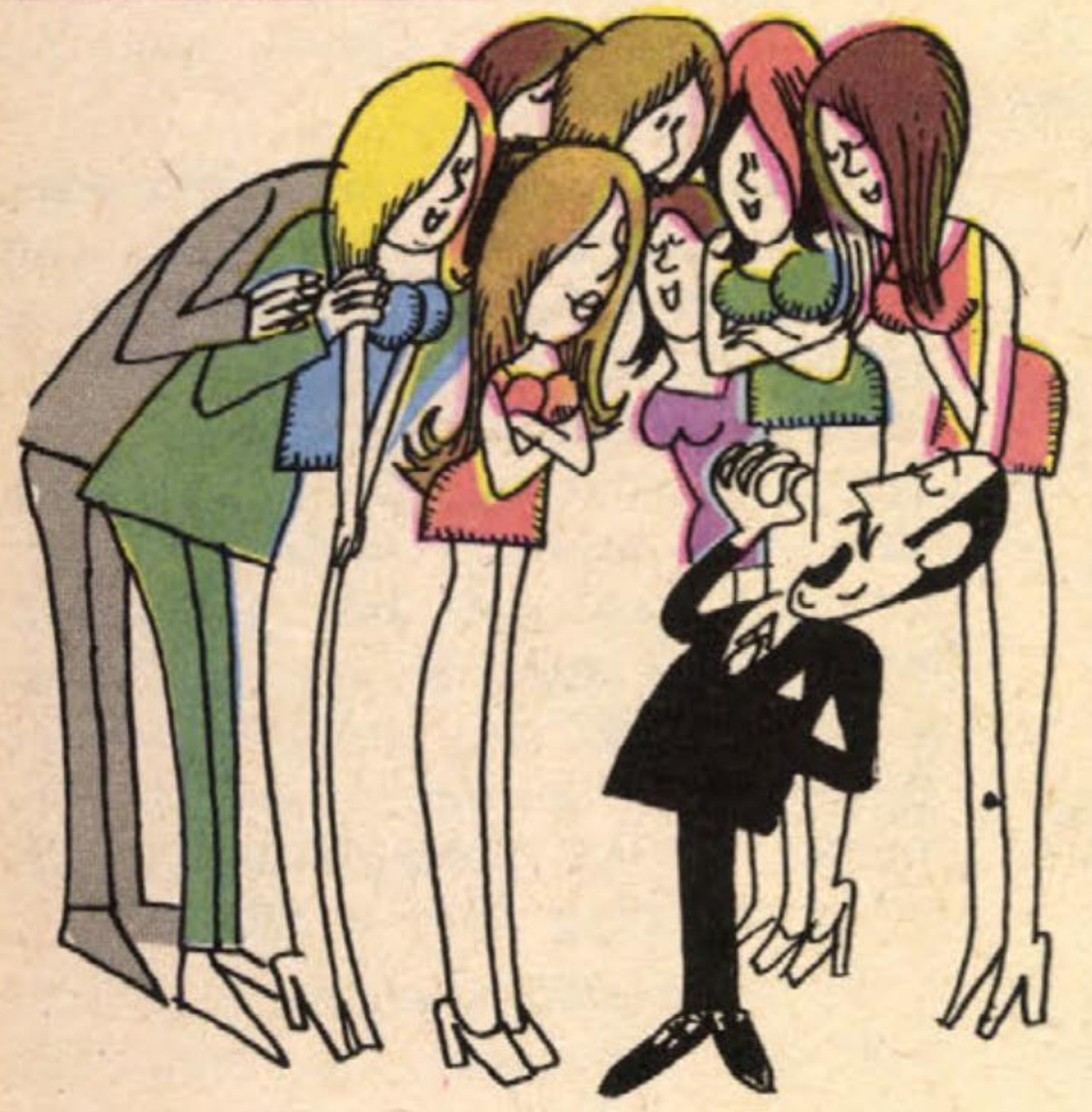

– Szeretném, ha az ifjúság felnézne rám:

Brenner György:

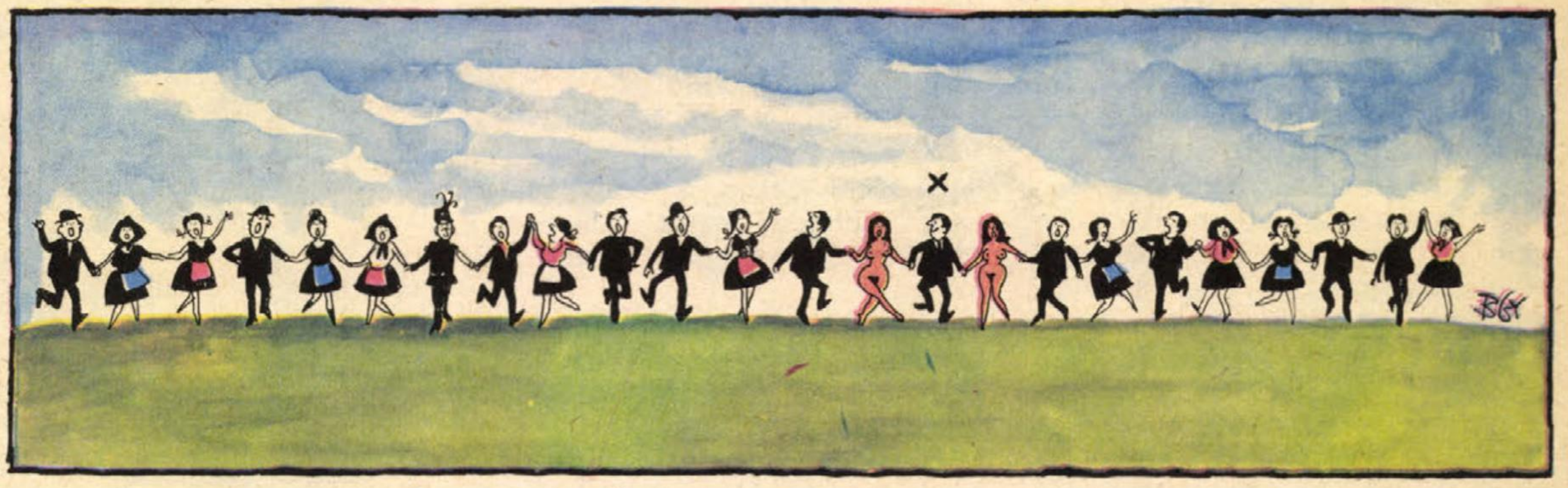

– Egy Jancsó-filmben szeretnék énekelni és táncolni, ha lehet...

Szűr-Szabó József:

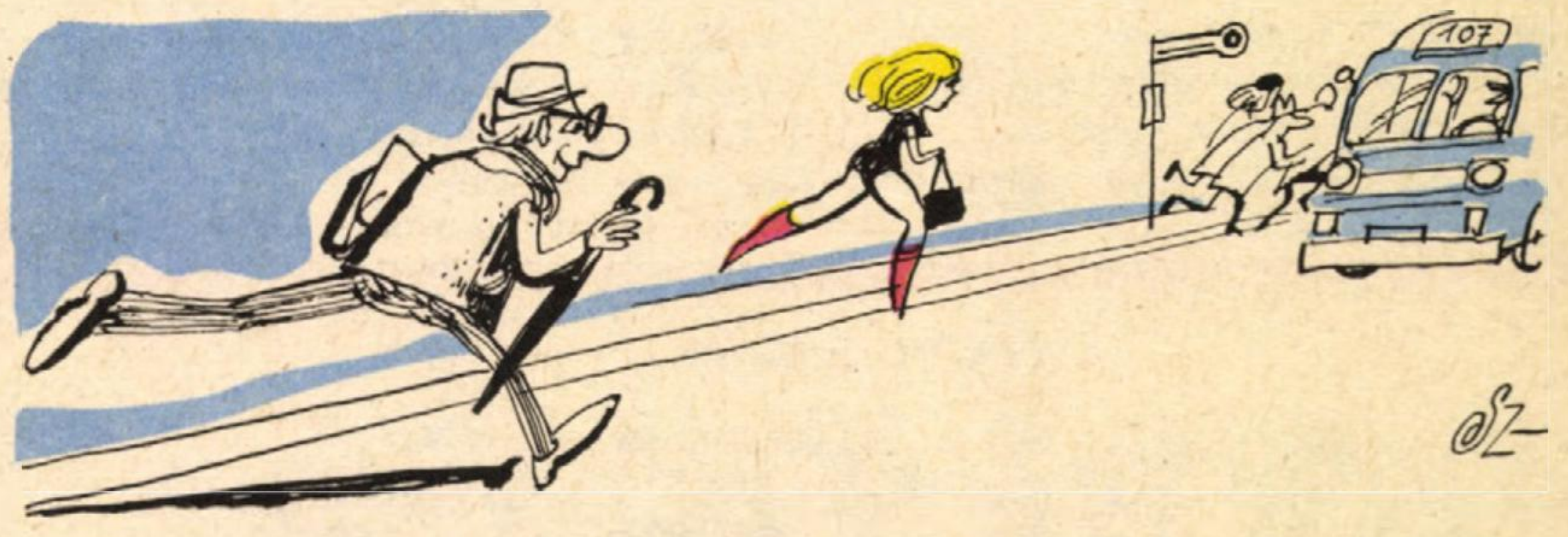

– A fiatalságot, szépséget és ezt a gyorsjáratú 107-est.

Tót Gyula:

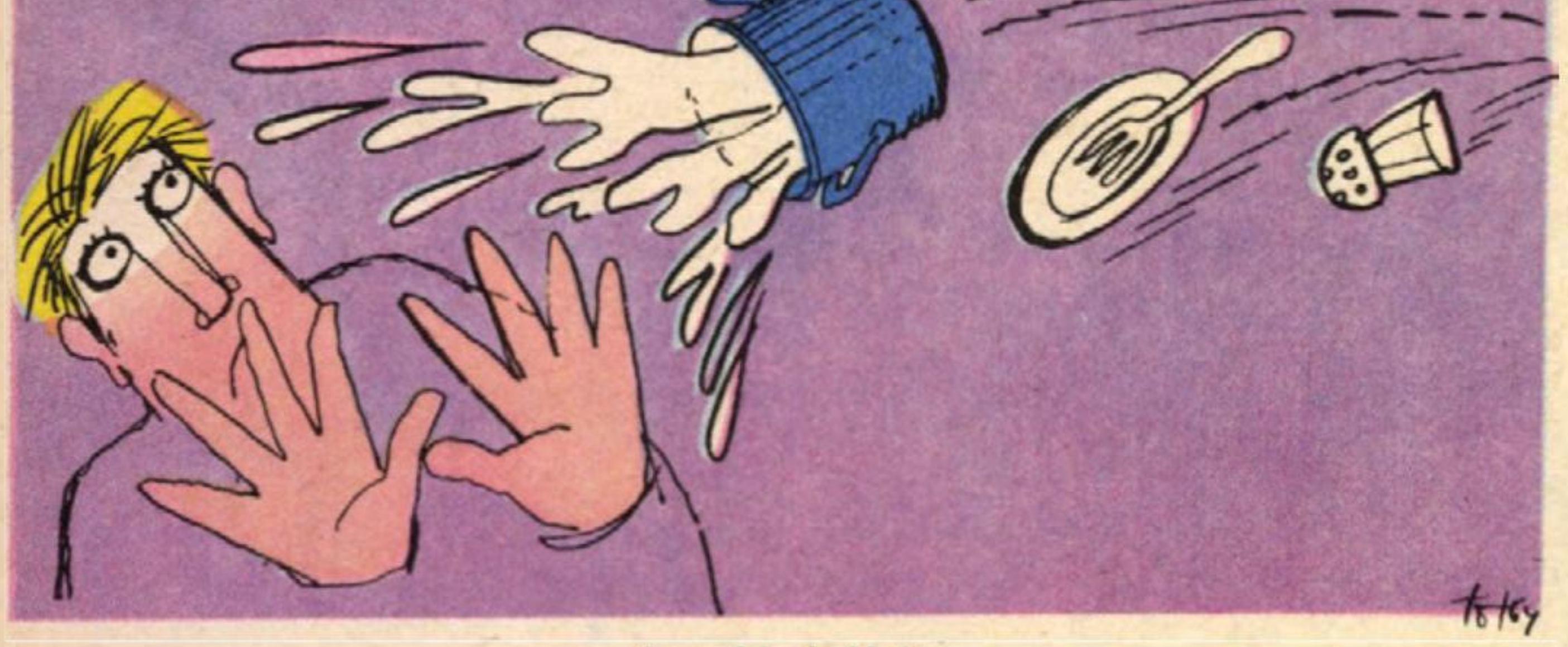

– A világbékét...

Hegedűs István:

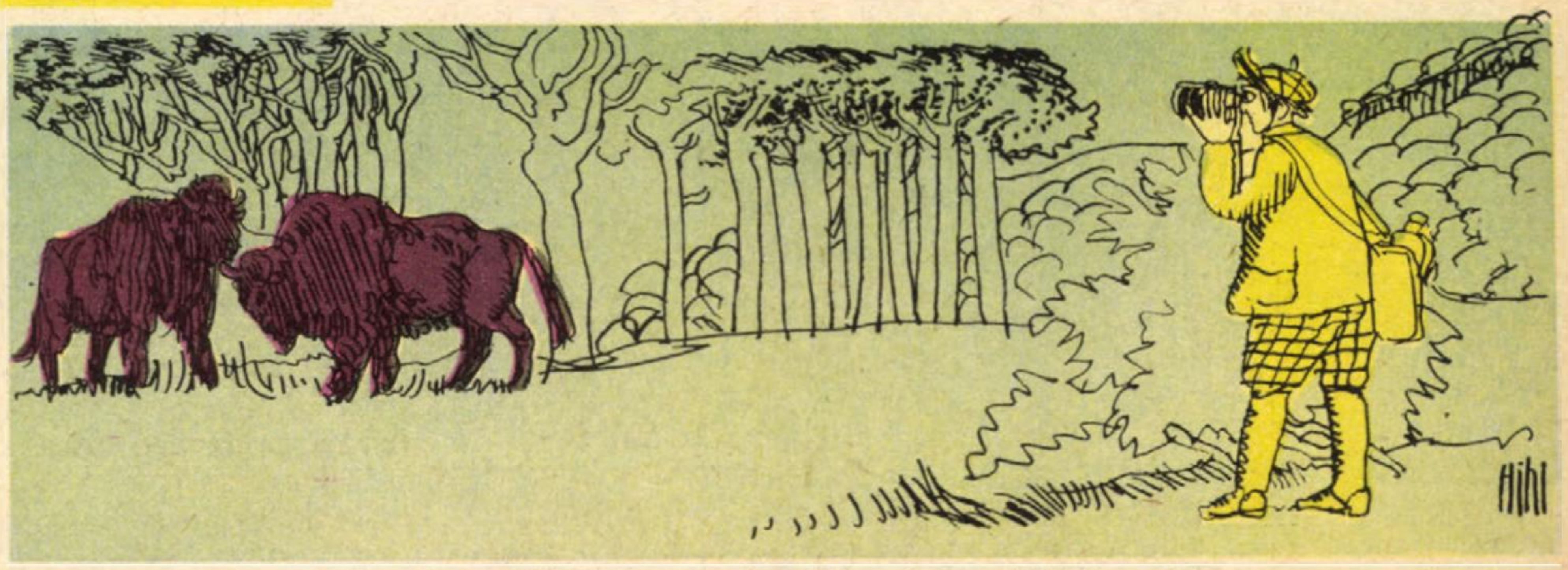

– Azt, hogy újból legyenek bölények a pilisi hegyekben.

Erdei Sándor:

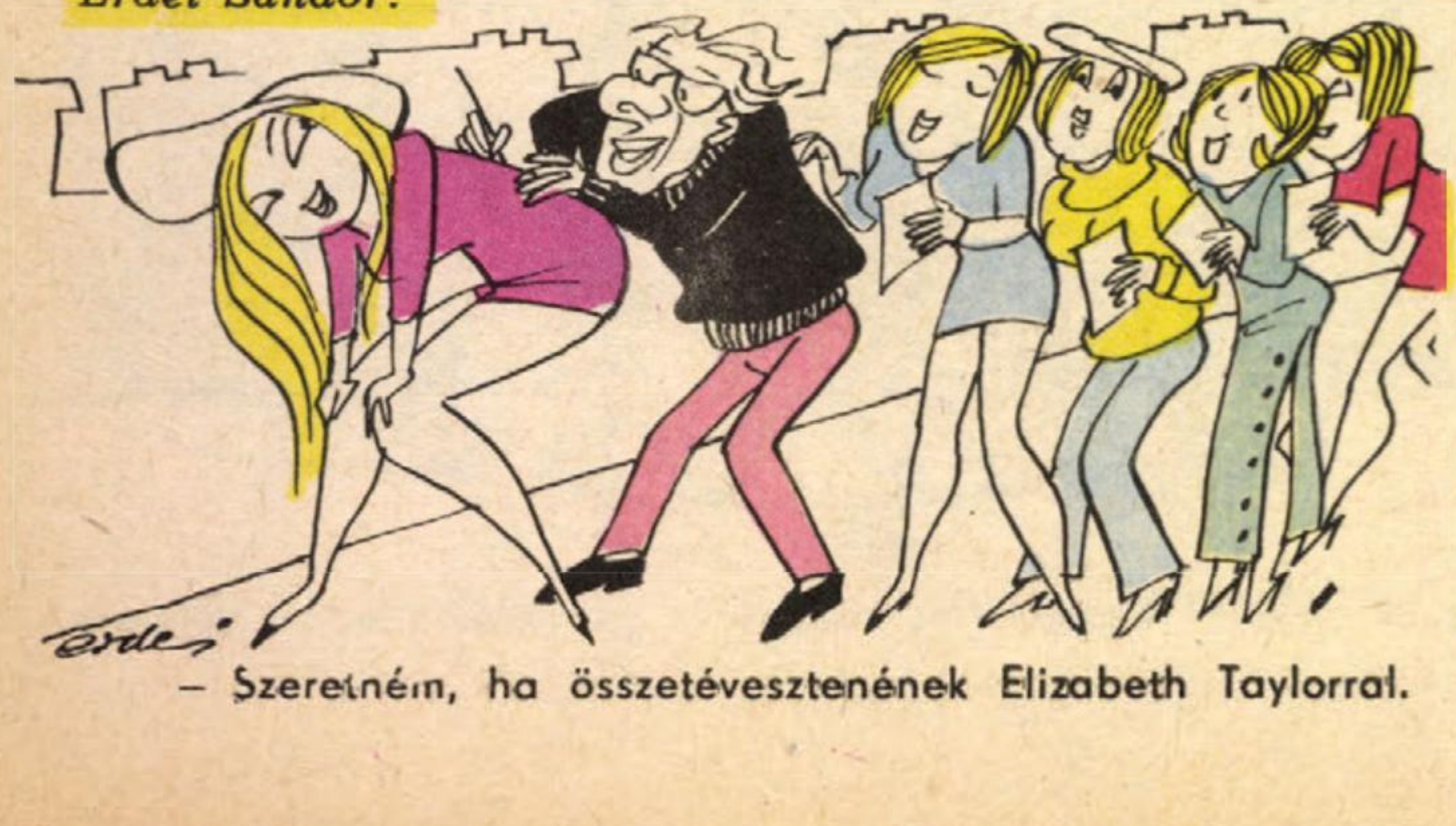

– Szeretném, ha összetévesztenének Elizabeth Taylorral.

KIAKNÁZATLAN TERÜLET

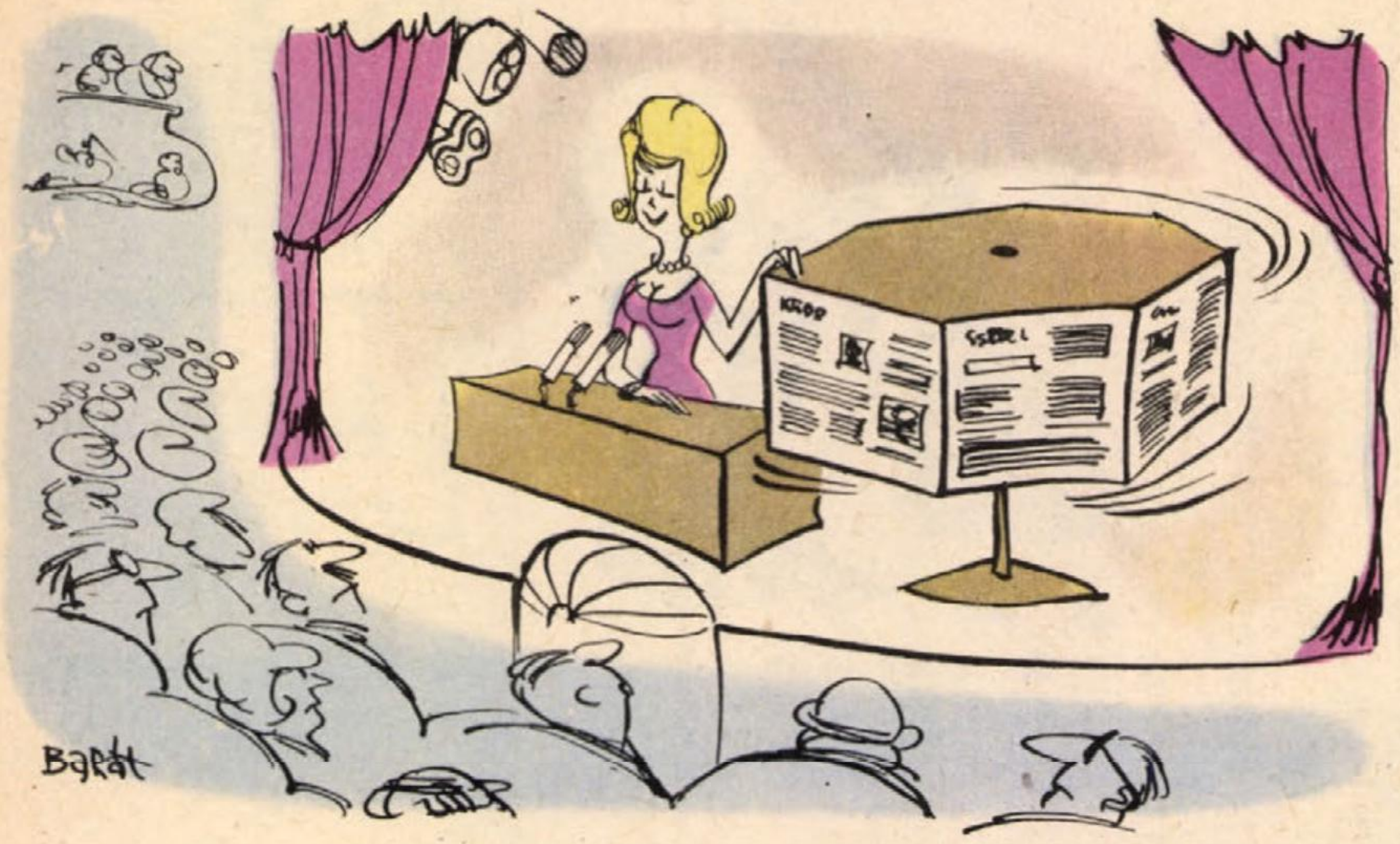

– Színházműsorainkat ajánljuk...

ÓVATOS OKTATÓ

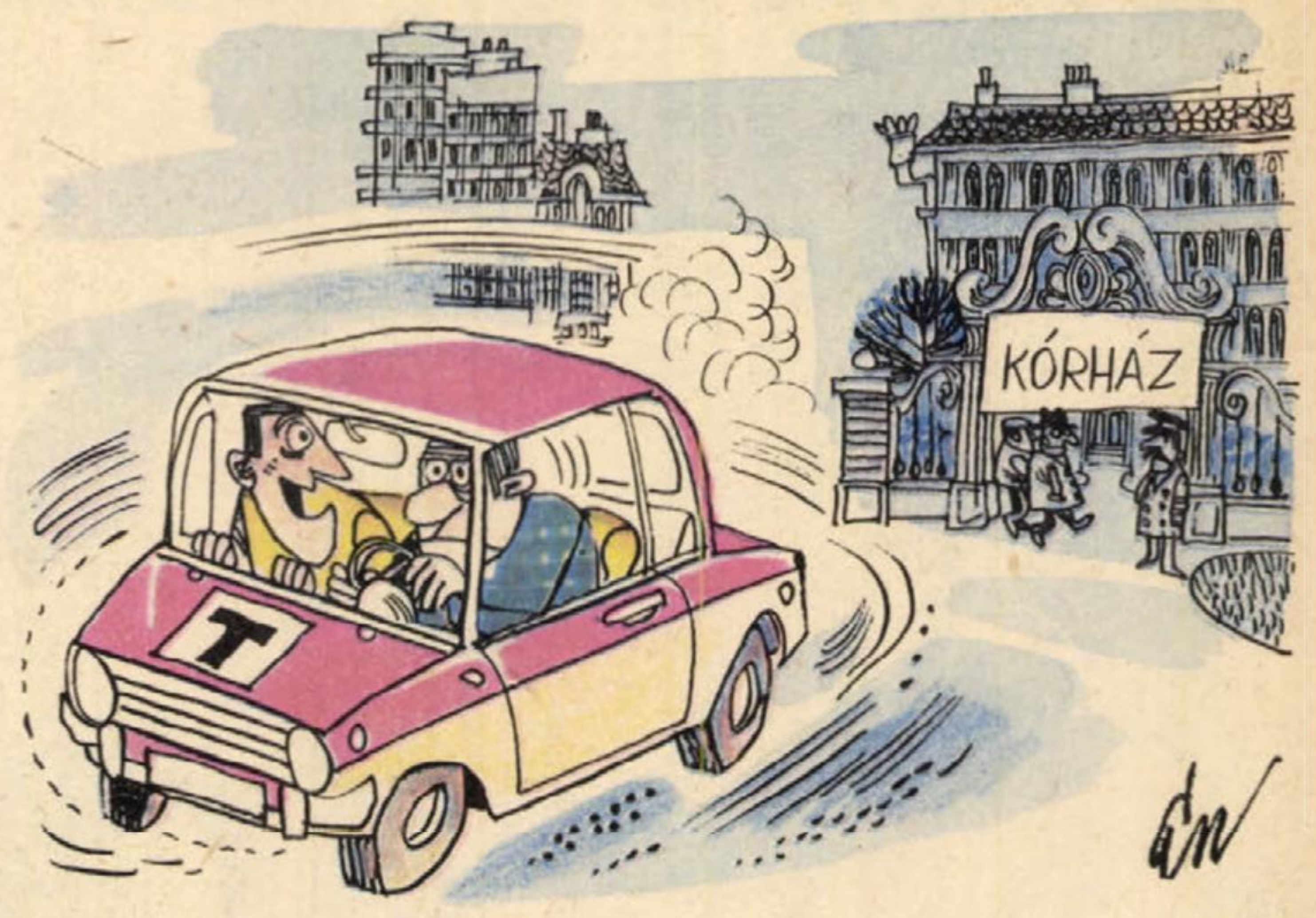

– Egyelőre itt fogunk gyakorolni!...

Küzdelem a gépeléssel

Alábbiakban szakmám legbensőbb műhelytitkaiba, majdhogynem lelkivilágom rejtelmeibe avatom be az Olvasót. Nem kitárulkozási vágyból teszem. Jó okom van rá, segítőkézre van szükségem. A közlési szándék hevesen él bennem, de válságba kerültem, nem tudom leírni — helyesen leírni — gondolataimat. (A kajánkodók gyors lecsillapítása végett hozzáteszem, hogy nem fogalmazási, hanem — amint mondtam — írási zavarral küszködöm.)

A lényegre térek rögvest.

Szakmám szokásaihoz híven magam gépelem írásaimat. Két ujjal pötyögök, igaz, de elég gyorsan, majdnem olyan sebesen, mint a gépírónők. Diktálhatnám is, nem vitás, de jelenlétük megzavar, idegesít. Ha nem látnám arcukon a várakozás feszültségét, alighanem így is tennék. De sem tőlük nem kívánhatom, hogy csuklyával fedjék le fejüket, sem magamtól, hogy behunyt szemmel diktáljak.

Marad az, hogy magam verem a gépet.

Innen a bajok. Több évtizedes öntevékeny gépelésem is kevés volt ahhoz, hogy úrrá legyek a nehézségeken. Nevezetesen:

1. Bizonyos szavakat képtelen vagyok helyesen leütni. Állandóan összecserélem a betűket, ha tízszer írom le azt a szót, tízszer, ha hússzor írom le, hússzor. Itt van például legtöbbet használt magasztos fogalmunk, ez a szó, hogy szocliaizmus. Na, már megint... Nem vagyok képes helyesen leírni azt, hogy szocliaizmus. Mindig azt írom, hogy szocliaizmus, ahelyett, hogy azt írnám... Már meg sem kísérlem... Az ördög tudja miért, a kapitalizmust azt mindig rendesen leírom, pedig isten látja lelkem, a kapitalizmust nem szeretem, ezzel szemben a szocliaizmust (figyelik?) azt szeretem.

2. Hadilábon állok az emelt betűkkel. Akik ismerik az írógépet, tudják, hogy a számjegyek felett mindenféle írásjelek vannak a klaviatúrán, mint idézőjel, kettőspont, százalékjel stb. Vannak, vannak, bár ne lennének! Mert én, ha mondjuk azt akarom leütni, hogy 777, véletlenül se sikerül, mert én biztos, hogy a hetes fölötti jelre emelek és a hétszázhetvenhét akkor így fest: §§§. Az idézőjellel állandóan zűrjeim vannak. Az idézőjel ugyanis gépemen a kettes szám felett tanyáz, minek következtében én soha nem idézőjelbe teszem a mondataimat, hanem kettesek közé. Ha viszont kettest kell leírnom, a fejemet rá, hogy idézőjel pottyan a szövegembe. Folytathatnám vég nélkül, de azt hiszem, értik a problémát, szánnak és talán segítenek is jó szóval, szíves tanáccsal...

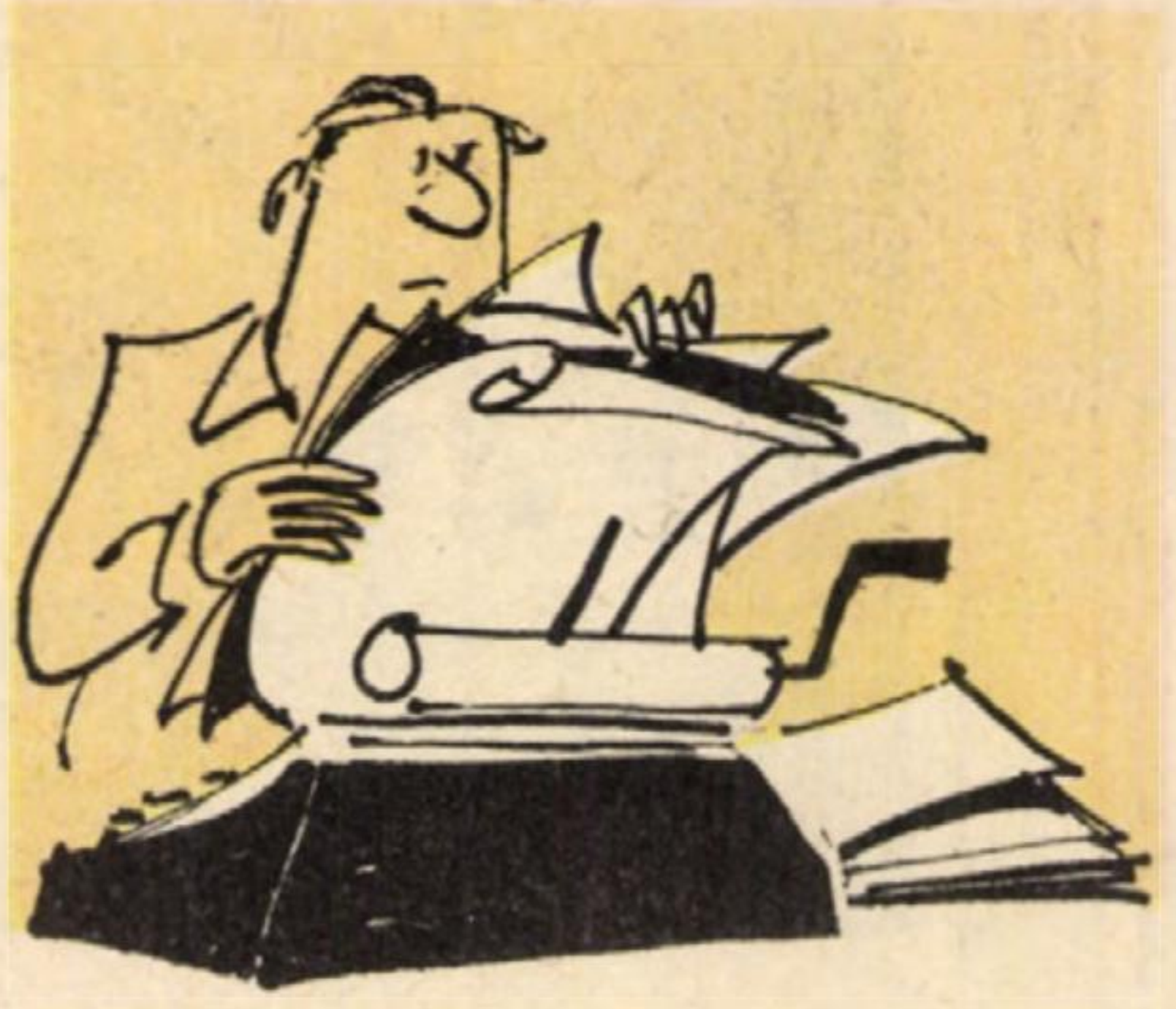

3. A legeslegnagyobb gondom azonban az indigóval van. Bizonyos szövegeket indigóval (azaz másolattal) kell írnom, mert szükségem lehet még a szövegre. De az indigó engem az őrületbe kerget. Tudják, nem mindegy, miként rakja be az indigót az ember. Ha fordítva, akkor a másodpéldány fehér marad, mint a patyolat, és a másolati szöveg az eredeti példány hátlapjára kerül, ahol pedig semmi keresnivalója sincs, és ráadásul fordított alapállásban. A Szeptember végén például az én másodpéldányomon így festene:

Még nyílnak a völgyben a kerti
virágok,
Még zöldell a nyárfa az ablak előtt,

No már most, ha megfeszülök sem vagyok képes, jól betenni azt a nyomorult indigót! Így esik meg, hogy amikor régi kézirataimat el akarom olvasni, kénytelen vagyok a másodpéldányt a tükör előtt visszasilabizálni. Egy bakfis lány nem kellemkedik annyit a tükör előtt a műszempillájával, mint én a kézirataimmal.

Kimondhatatlan, mit szenvedek emiatt. Elárulom Önöknek, van egy illető megbízóm, akinek az a perverzitása, hogy nyolc (jól olvasták: nyolc) példányban kéri tőlem a szöveget. Már attól is kis híján az eszemet vesztem, hogy be kell raknom hét indigót a gépbe. Hát még amikor kiszedem a művemet és megrökönyödve látom, hogy minden második-harmadik példány hátlapjáról tótágast állva vigyorog rám a szöveg!

Tessék őszintén megmondani, lehet ezen egyáltalán segíteni, vagy ez már gyógyíthatatlan dolog? És ha lehet, akkor hogyan? Ezt kérdi Önöktől a megkínzott szerző:

Novobáczky Sándor
a másodpéldányon:
Novobáczky Sándor

SOKKOLÓ SZÍNHÁZ

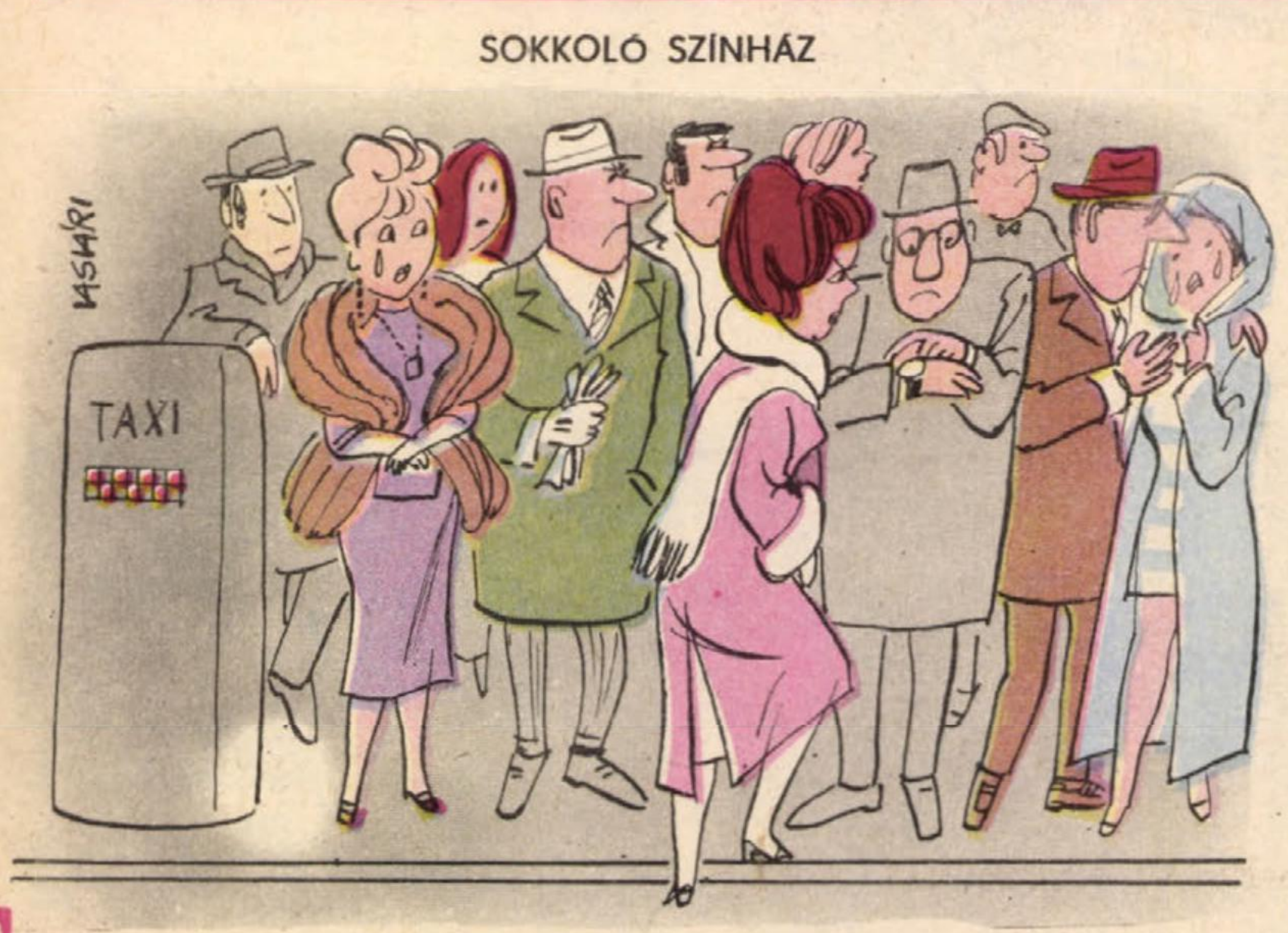

Már a taxinál kezdődik.

TANÁCSTALAN KUTYUS

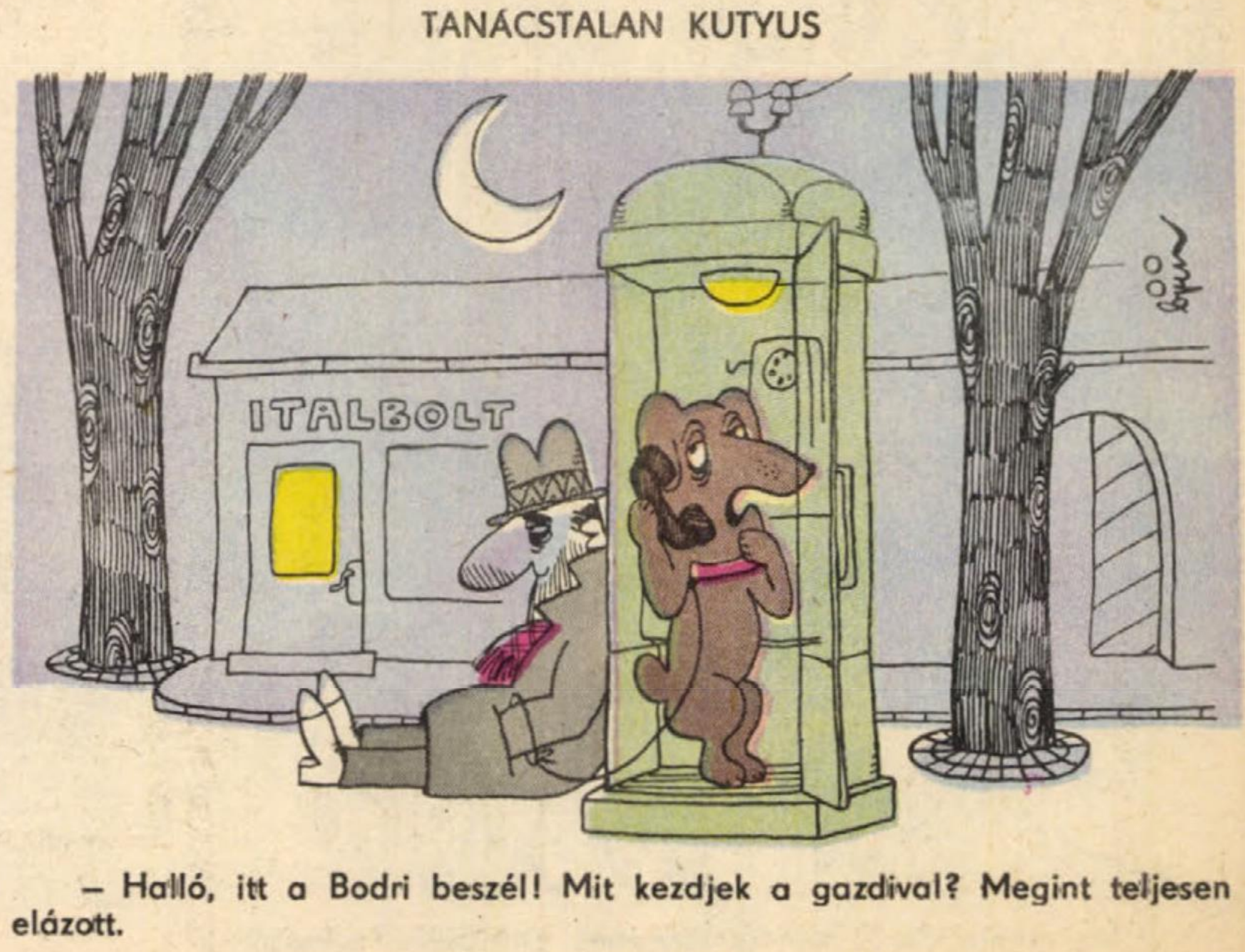

– Halló, itt a Bodri beszél! Mit kezdjek a gazdival? Megint teljesen elázott.

PRAKTIKUS II

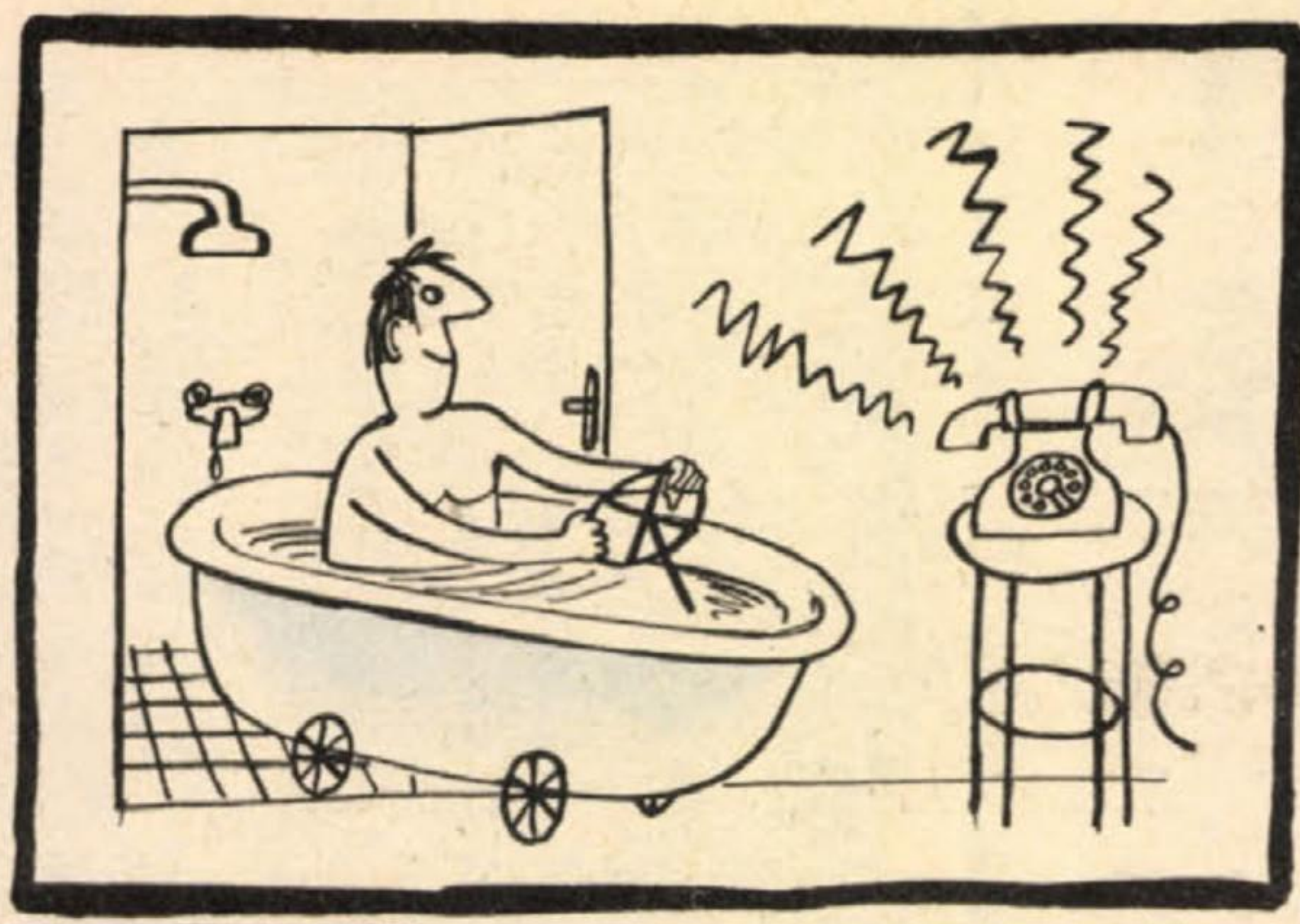

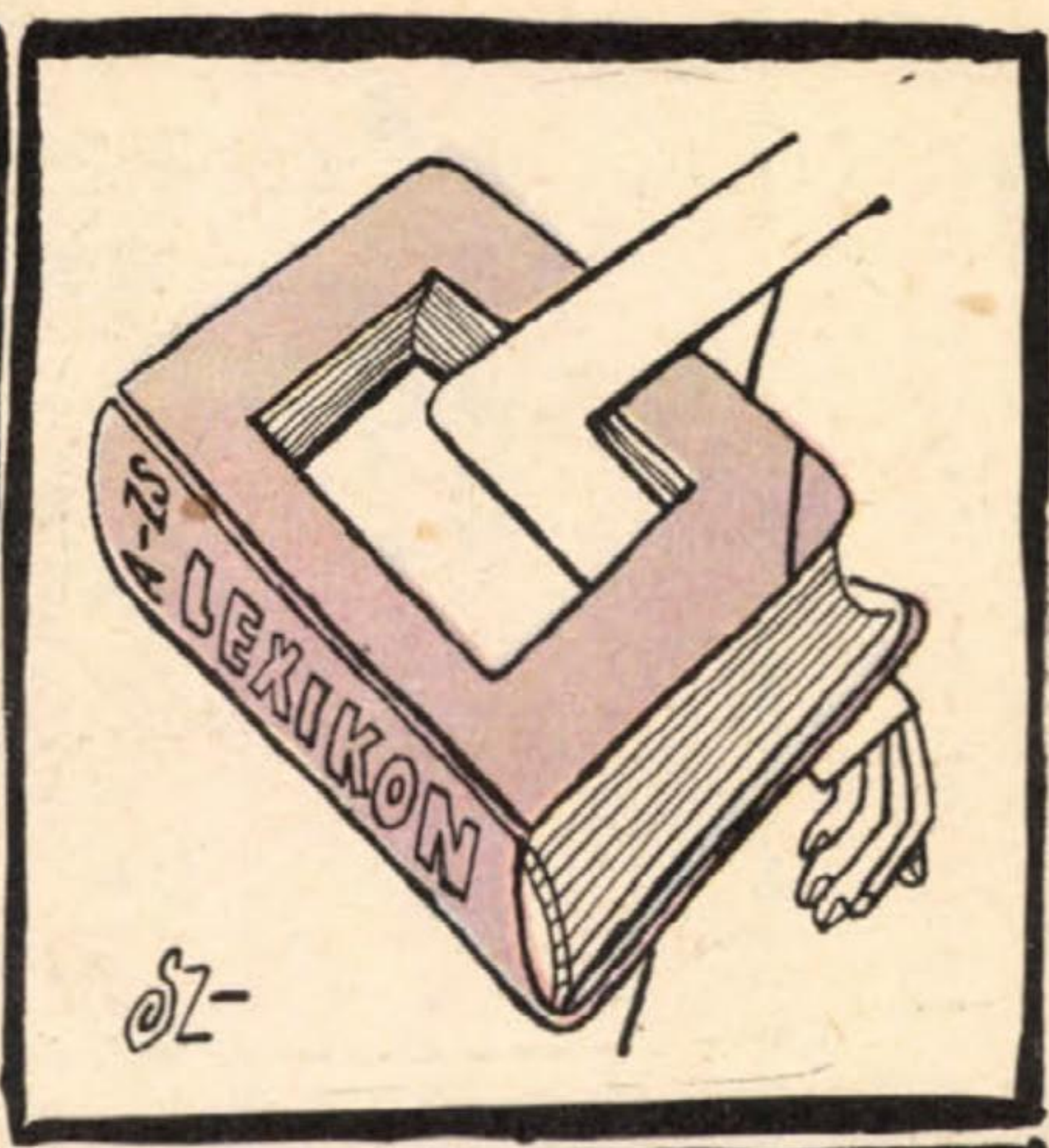
A-ZS
LEXIKON

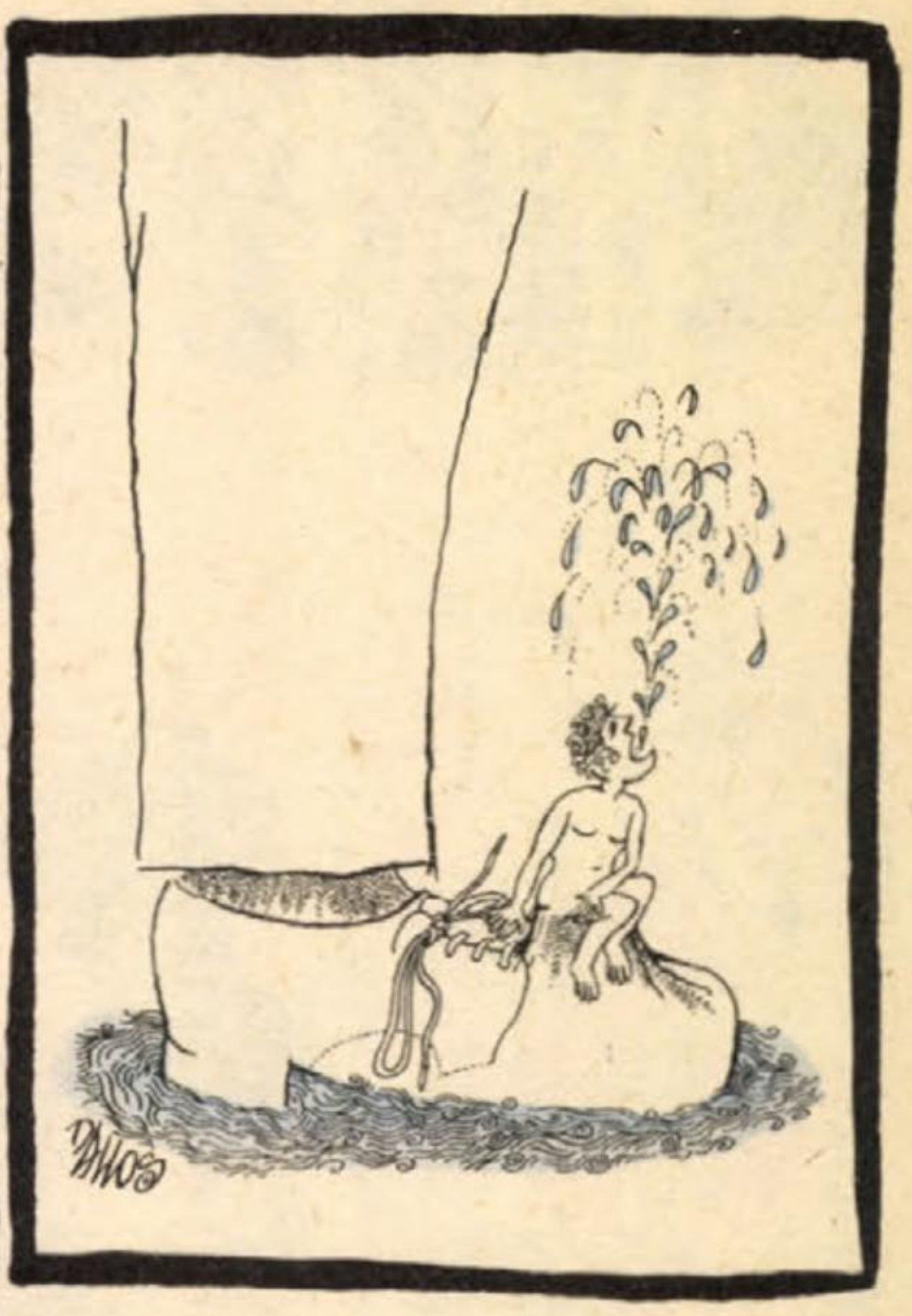

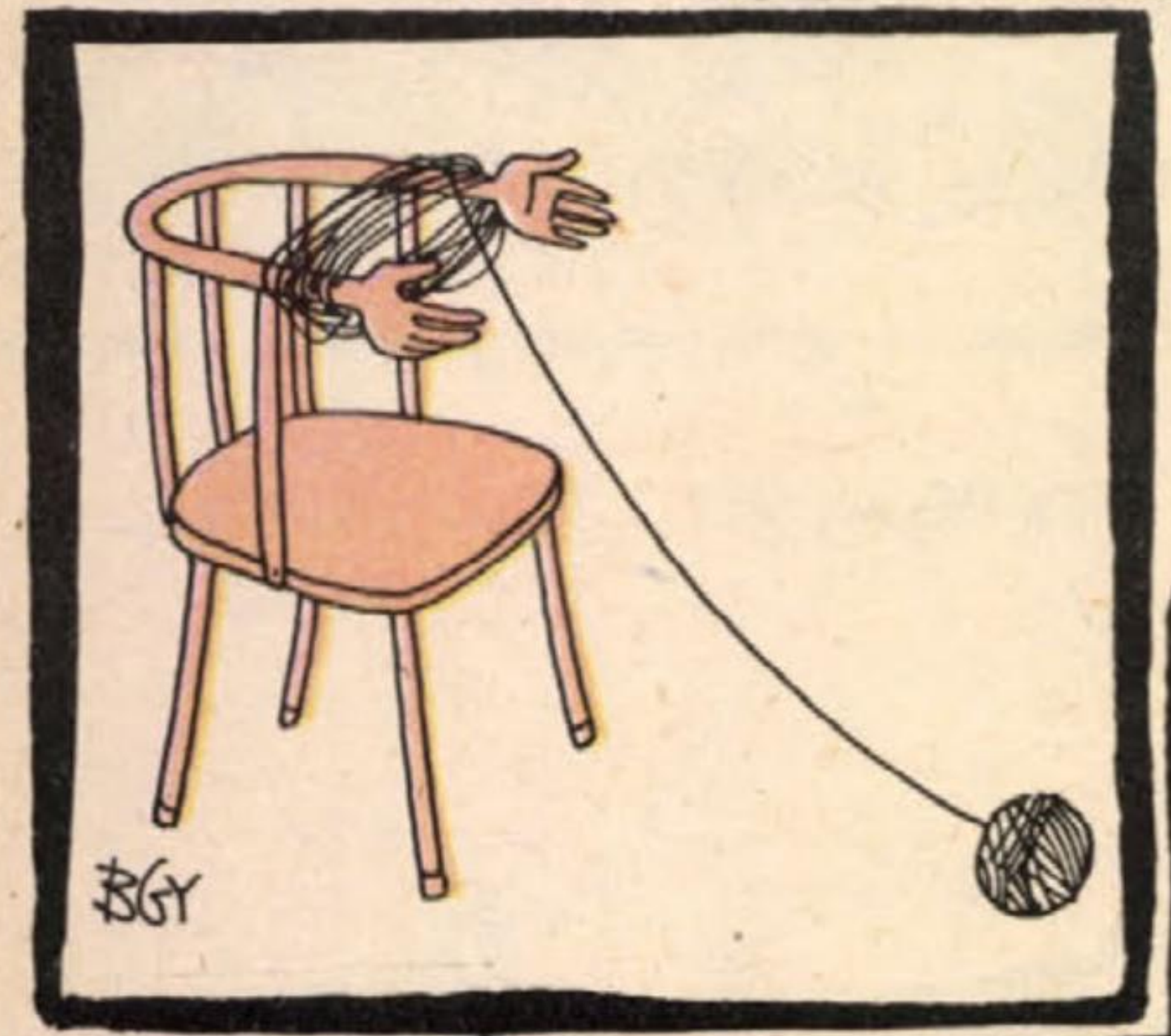

VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
BRENNER,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS,
SAJDIK

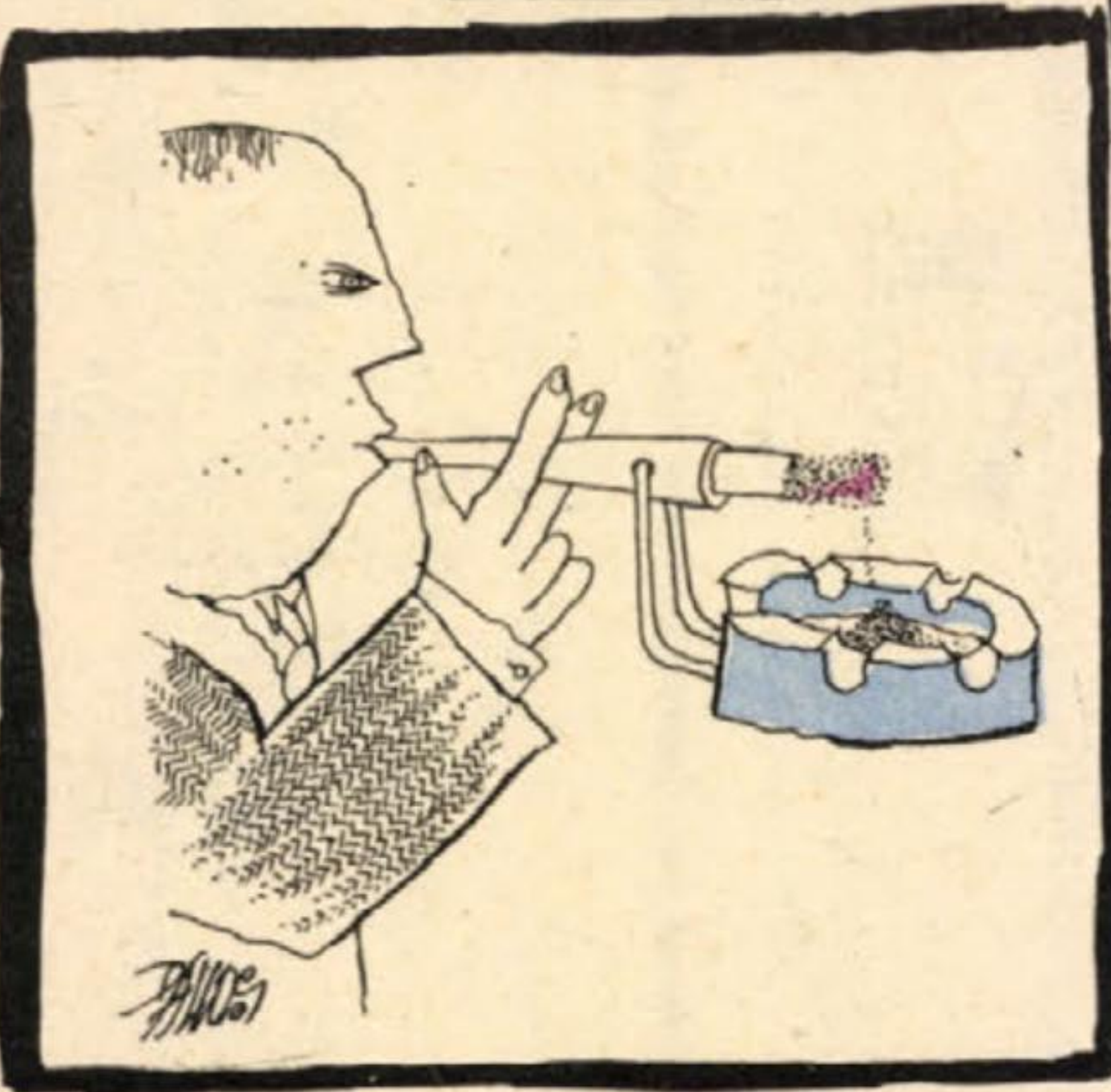

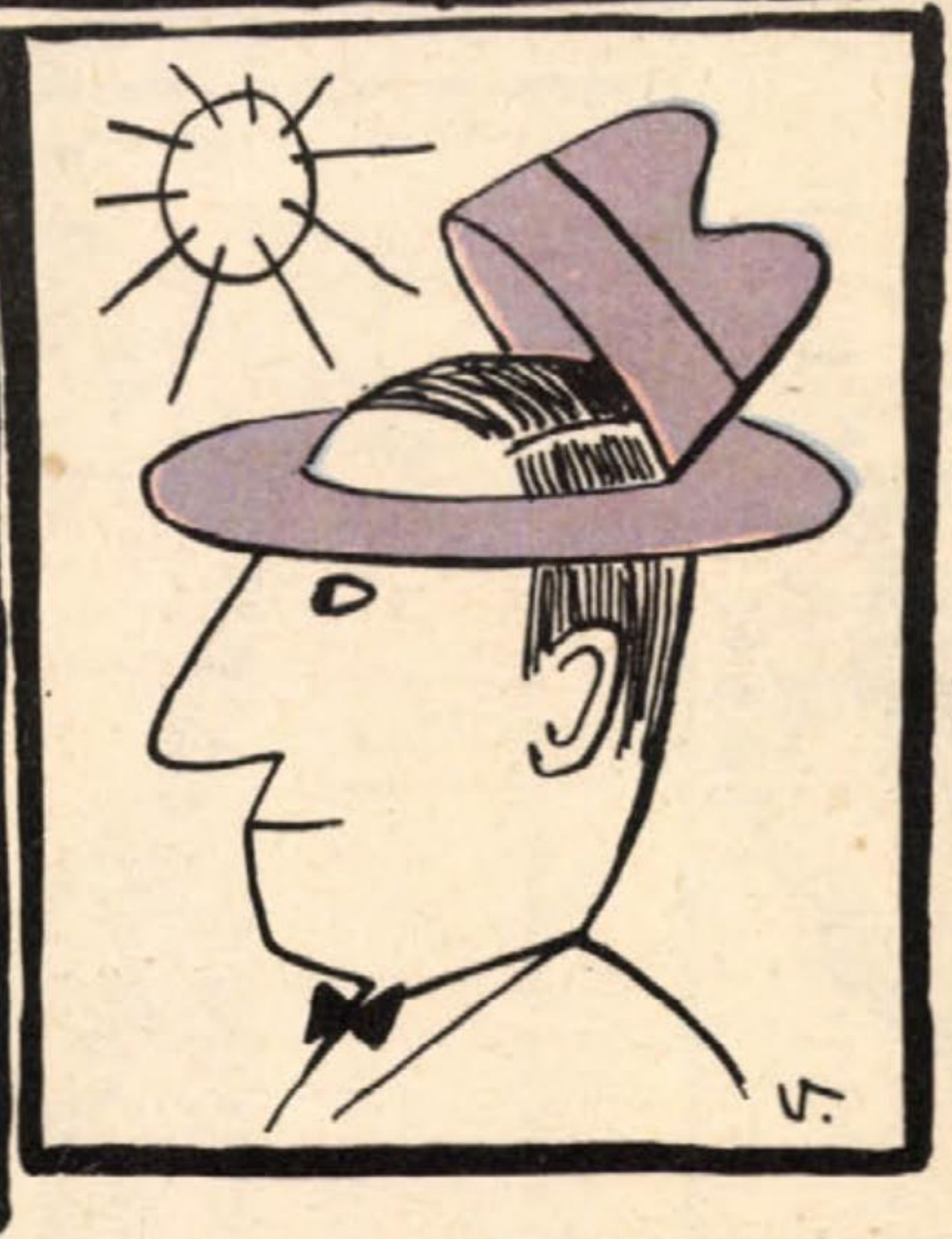

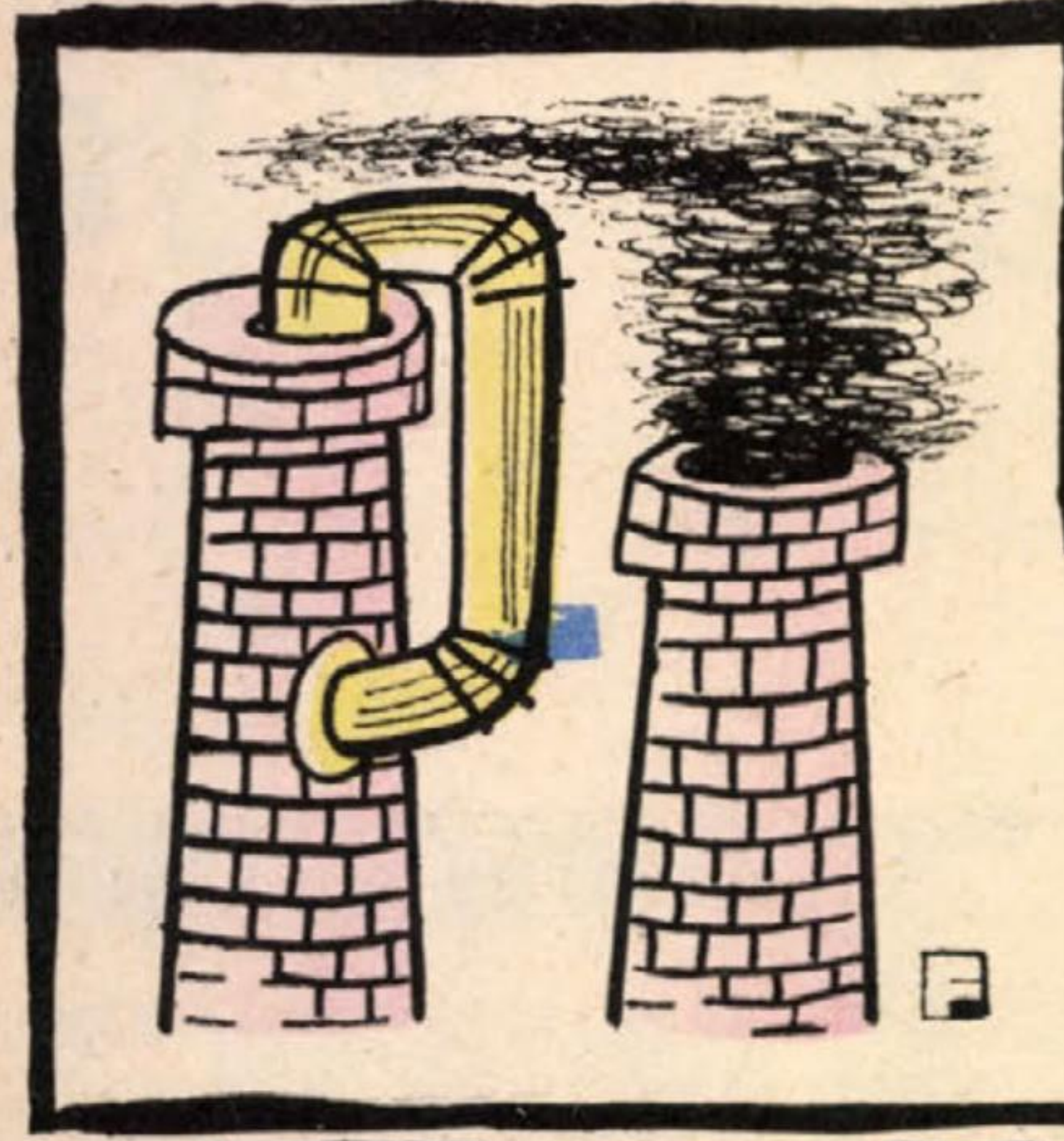

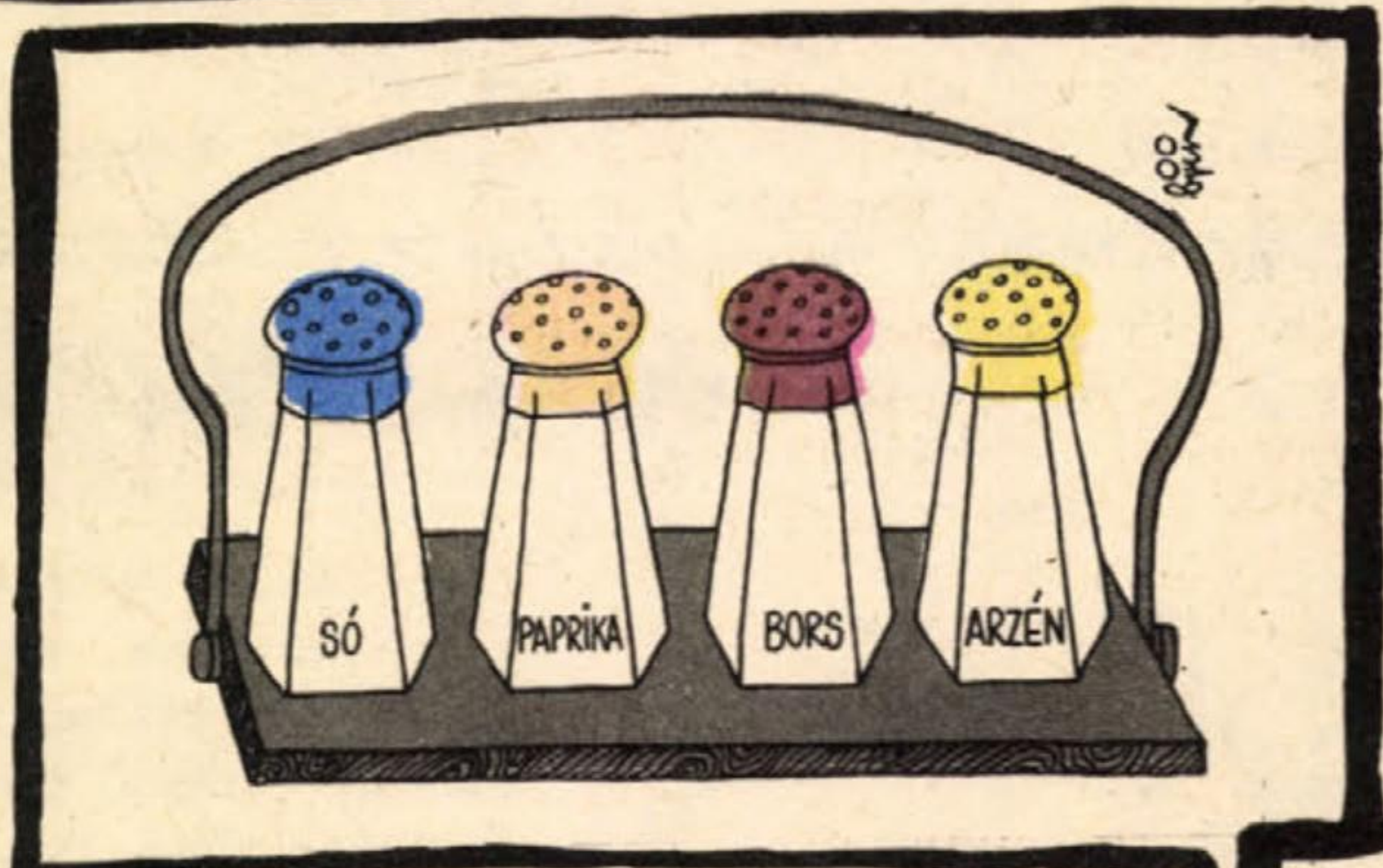
SÓ
PAPRIKA
BORS
ARZÉN

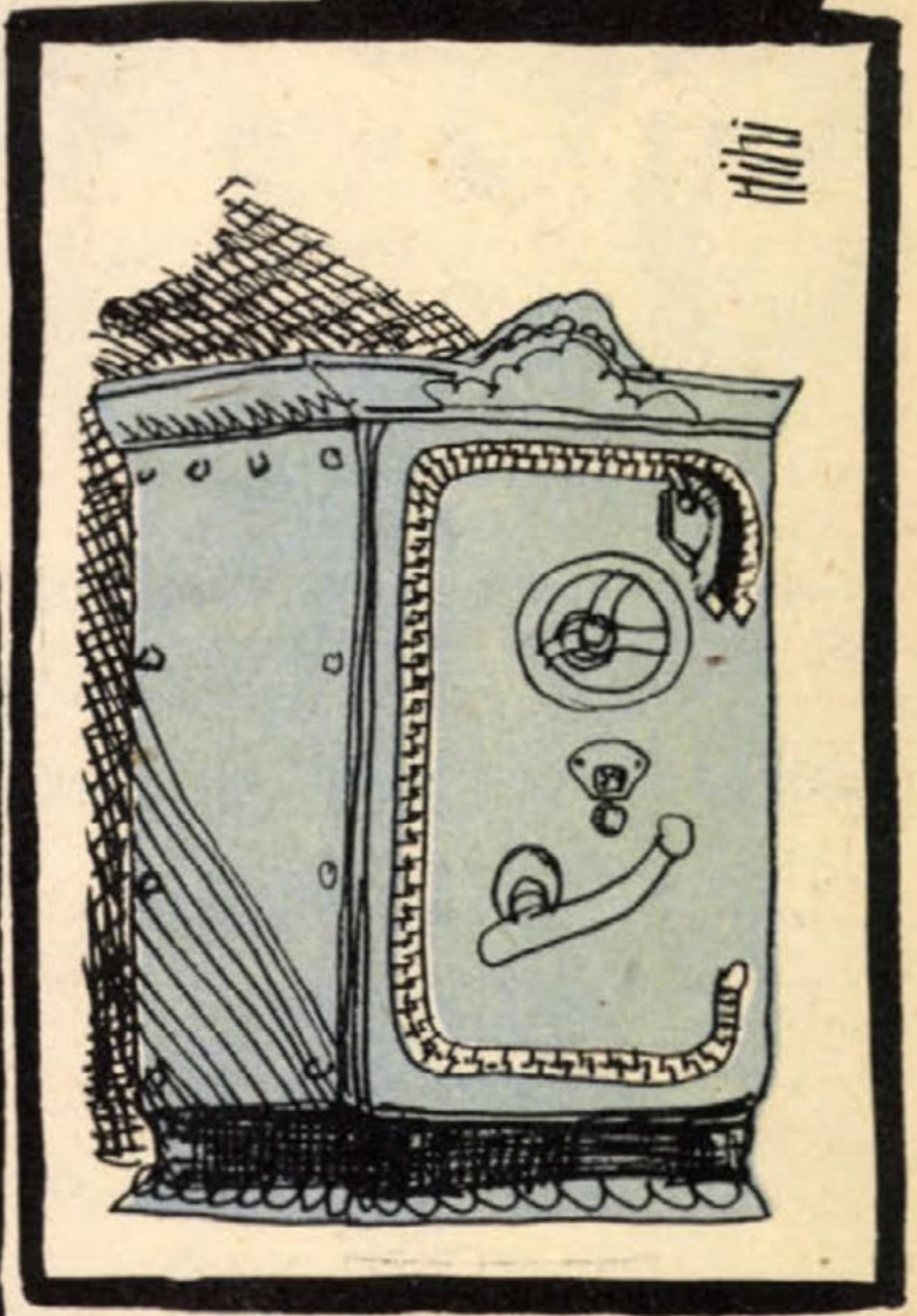

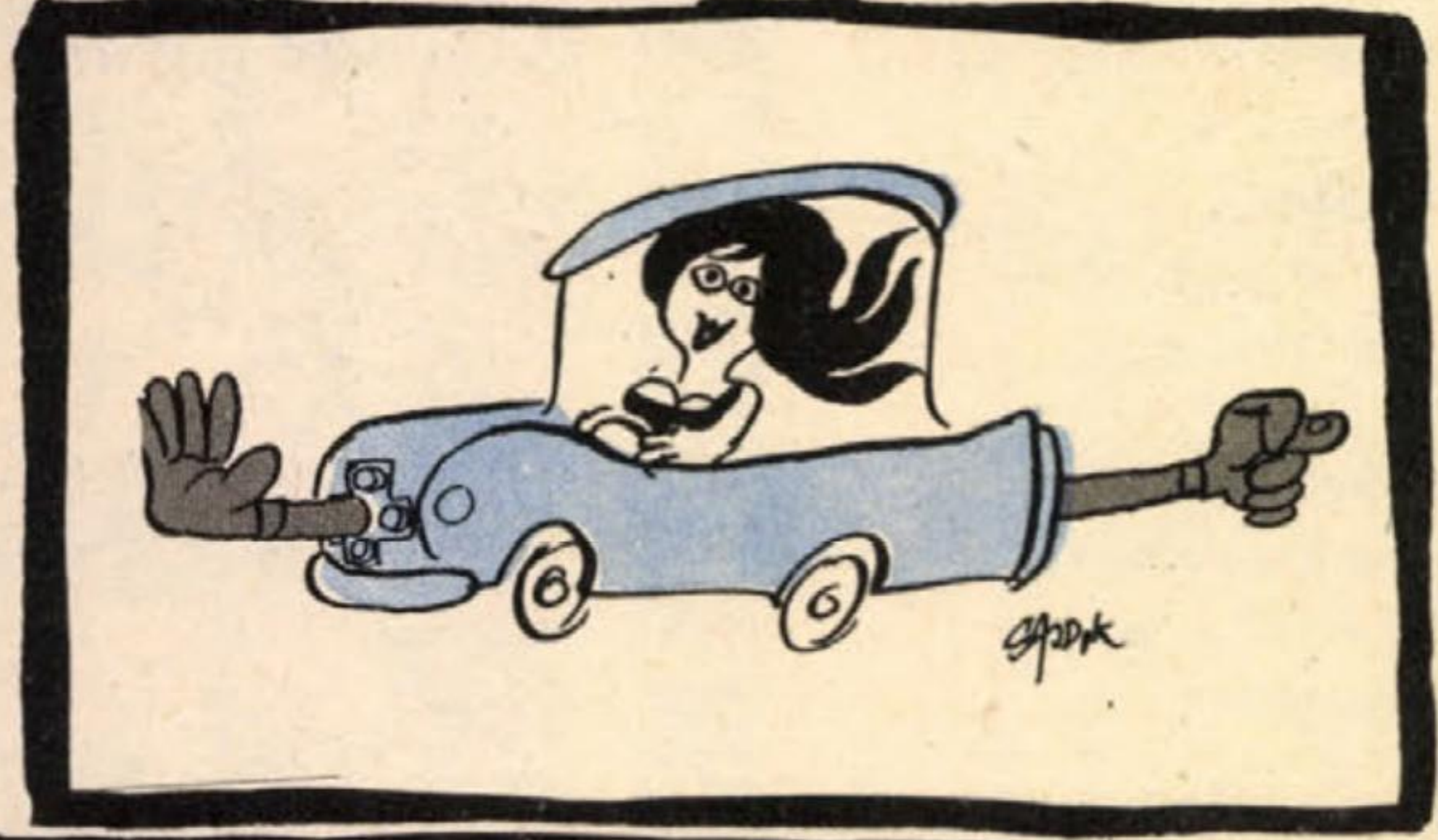

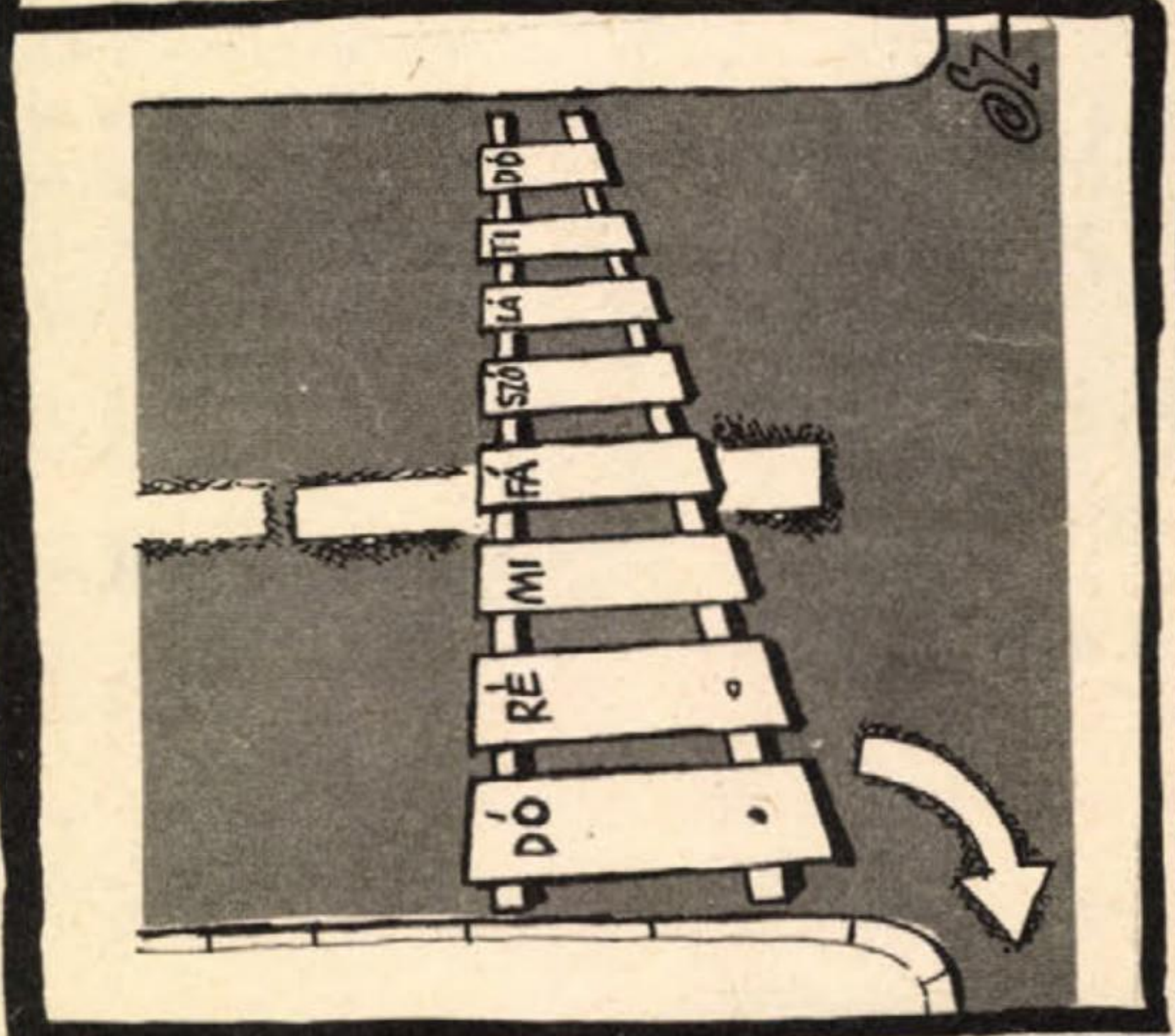
DÓ
RÉ
MI
FÁ
SZÓ
LÁ
TI
DÓ

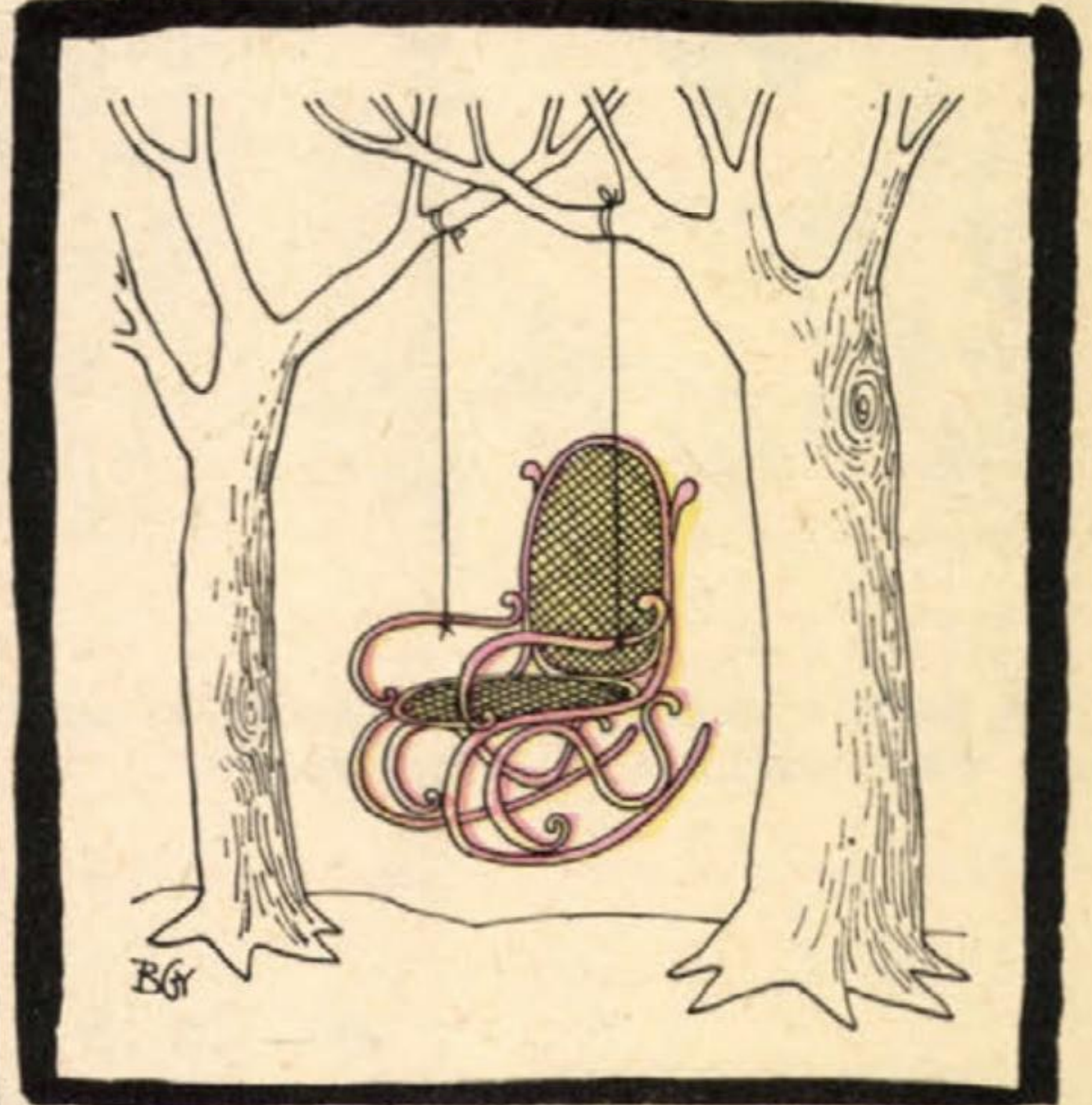

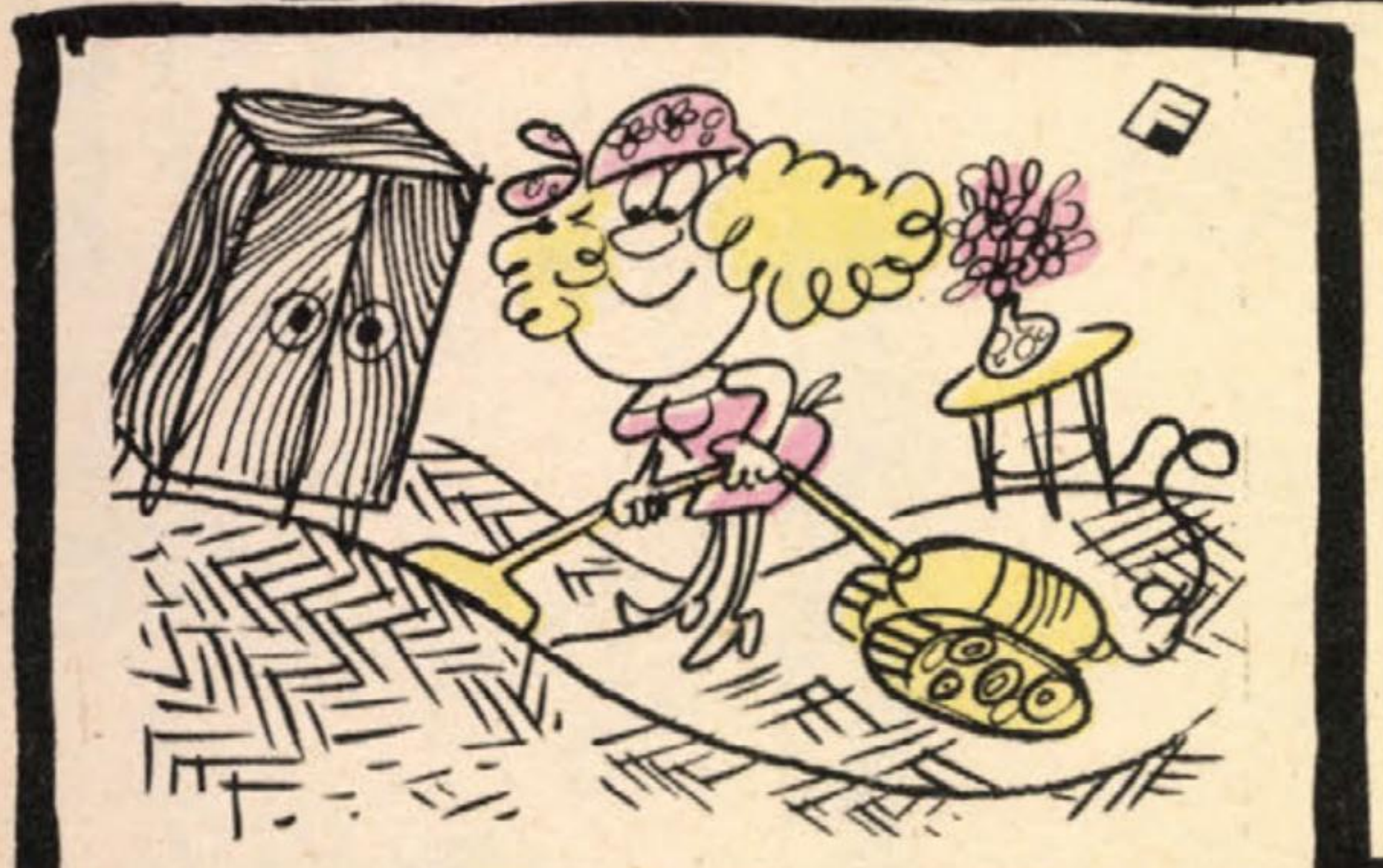

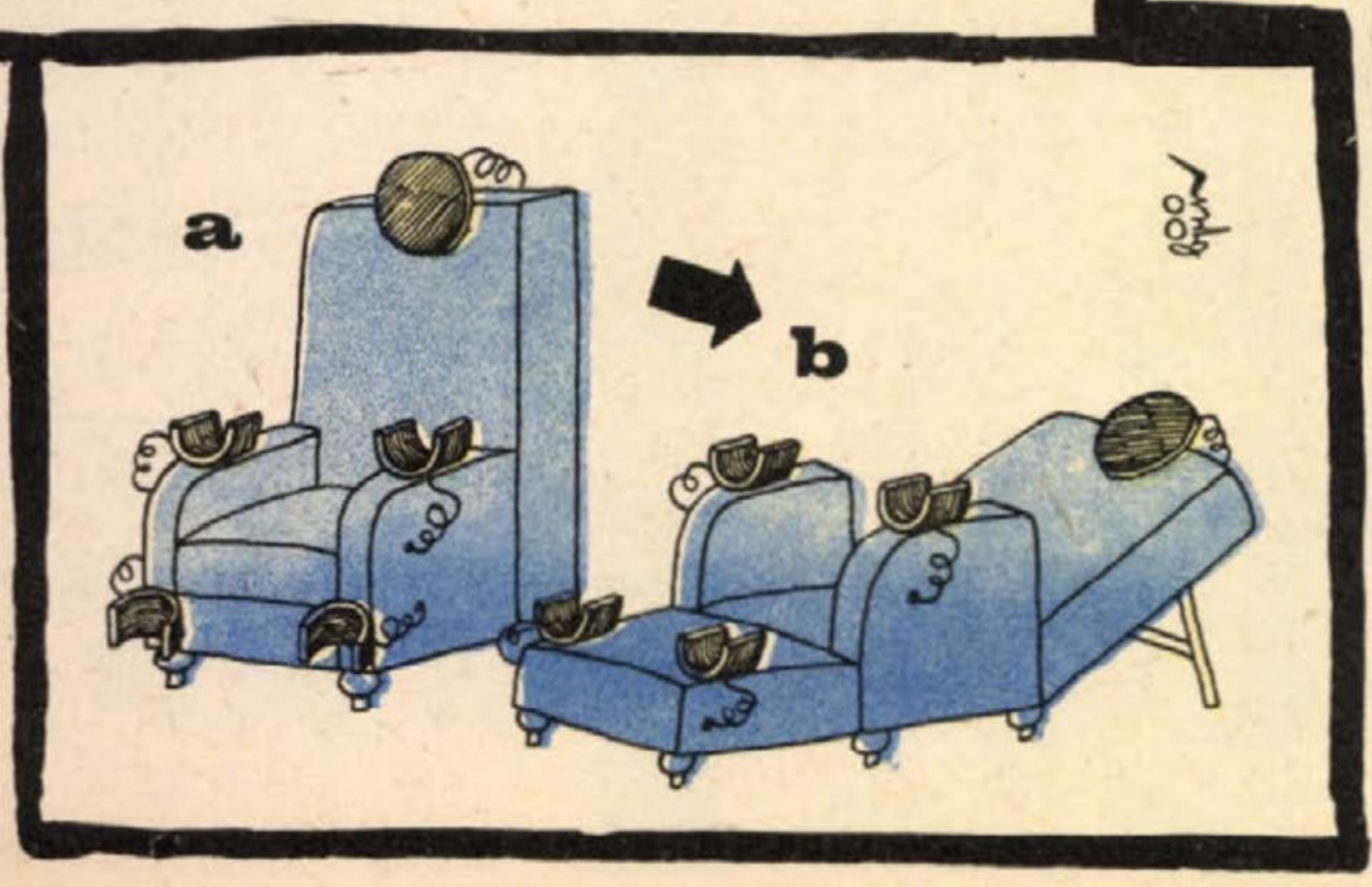

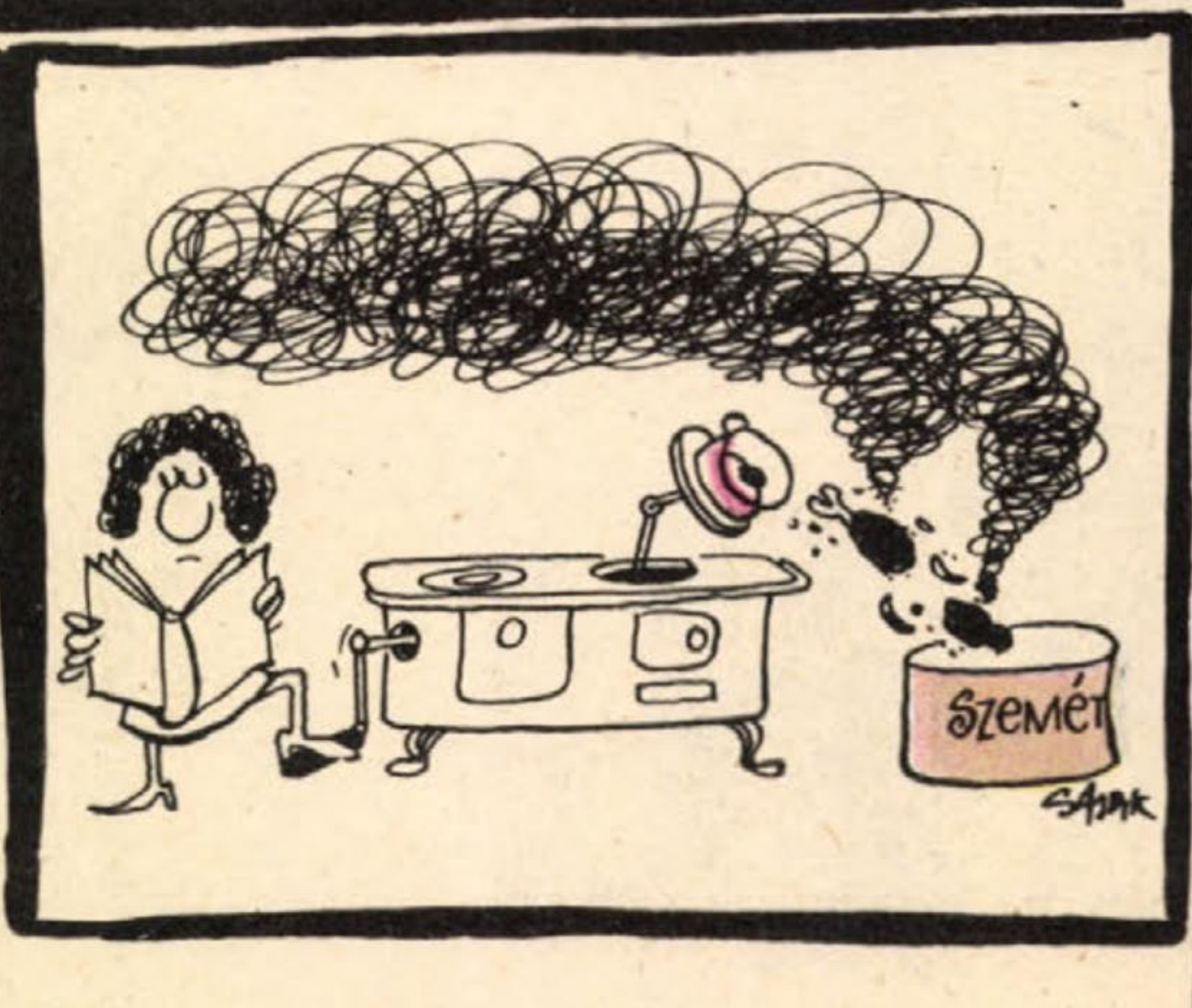

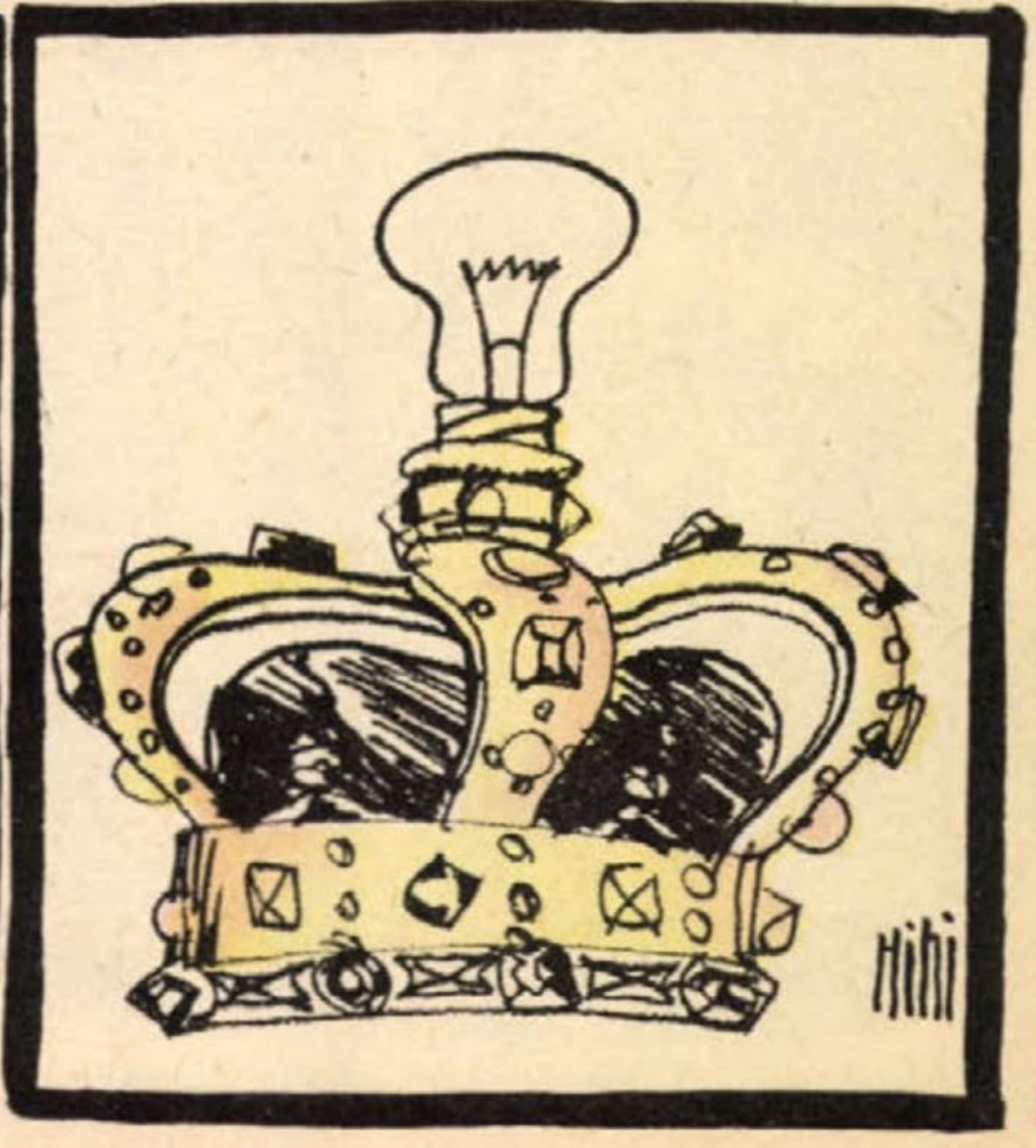

IMPORT HUMOR

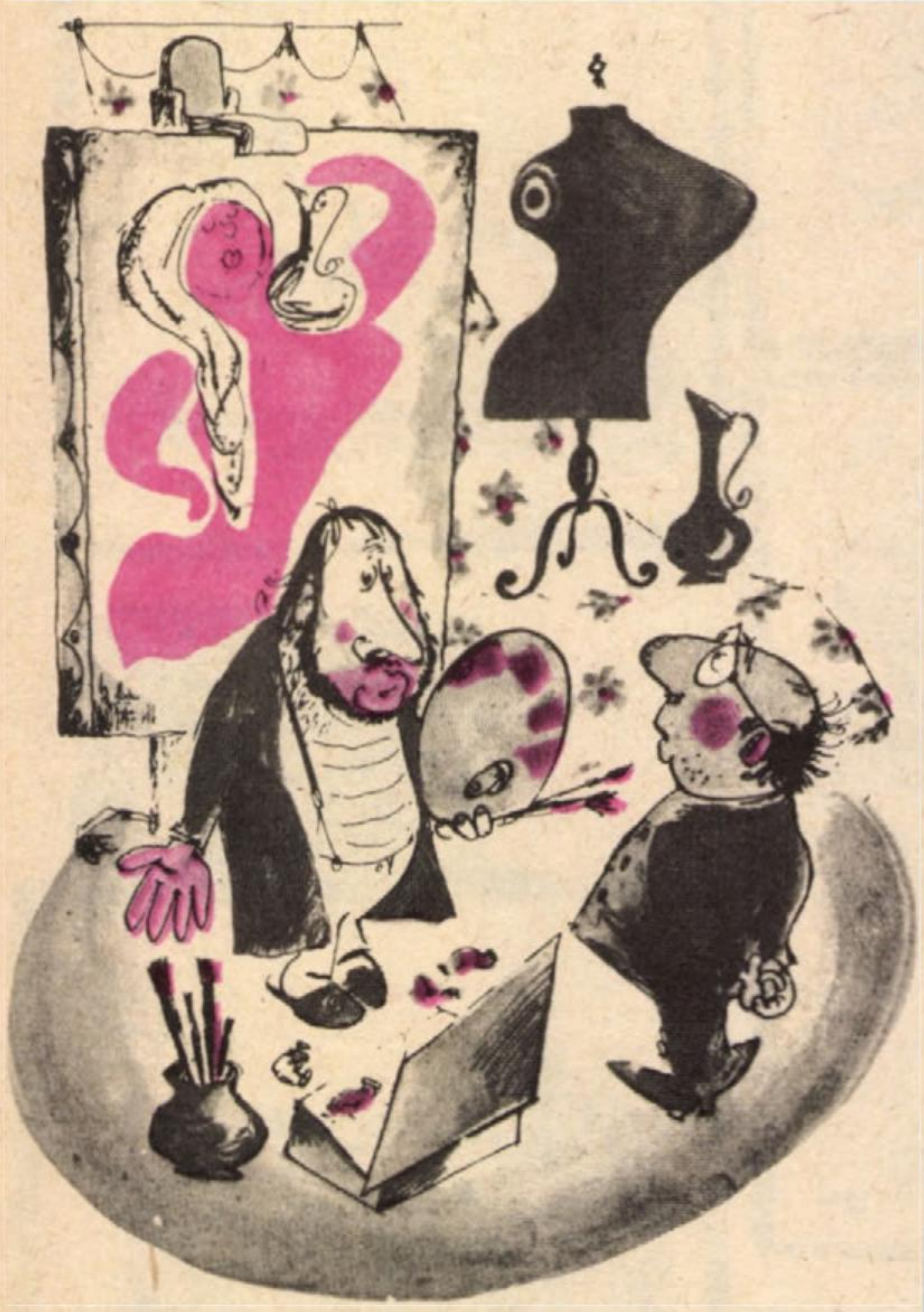

– Mit csináljak? A feleségem nem engedi, hogy modell után dolgozzam...

(„Krokodil", Moszkva)

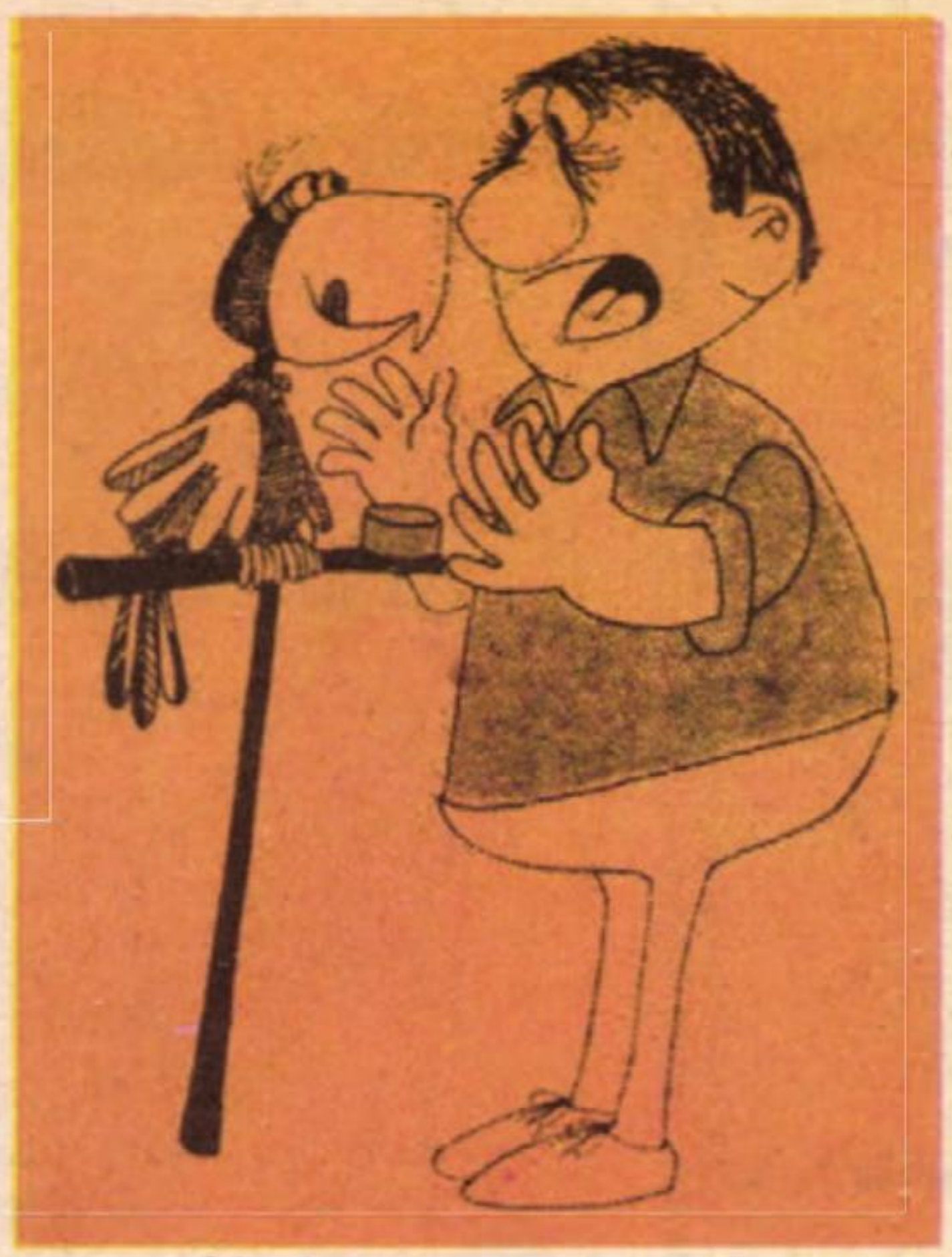

– Utoljára kerdem, hová lett a macska?

(„Eulenspiegel", Berlin)

FÉRJFOGÁS

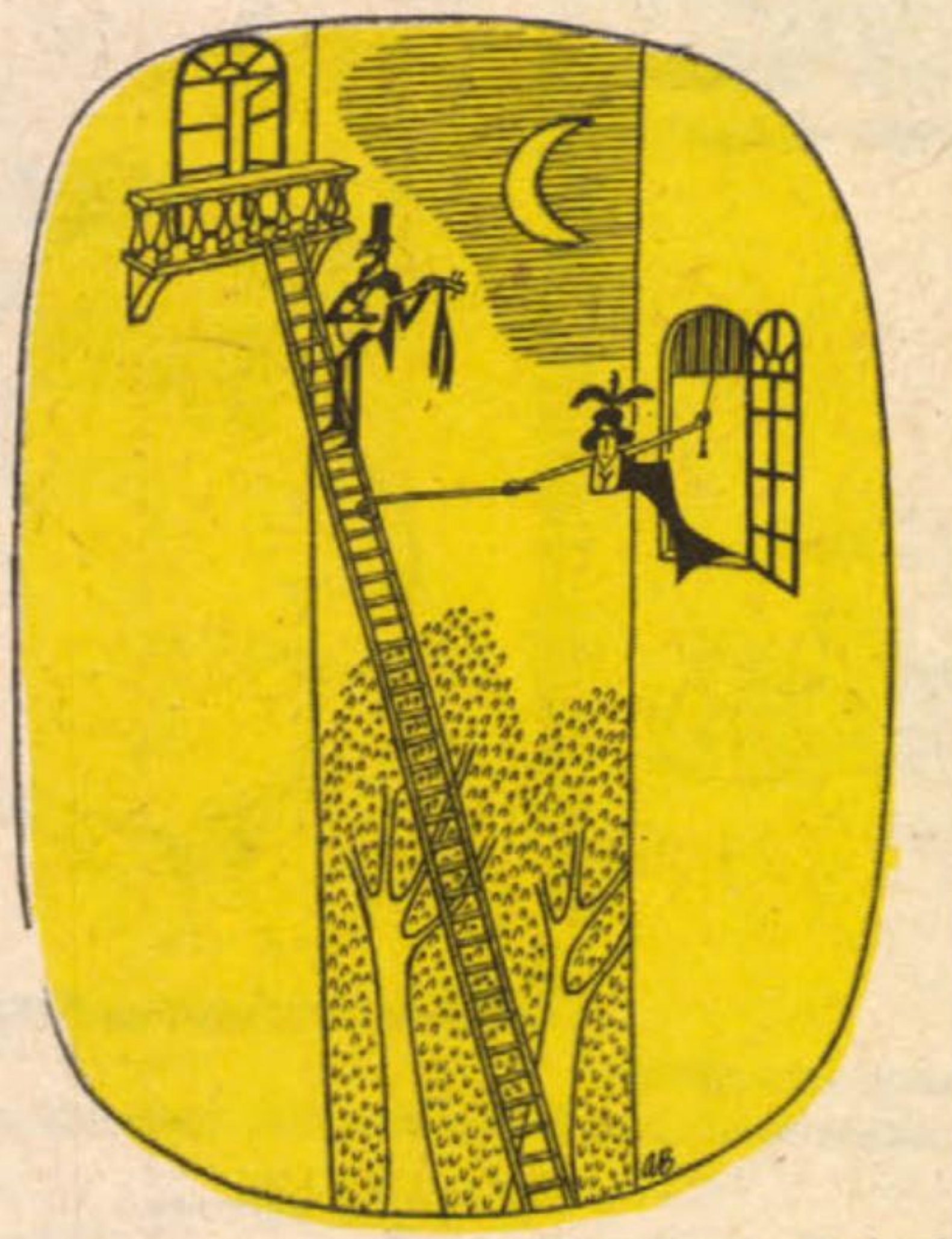

(„Dikobraz", Prága)

SZEMTELEN ÜGYFÉL

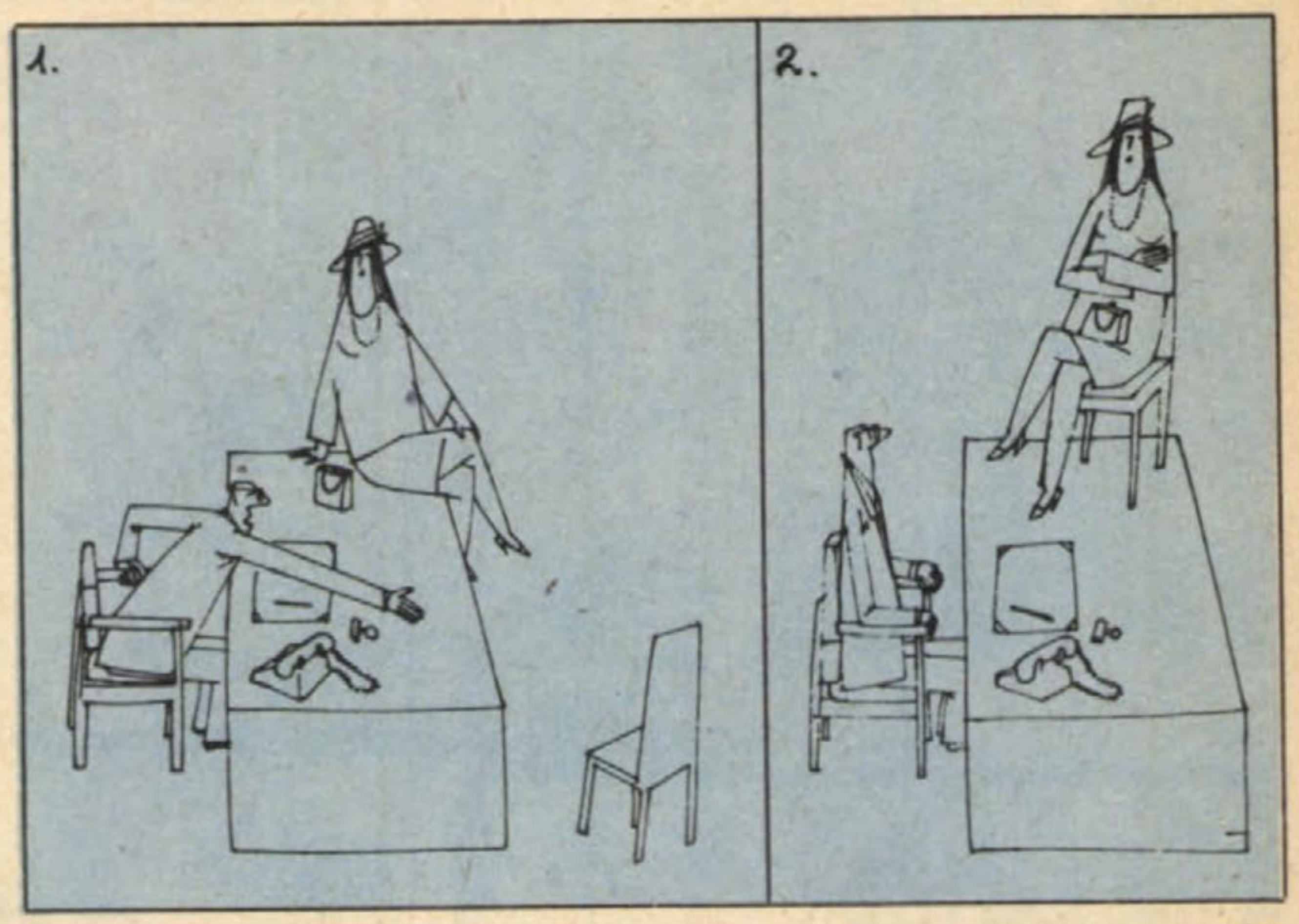

(„Eulenspiegel", Berlin)

GÉPKORSZAK

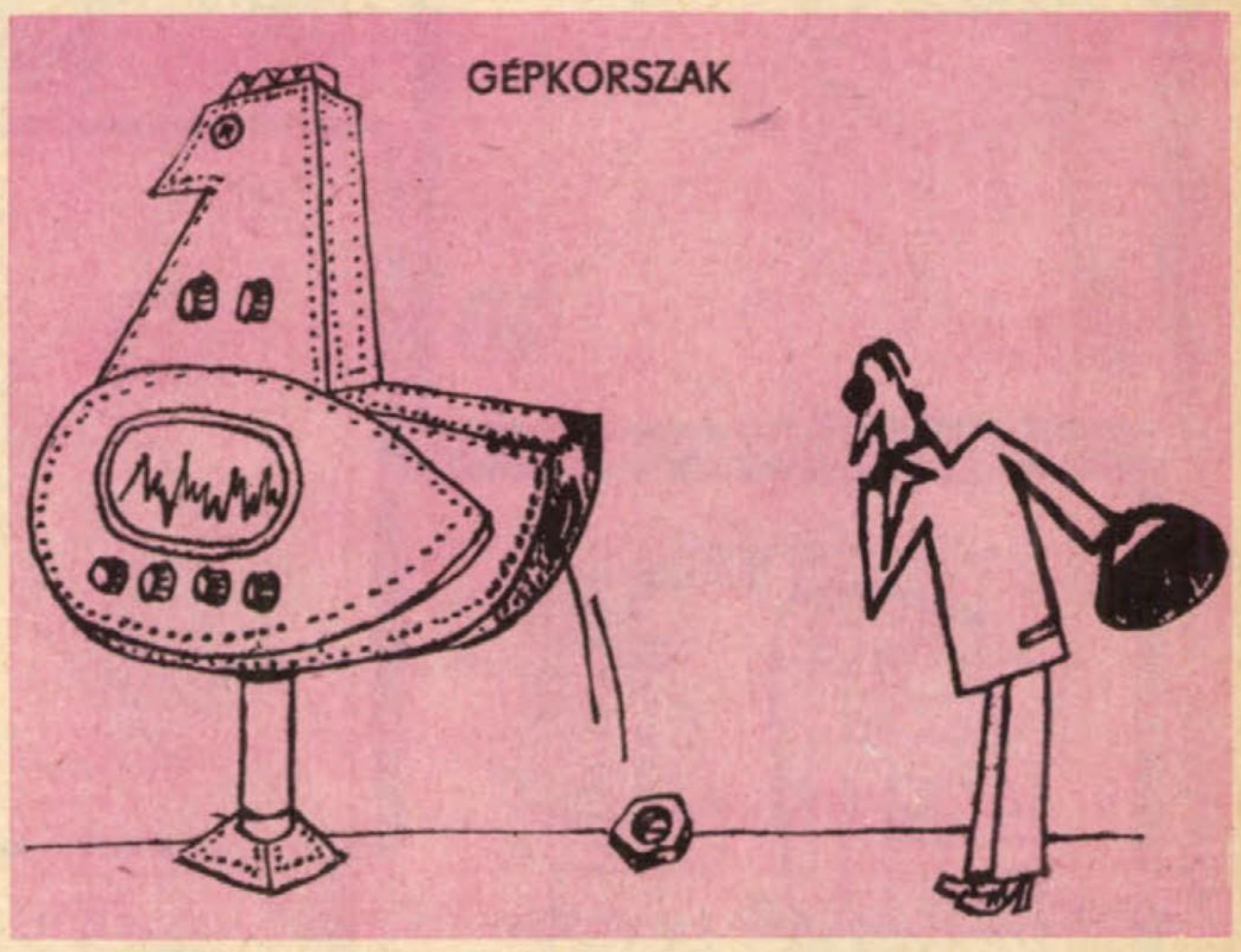

(„Sztrsel", Szófia)

SULI UTÁN

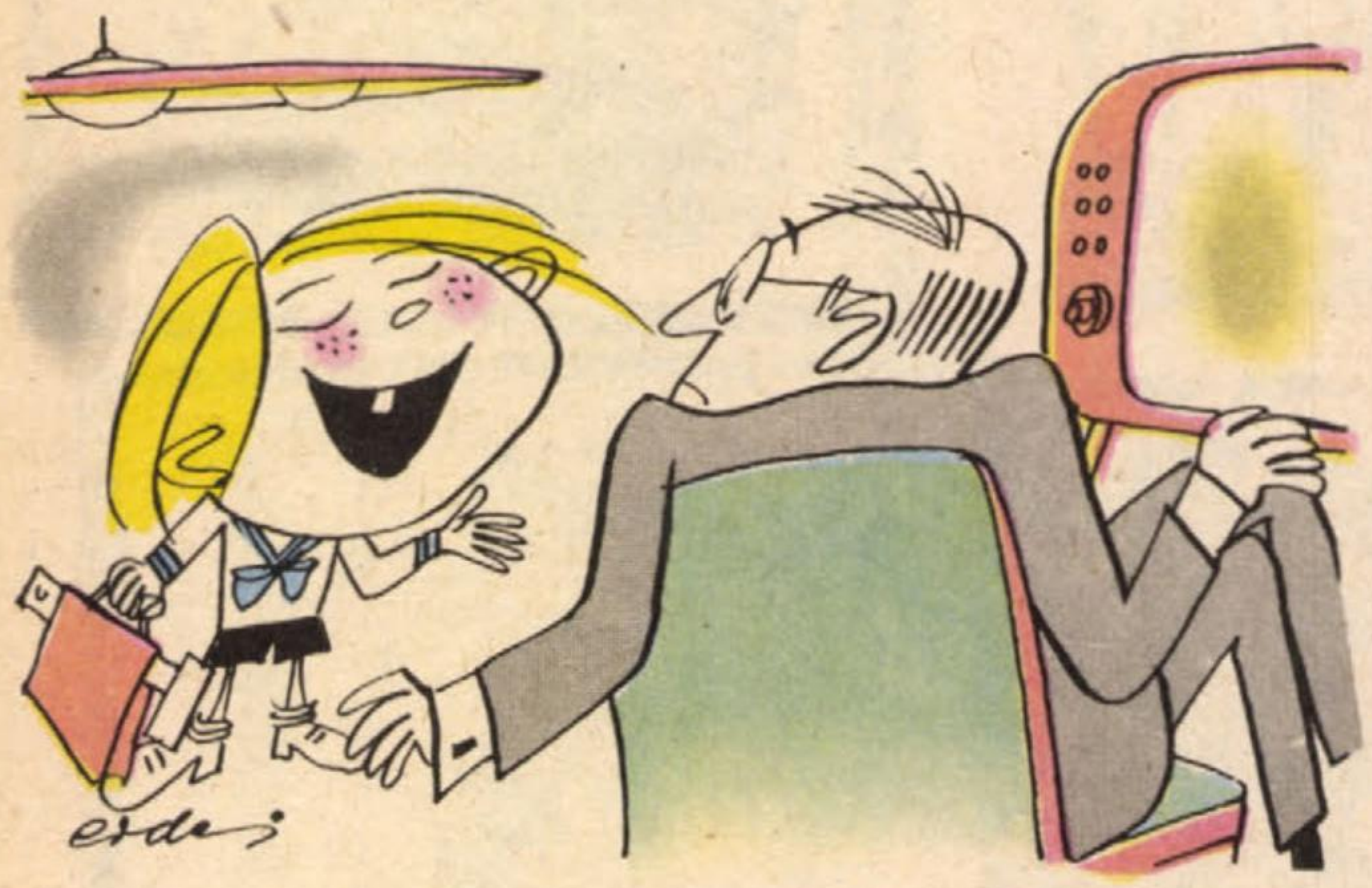

– A tanító néninek fejlett az esztétikai érzéke: azt mondotta, hogy szép kis szüleid lehetnek.

EGY MODERN KÖLTŐRŐL

Egy modern költő (nem skót és nem ír),
jó magyar gyerek, korszerűen ír:
elölről hátra s hátulról előre,
bárhogy olvassák, falra másznak tőle.
A modern költőt nem izgatja ez,
még zavarosabb vizekre evez.
De megtörténhet az is, ha idővel
a modern káoszt nem bírja tüdővel
s újabb kalandot keres majd a balga:
saját verseit fordítja – magyarra!

Székely Dezső

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

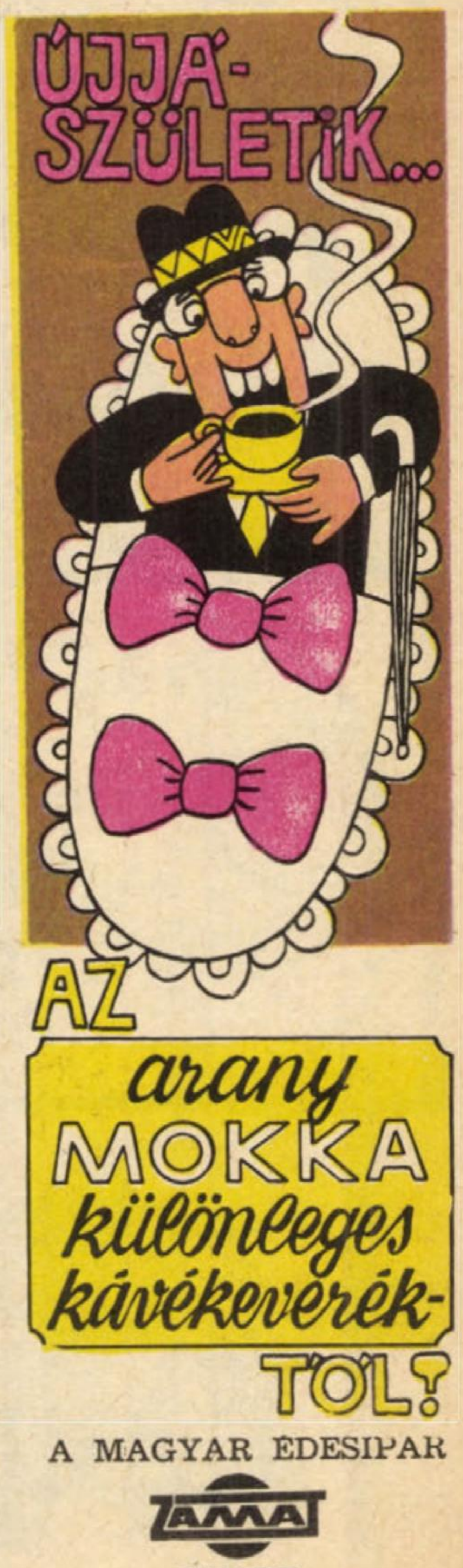

A MAGYAR ÉDESIPAR
ZAMAT
KEKSZ-
ÉS OSTYAGYÁRA

KONCERTEN

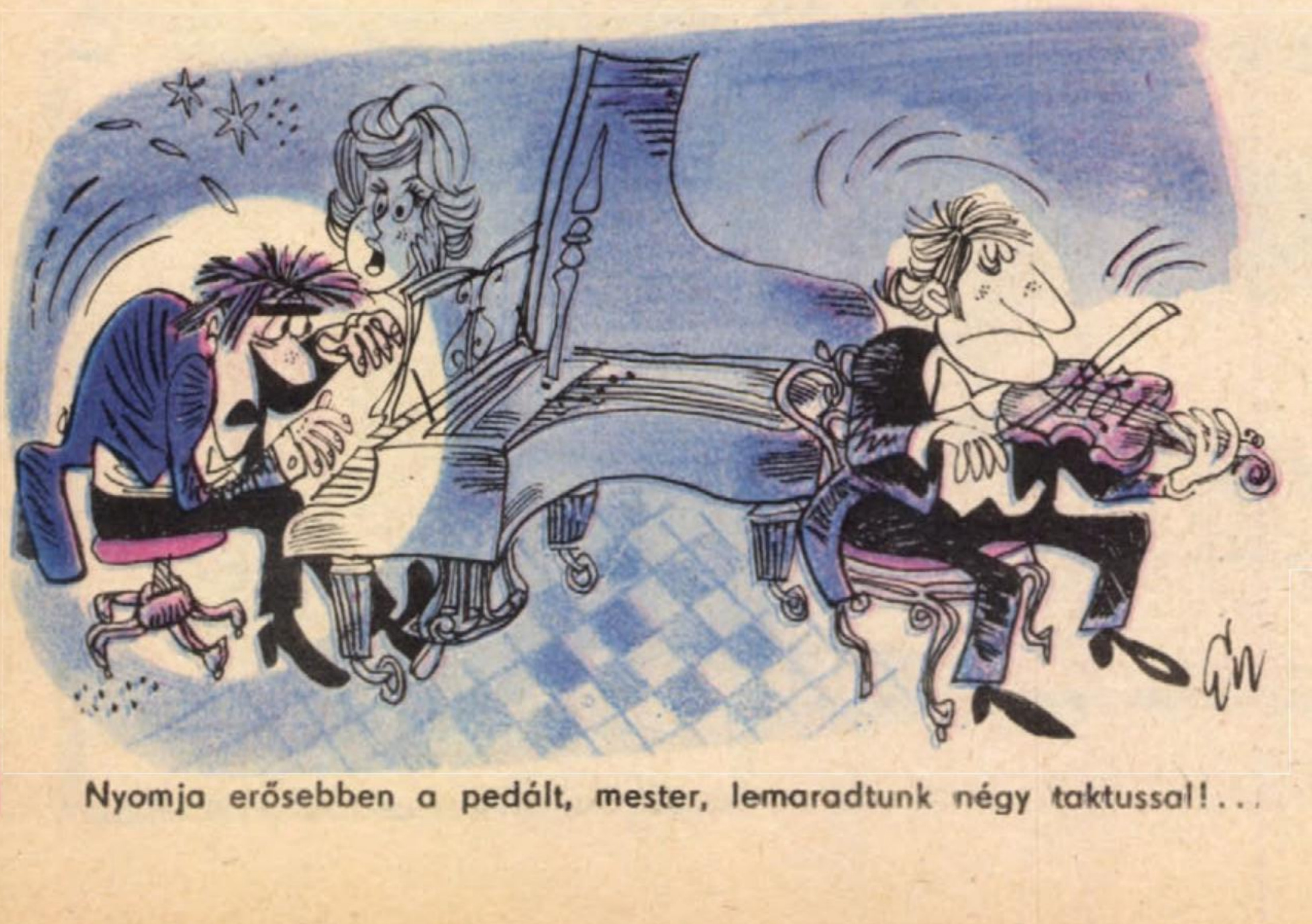

Nyomja erősebben a pedált, mester, lemaradtunk négy taktussal!...

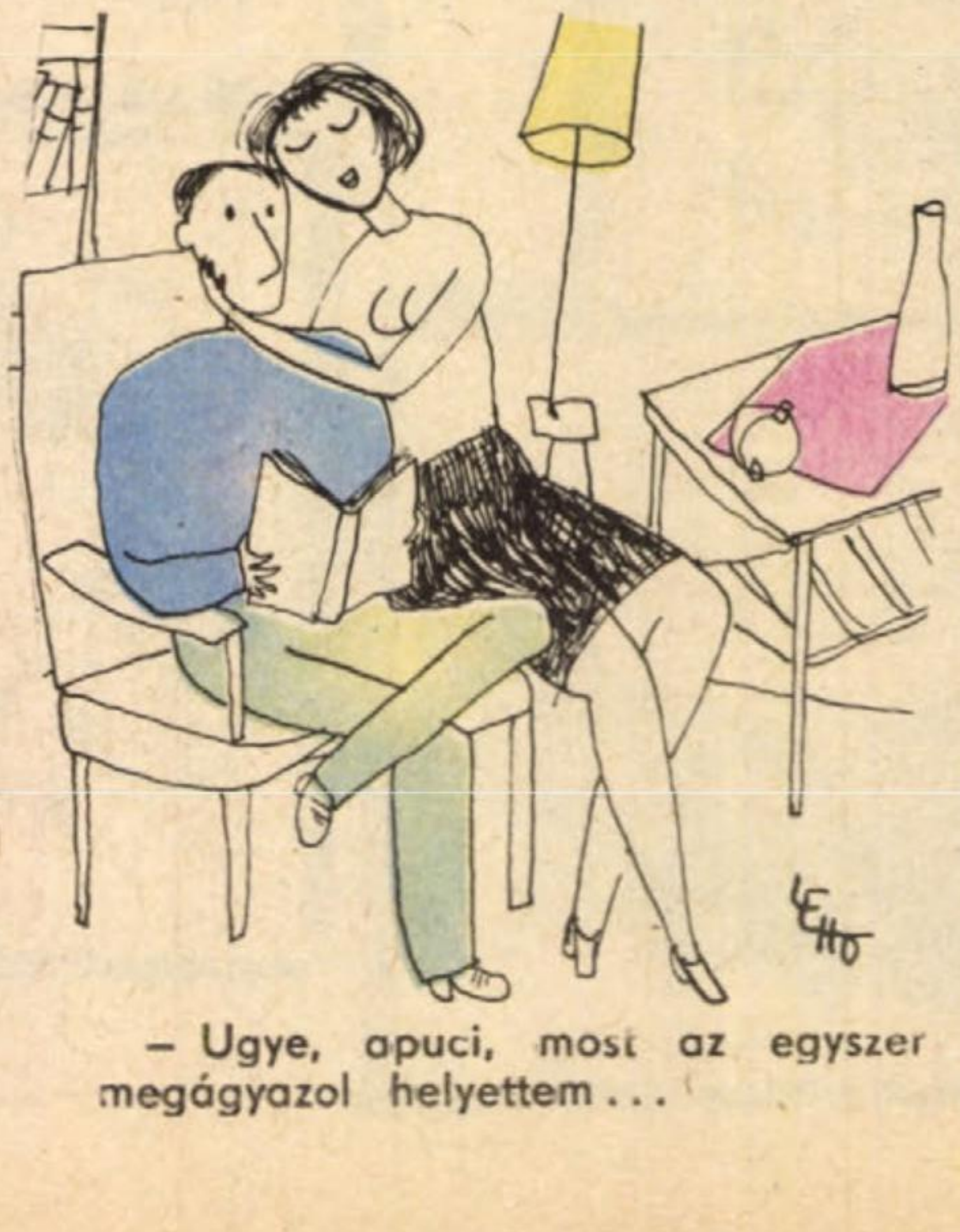

– Ugye, apuci, most az egyszer megágyazol helyettem...

TÜCSÖK és BOGÁR

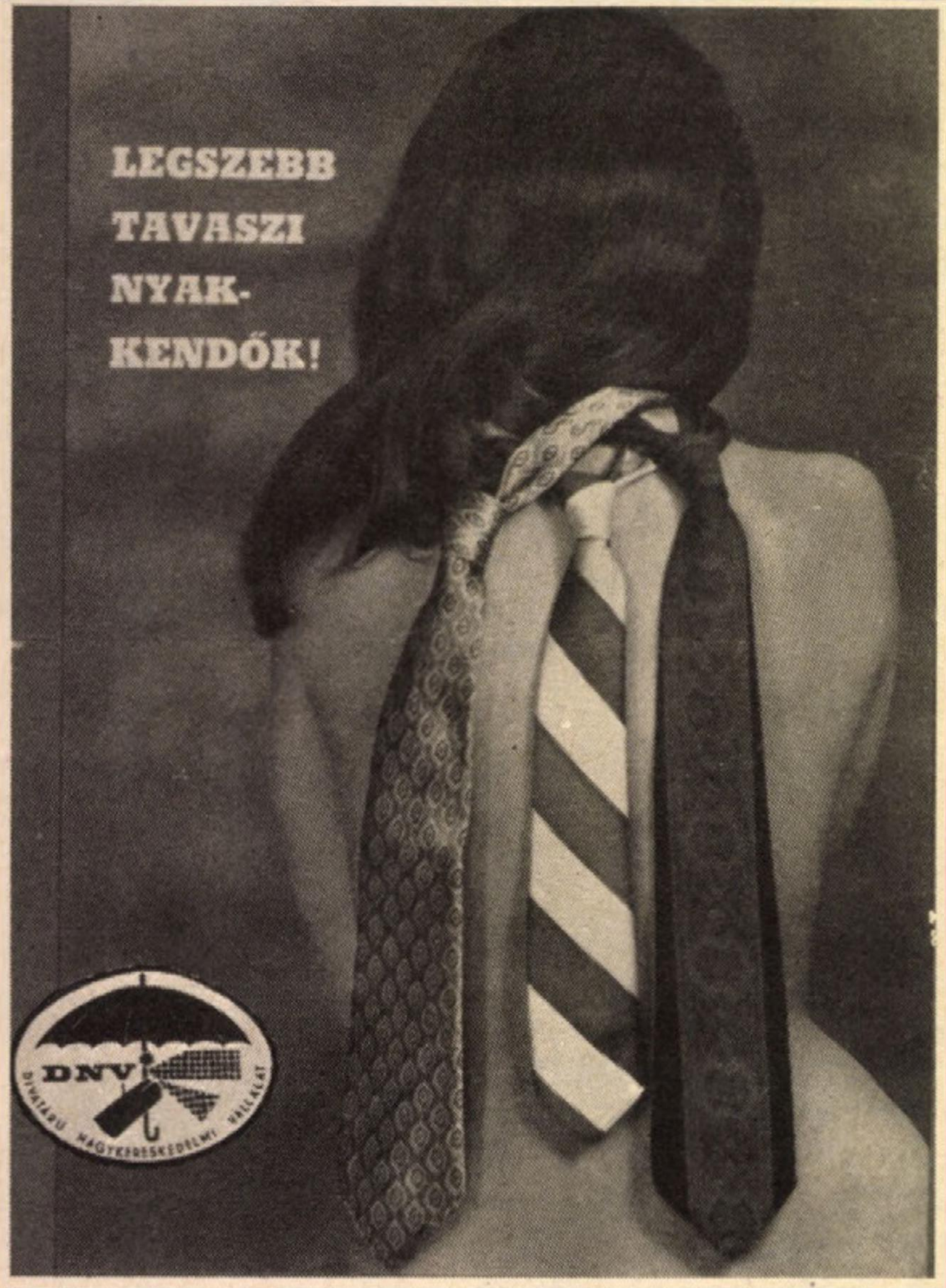

A nyakkendő öltöztet?

(A „Kereskedelem, Technika" c. lap hirdetései között észlelte több olvasónk.)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

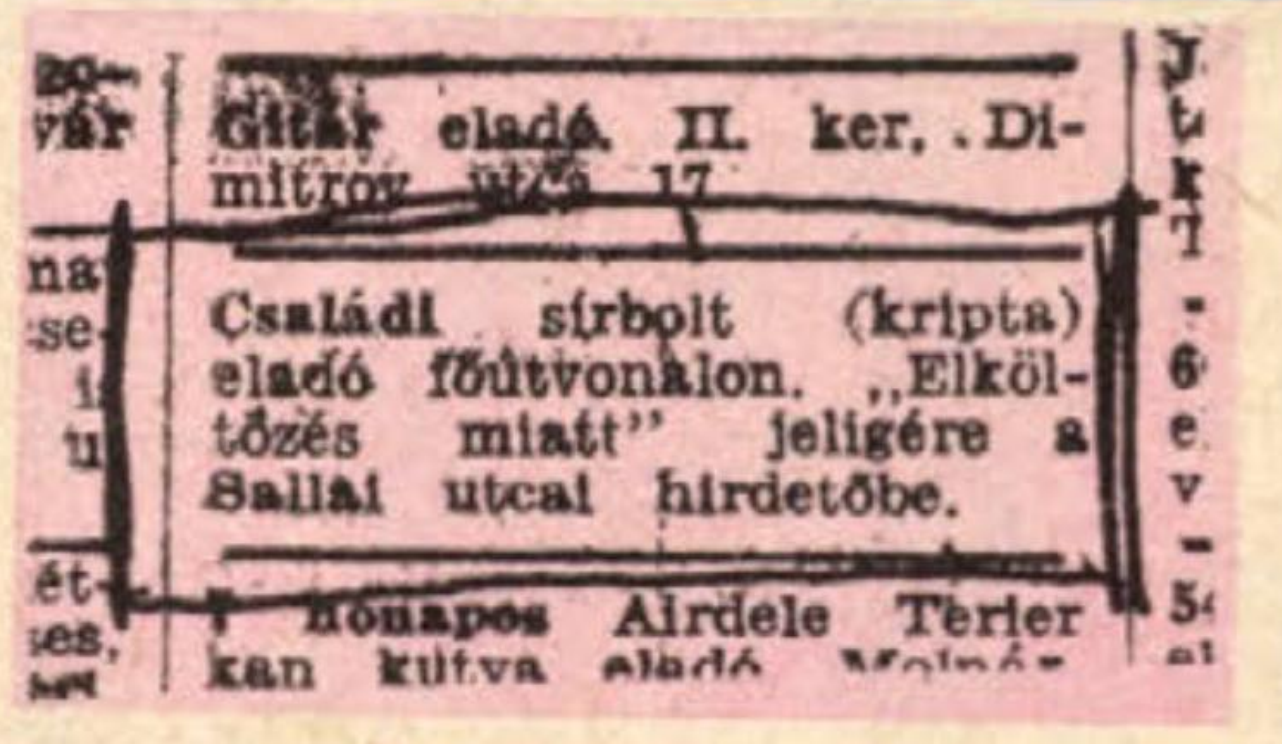

Gitár eladó. II. ker., Dimitrov utca 17.

Családi sírbolt (kripta) eladó főútvonalon. „Elköltözés miatt" jeligére a Sallai utcai hirdetőbe.

hónapos Airdele Terier kan kutya eladó.

Van ebben valami hátborzongató. Csak legalább azt tudnánk: ki költözött el?

(A „Dunántúli Napló" apróhirdetései közül ollózta Horváth Balázs)

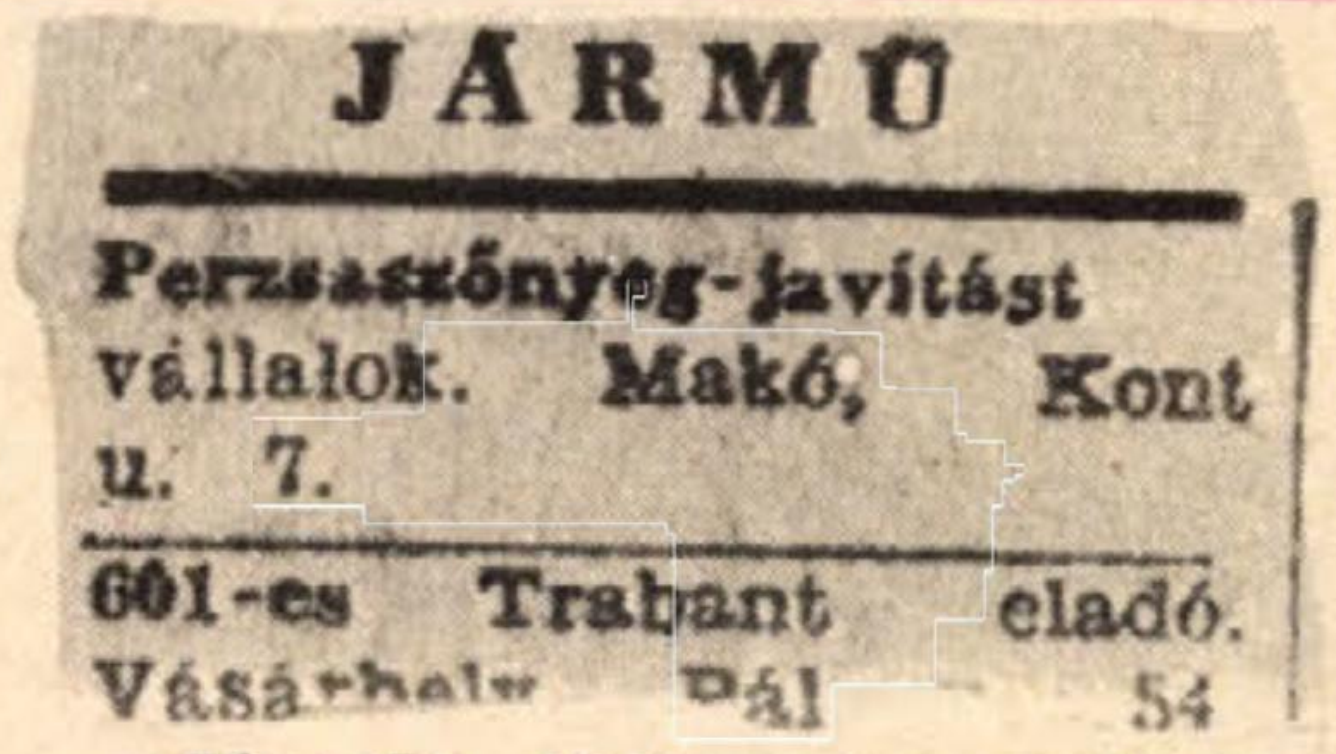

JÁRMŰ

Perzsaszőnyeg-javítást vállalok. Makó, Kont u. 7.

601-es Trabant eladó. Vásárhely, Pál 54

Jármű? Akkor itt csak a repülő szőnyegről lehet szó.

(A Csongrád megyei Hírlapból ollózta Ruszka Barna)

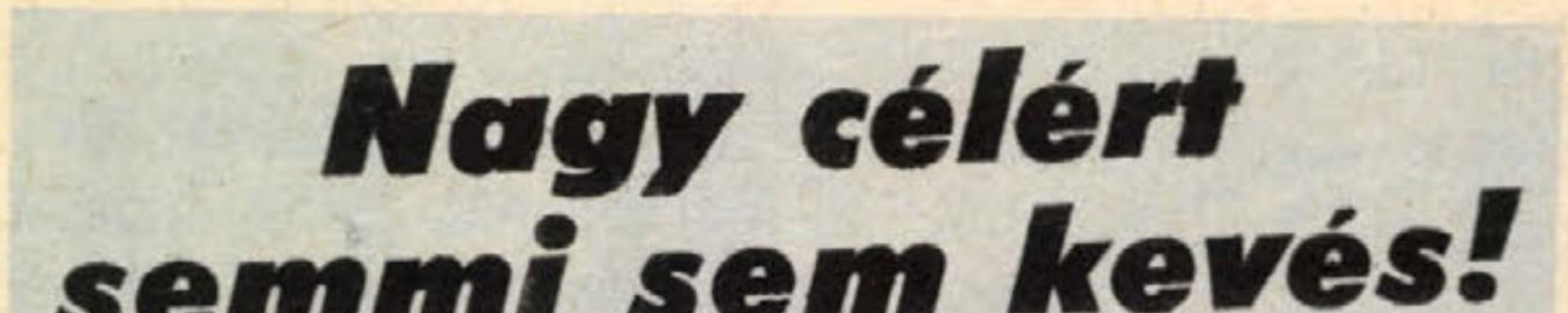

Nagy célért semmi sem kevés!

Eddig azt hittük: Nagy célért semmi sem sok.

(A Népsportból nyírta Szabó Lajos, miskolci olvasónk)

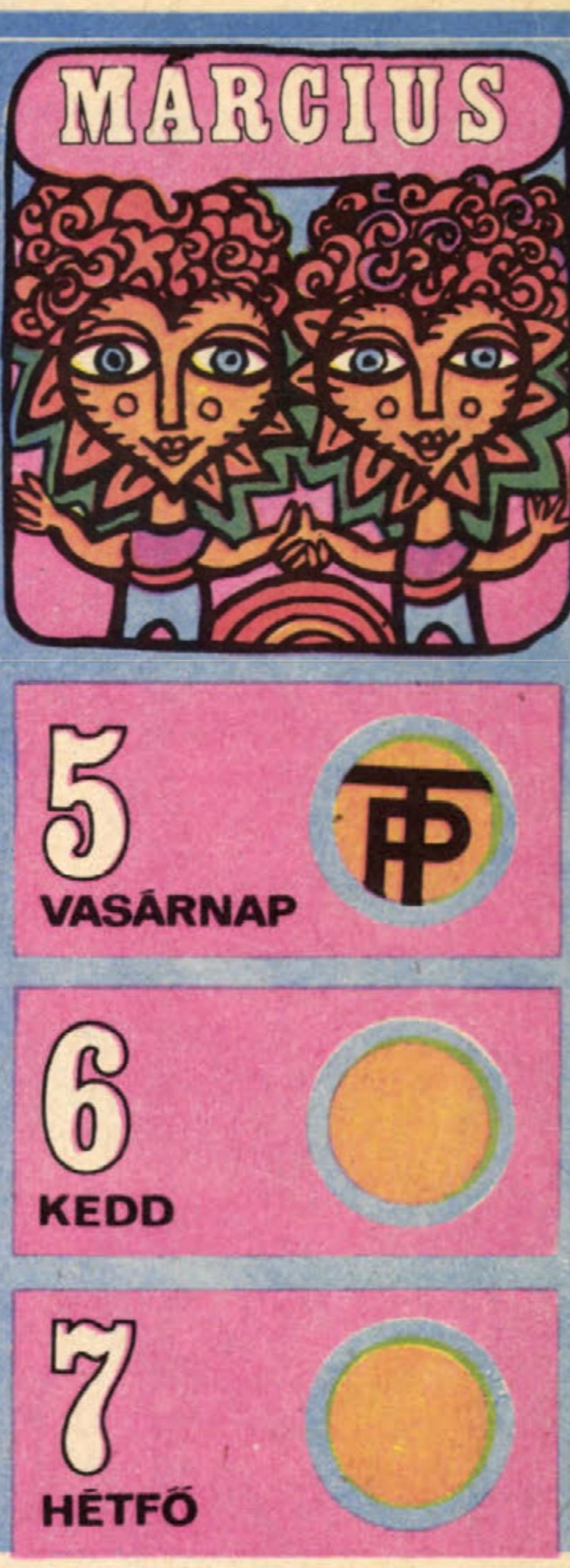

Kizökkent az idő . . . ?

(Az OTP naptárában észlelte Kun Zsuzsanna, salgótarjáni olvasónk)

KUTYANYELV

Kiváló néprajzkutató barátommal egy negyed évszázada ugratjuk egymást. Legutóbb egy kiselejtezett szék fonott üléséből — napokon át tartó kemény munkával — ***múlt századbeli busó parókát*** készítettem a részére és feladtam címére egy nemlétező mohácsi ember nevében. Ő erre, viszonzásul, egy őrültet küldött el hozzám, akinek az volt a terve, hogy zenét szerez a humoreszkjeimhez. Szerencsémre még azon a héten összeakadtam egy holland házaspárral, akik rézedényeket gyűjtöttek és mindjárt felküldtem őket hozzá, azzal a figyelmeztetéssel, hogy legyenek tapintatosak, mert engedély nélkül foglalkozik a rézedények eladásával és nagyon fél.

Most hallottam, hogy egy tudományos munkát készít a húsvéti népszokásokról, s azonnal elküldtem neki egy kis tanulmányt — öreges, szálkás betűkkel írva — a *mi* vidékünkön szokásos húsvétolásról. Alább idézek belőle néhány részletet:

Vasárnap hajnalban kezdődik a csimpolyászás, melyen a legények vesznek részt, szépen kiöltözve, ormótlan, rendszerint juhbőrből varrott kesztyűkben. A legények minden lányos ház előtt megállnak és nagy zajongással beledudálnak a kesztyűkbe, míg csak az eladó lány meg nem jelenik az ajtóban, majd egy pántlikára tűzött fokhagymát akaszt a kerítésre. A legények erre nagy kurjongatások közepette birtokukba veszik a fokhagymát és a fejük felett forgatva, ezt a jókívánságot mondják hozzá:

Ángyom, ipam, dughagymája,
De takaros a kislánya!
Tollasodjon a dunyhája!

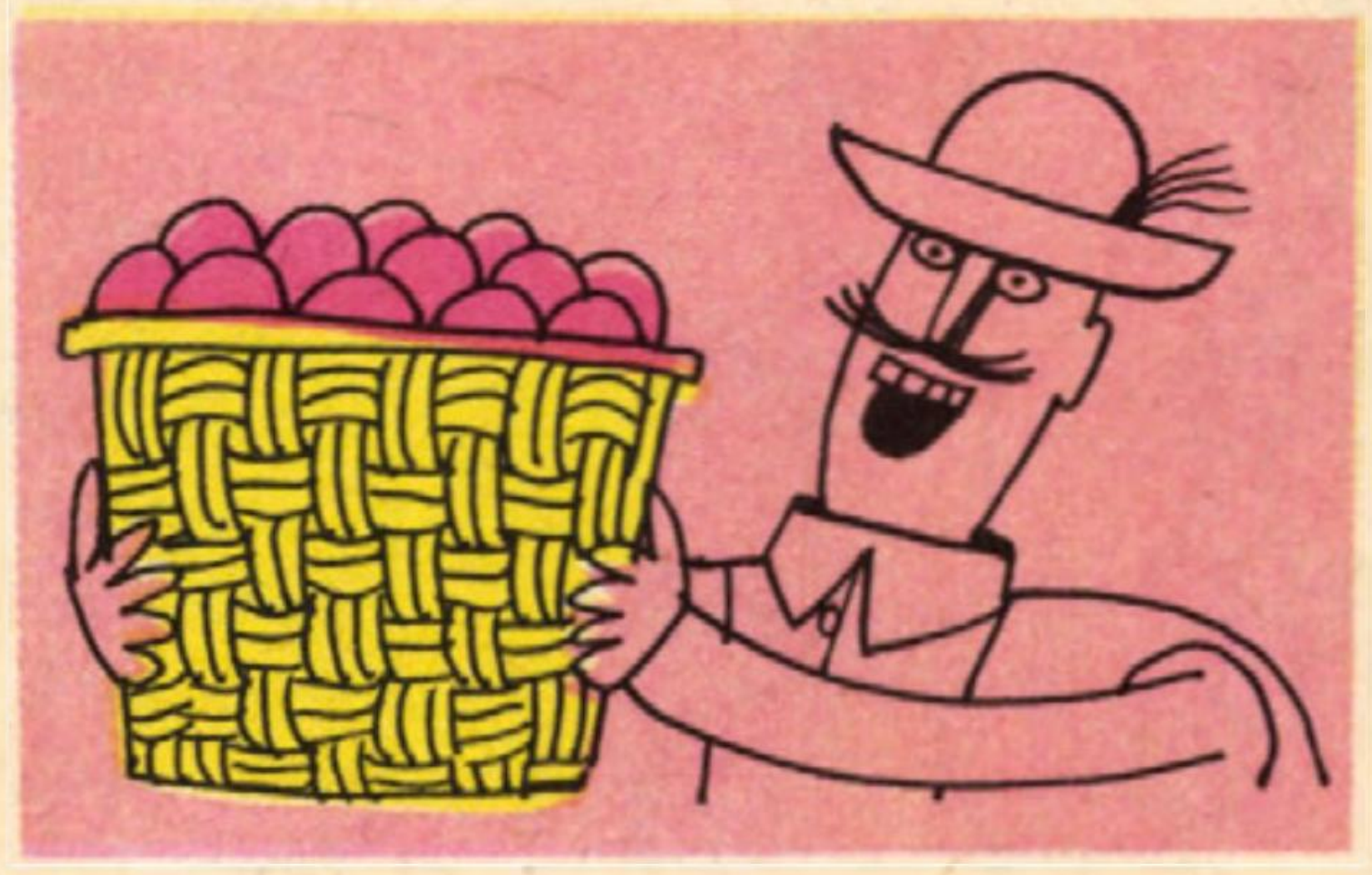

Délután megkezdődik a tojásolás. Ezt egy maskarába öltözött legény nyitja meg, pásztorsíppal. Mögötte felpántlikázott legények óriási kosarat visznek lovaskocsin, melybe minden házból egy-két tojást hoznak ki a kosarasok. Azok hálálkodva veszik át az ajándékot, ezzel a mondókával:

Elöl megy a furulyás,
Mögötte egy kosár tojás!
Hozzá e házból újabb két tojás,
Szerencsés folytatás!

Ezen aztán mindenki jól mulat, se vége, se hossza nincsen a vigalomnak.

* *

Postafordultával levél érkezett a barátomtól, melyben megköszöni a népszokás-gyűjteményt, de — mint írja — nem meri felhasználni, mert több ízben túlságosan pontatlanul fogalmaztam. Azon a vidéken ugyanis — írja —, melyről a gyűjtés való, a dunyhát cihának nevezik, a furulyát pedig rövidsípnak. Így hát feltehetően dilettáns volt, aki összegyűjtötte.

Ezt magam is sejtettem. De azt nem gondoltam volna, hogy a furulyán fogok elbukni . . .

Somogyi Pál

UDVARLÁS

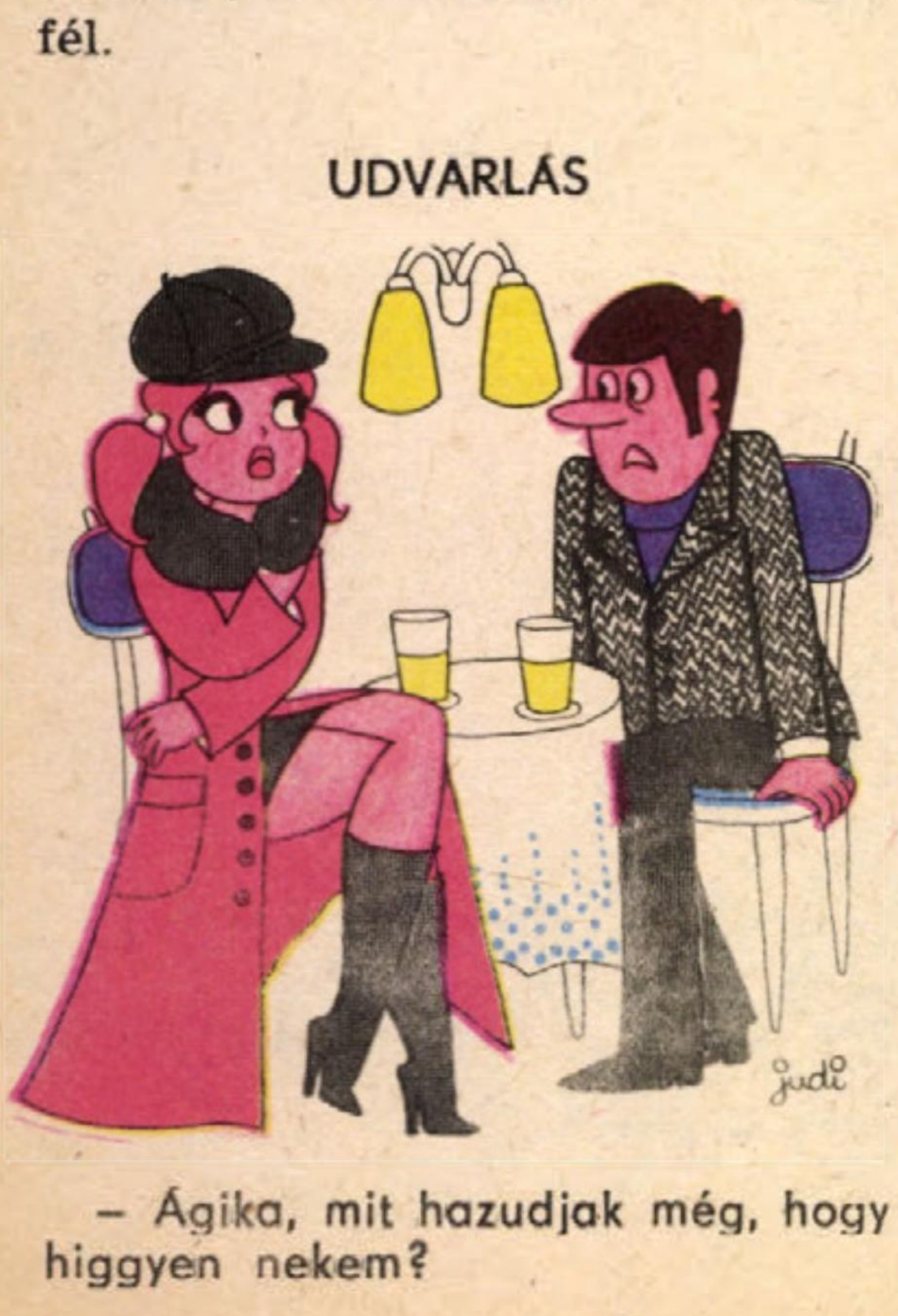

– Ágika, mit hazudjak még, hogy higgyen nekem?

IDEÁLIS HIVATAL

– Ezzel a kis költözködéssel elértük, hogy minden tisztviselőnk megtalálható.

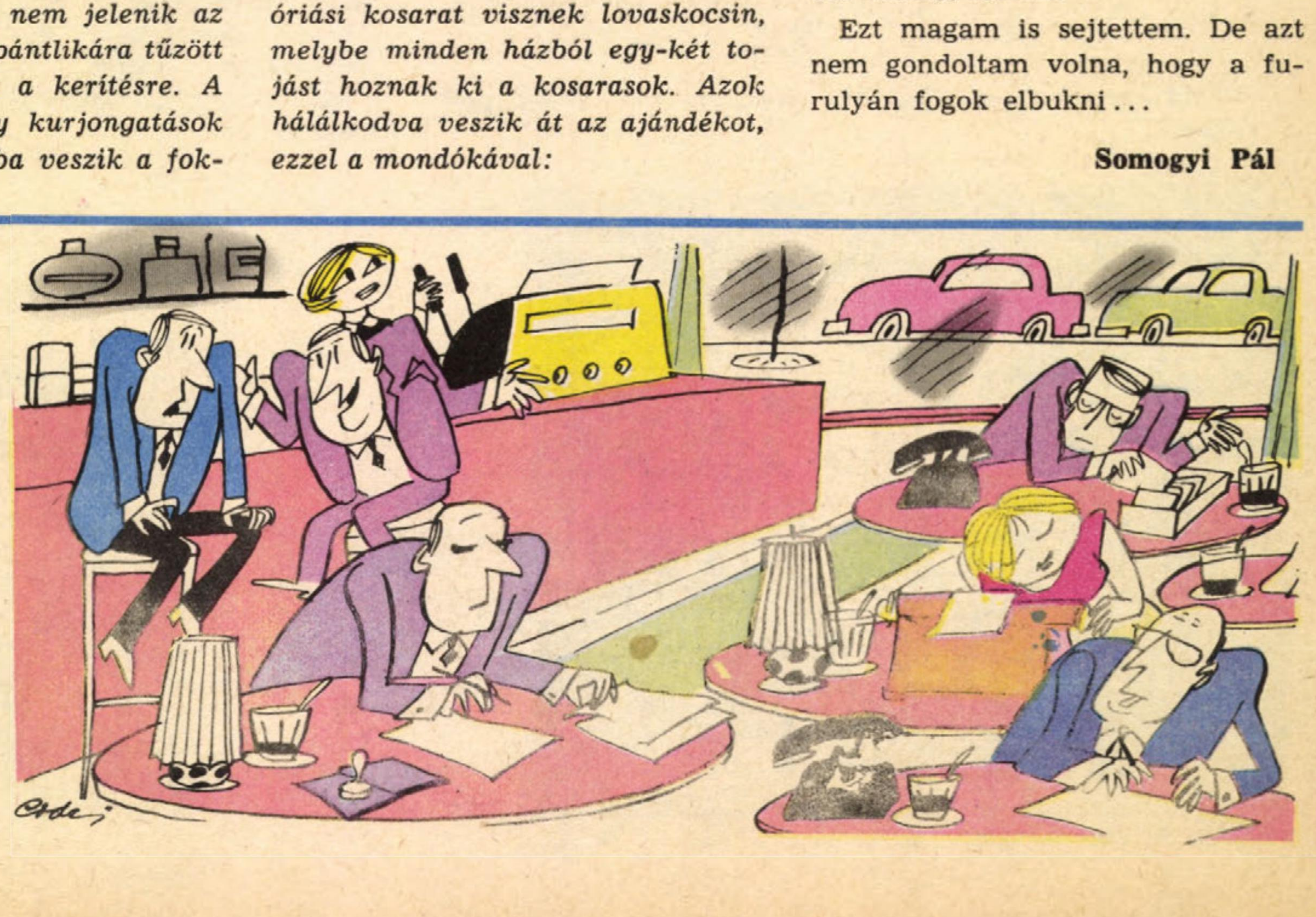

ELSŐSEGÉLY

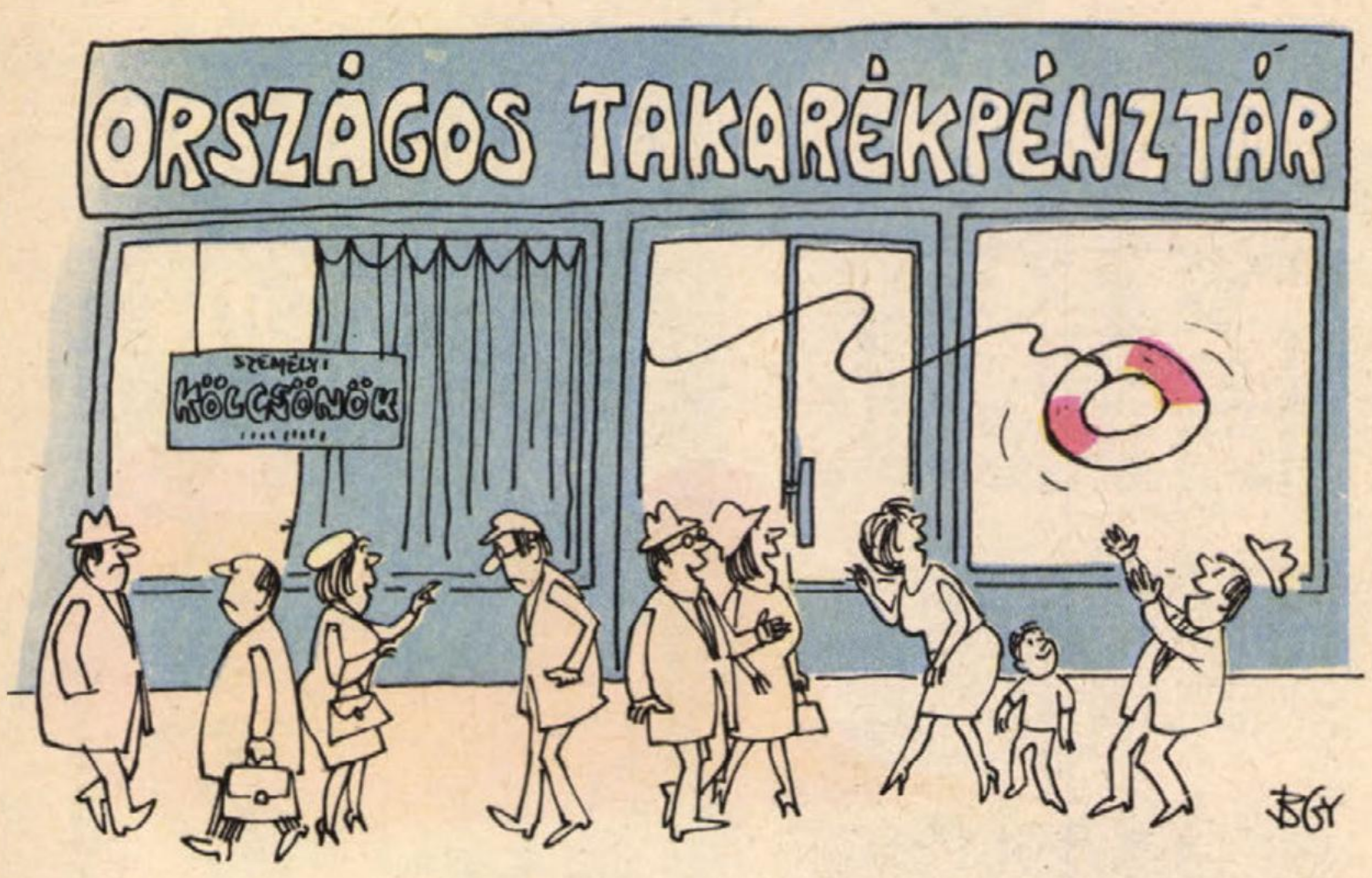

BÉKÉLTETŐ TÁRGYALÁS

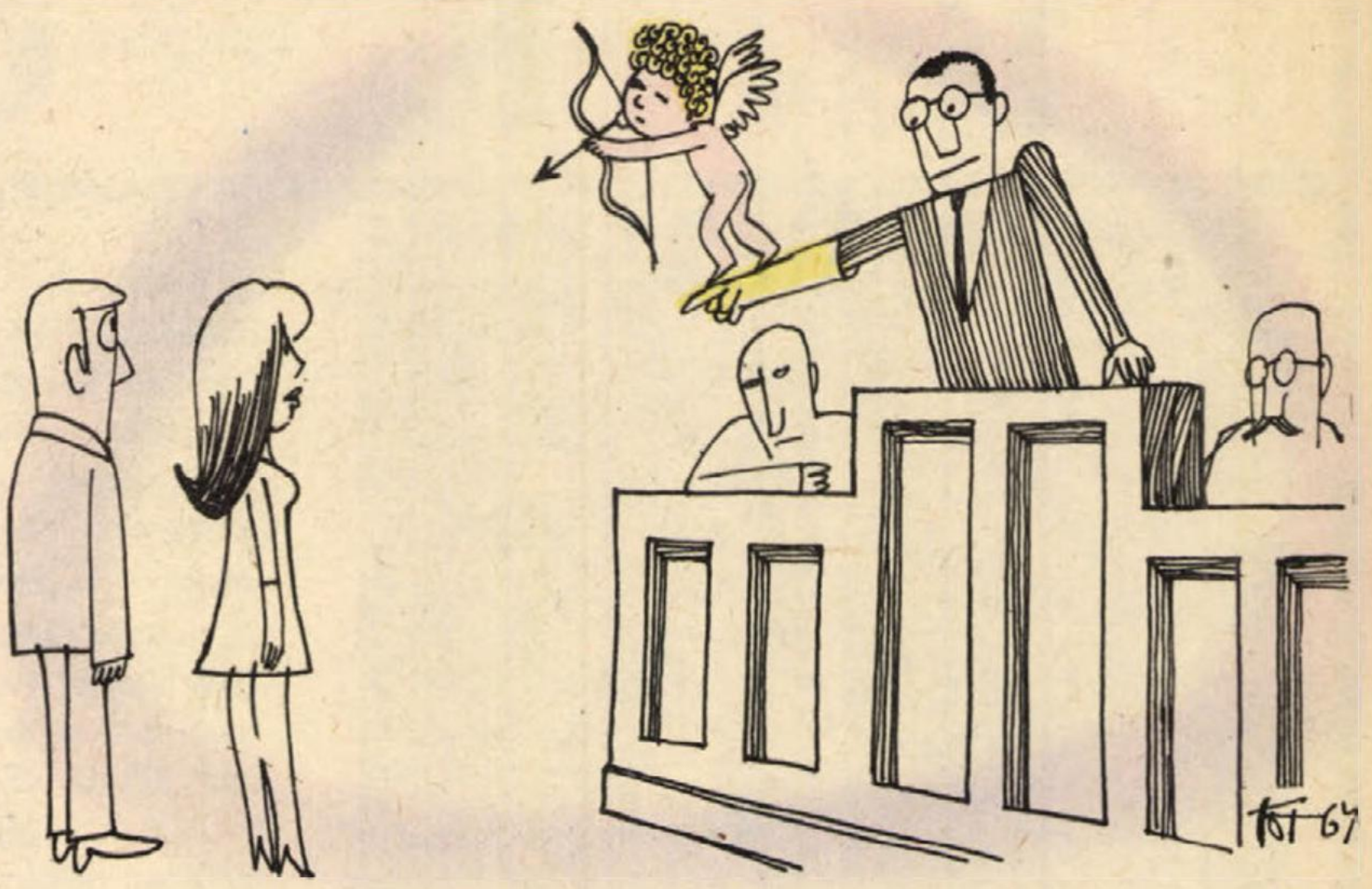

HIPPITRAGÉDIA

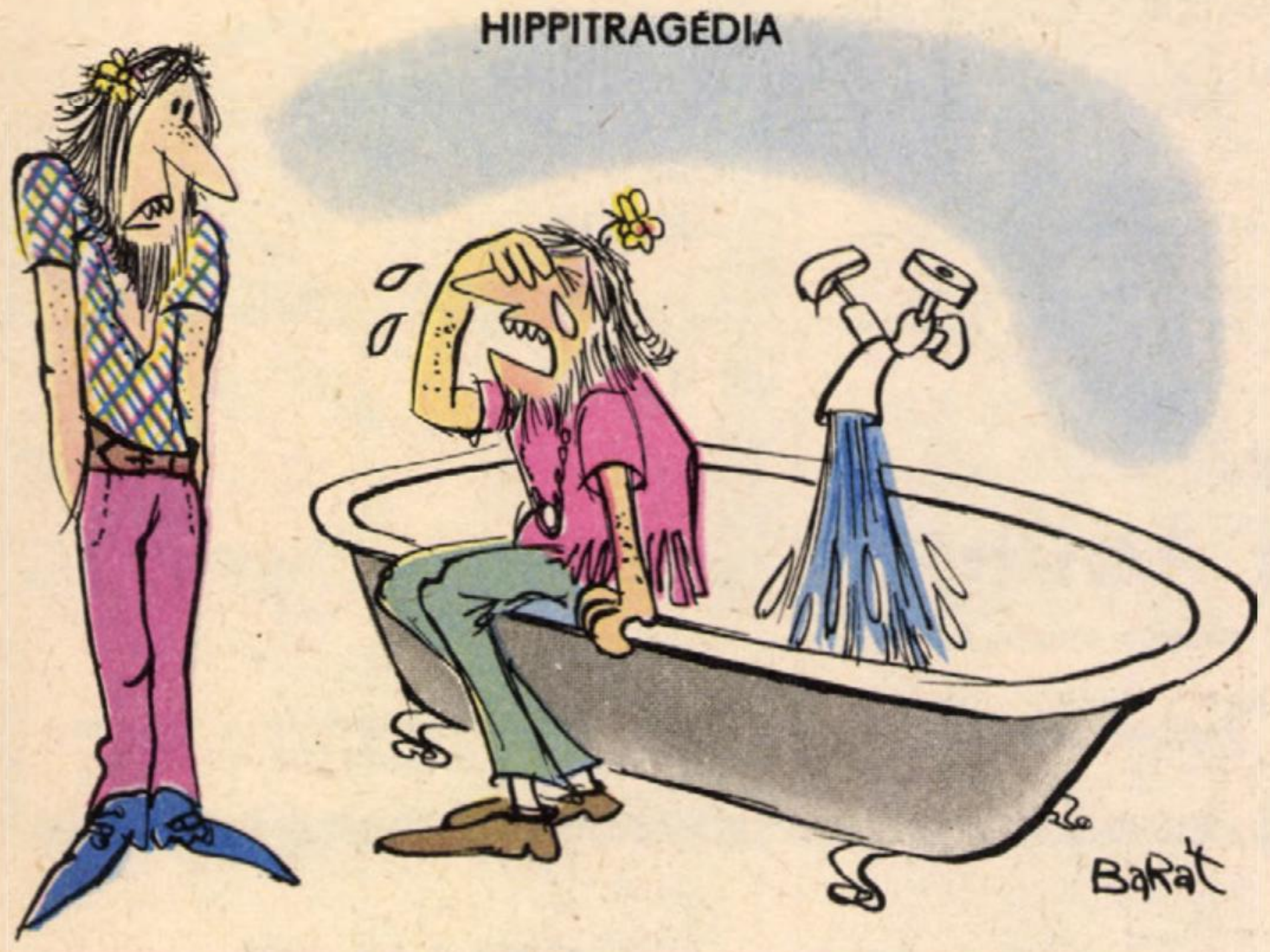

– Miért bőgsz?
– Feloldották a vízkorlátozást…

MINDENT A GYEREKÉRT

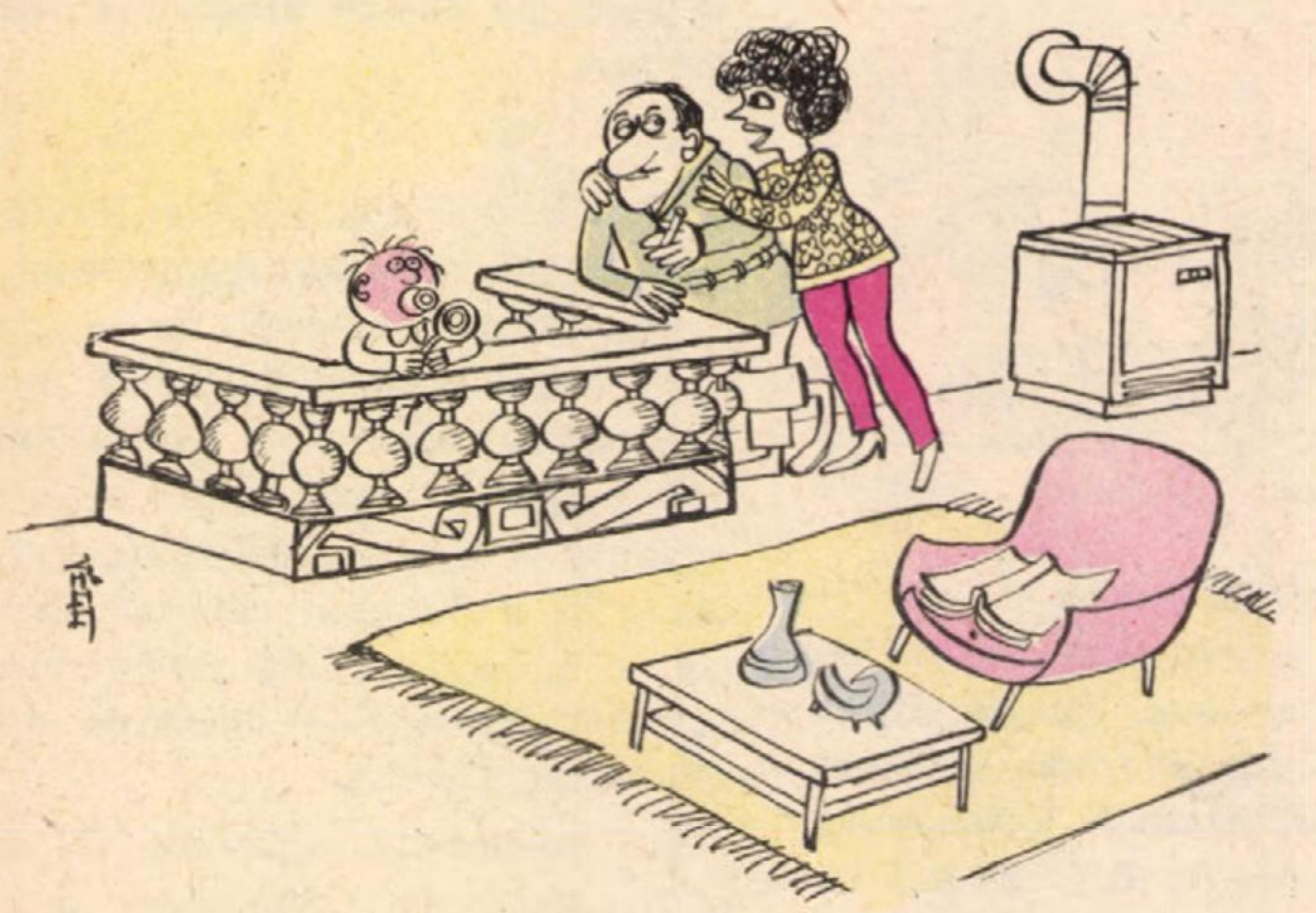

– Mit gondolsz, nem lesz baj, hogy az erkélyt behoztad járókának?

Üzlet

Amikor megláttam, hogy negyven-ötven ember áll az ajtóm előtt, megpróbáltam elmenekülni, de nem sikerült. Többen a karomba csimpaszkodtak. Egy magas, testes alak a galléromba markolt és izgalomtól céklapirosan bömbölte a fülembe:

— Megveszem a pénzét! 475 000 forintért itt helyben adok 480 000-et!

Egy szikár, fekete körszakállas fiatalember, erélyesen utat tört magának, majd könyörgő tekintettel meredt rám:

— Én igazán vevő vagyok. Vegye tekintetbe azt is, hogy nagy családot kell eltartanom. A szociális körülményeket nem hagyhatja figyelmen kívül. A 475 000 forintjáért én 485 000-et kínálok! Tetszés szerinti címletekben. Velem kösse meg a bótot. Hálám üldözni fogja egy életen át!

— 490 000! Gondolja meg! 475 000-ért 490 000! — sikítozta egy nagykontyos, molett asszonyság, majd kacéran rám kacsintott: — Egy kis ráadást is kaphat a pénz mellé. Egyedülálló özvegyasszony vagyok és maga nagyon szimpatikus nekem.

Egy alacsony, zömök férfi térdre rogyott előttem:

— Velem tárgyaljon, uram! Tessék az aktatáskám. Parancsoljon. Nyissa ki! Kerek félmillió froncsi van benne. S mindezt megkapja a 475 000 forintjáért. Ennél jobb ajánlatot senkitől sem kaphat. Tehát félmillió először, másodszor, harmadszor! Senki többet!

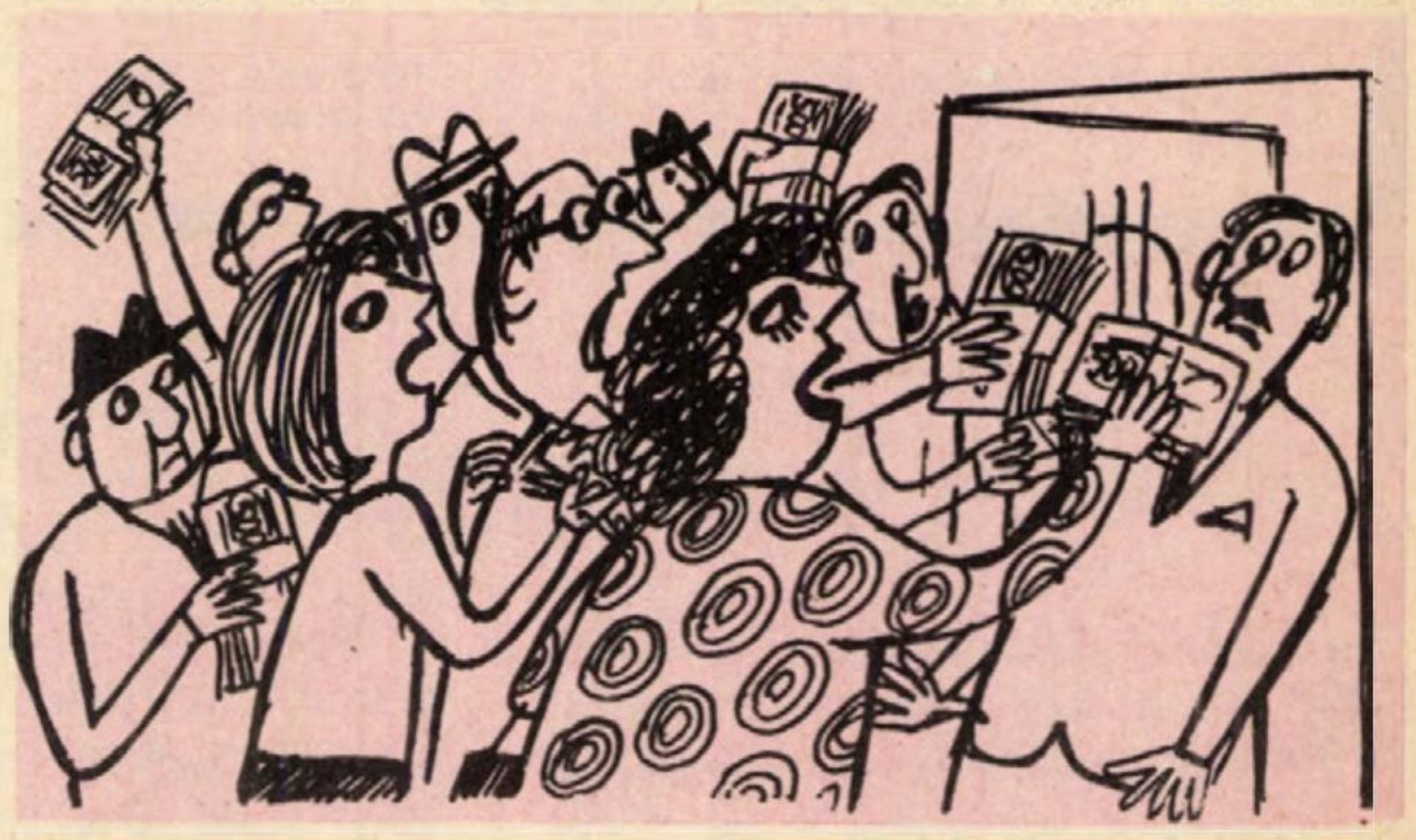

— Tévedés! Mi 505 000 forintot kínálunk! — kiáltozta eszelősen egy középkorú házaspár. A nő fellebbentette a nejlont a bevásárló-szatyorról: egy jól megtermett liba mellett ott hevertek kötegekben a százasok…

— Ugye megegyeztünk, drága, aranyos szépember!?

Mielőtt válaszolhattam volna, egy hatalmas termetű, nyúlszőr kalapos férfi a karjába vett és áttörve a tömegen, elcipelt. Két sarkot futott velem, aztán egy kicsit lihegve, zilálva letett az egyik mellékutcában:

— Figyelmeztetem, tőlem nem menekül! Utálom az erőszakot. Ezért barátságosan felszólítom, azonnal kösse meg velem az üzletet. Mutassa a zsebét! Parancsoljon. Teletömöm bankjegyekkel. Ez pontosan 510 000 forint. Ha óhajtja, számoljon utána. És most hoci ide a 475 000 forintos lottószelvényt!

Reszkető kézzel nyújtottam át a cédulát. Ő boldogan, szerelmes gyengédséggel megcsókolta a papirost:

— Köszönöm. Most már jöhet a rendőrség. Igazolni tudom, hogy miből szereztem a pénzemet…

Galambos Szilveszter

MÁR A KÖNYVKUKAC IS…

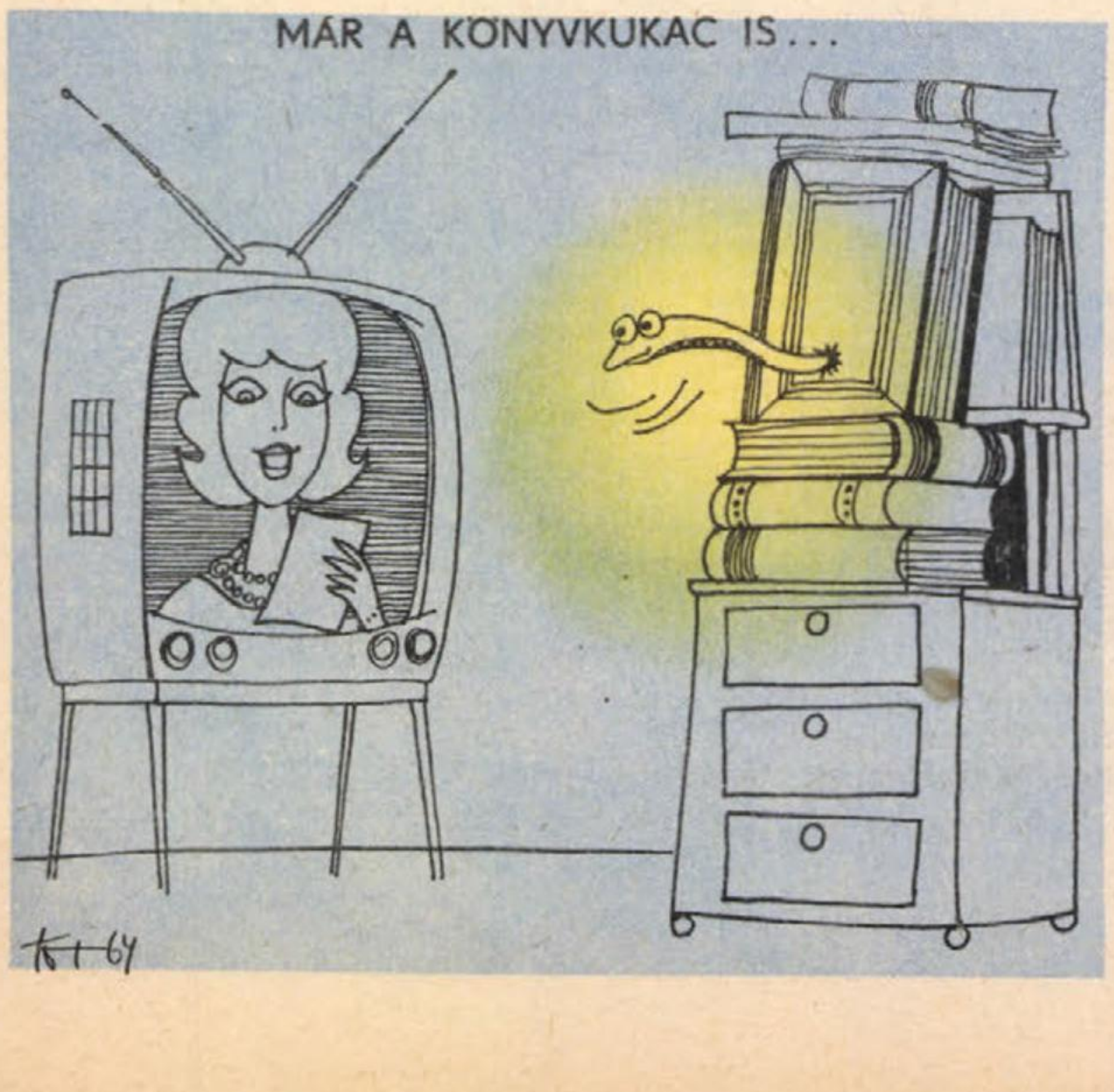

NŐI FOCI

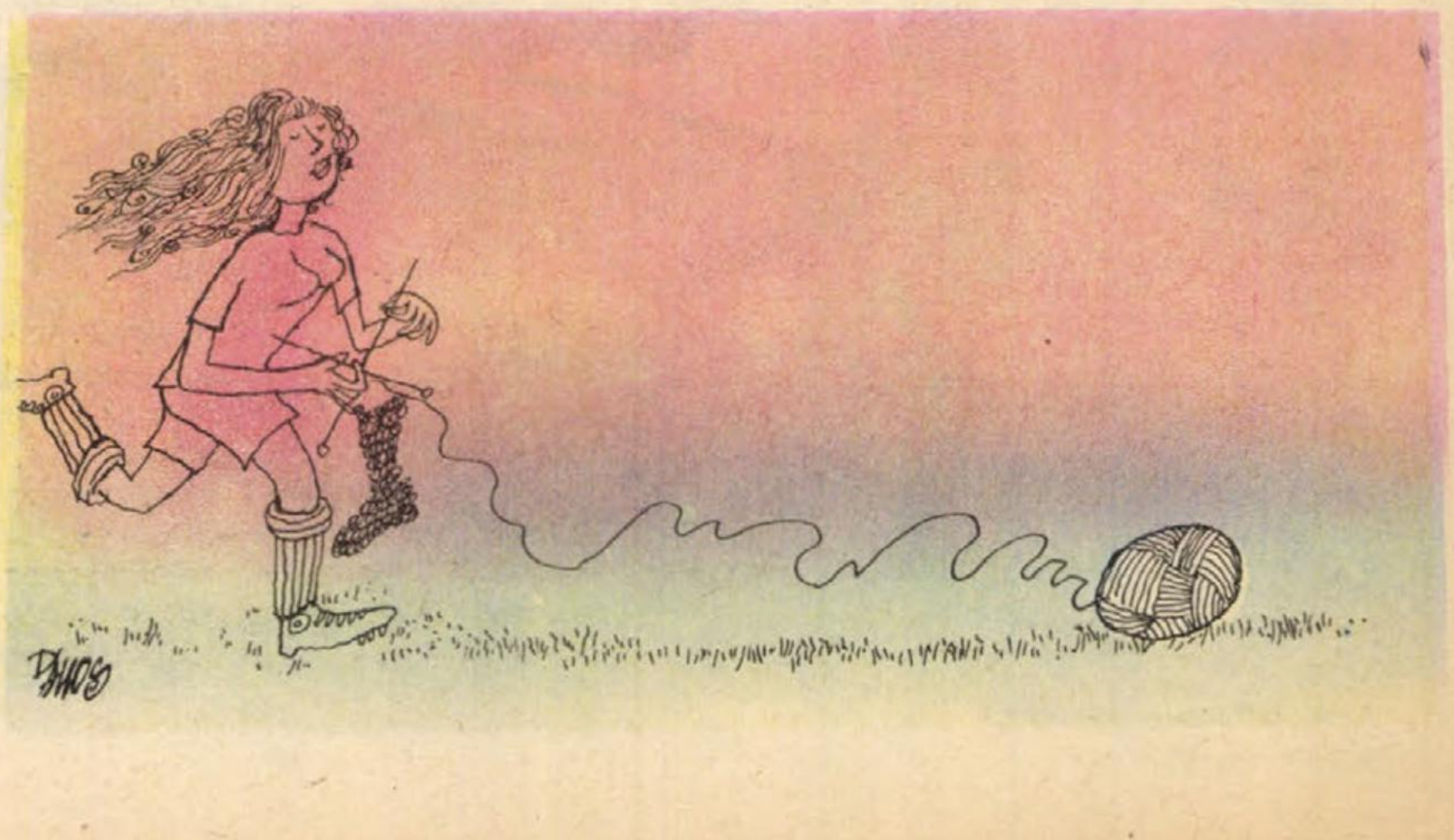

BEFUTOTT ÍRÓ

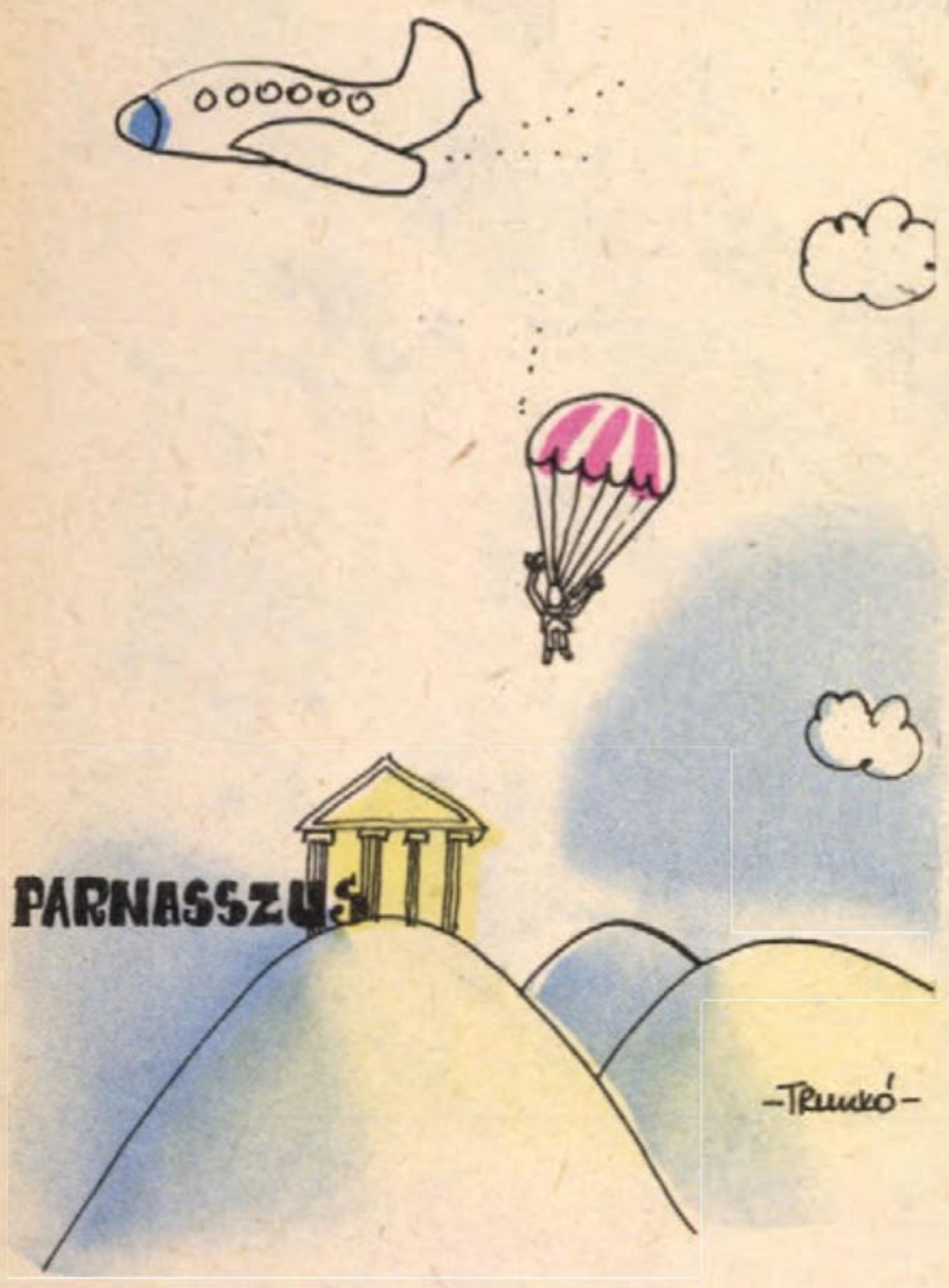

RÉBUSZ

220. rejtvényünk megfejtése:

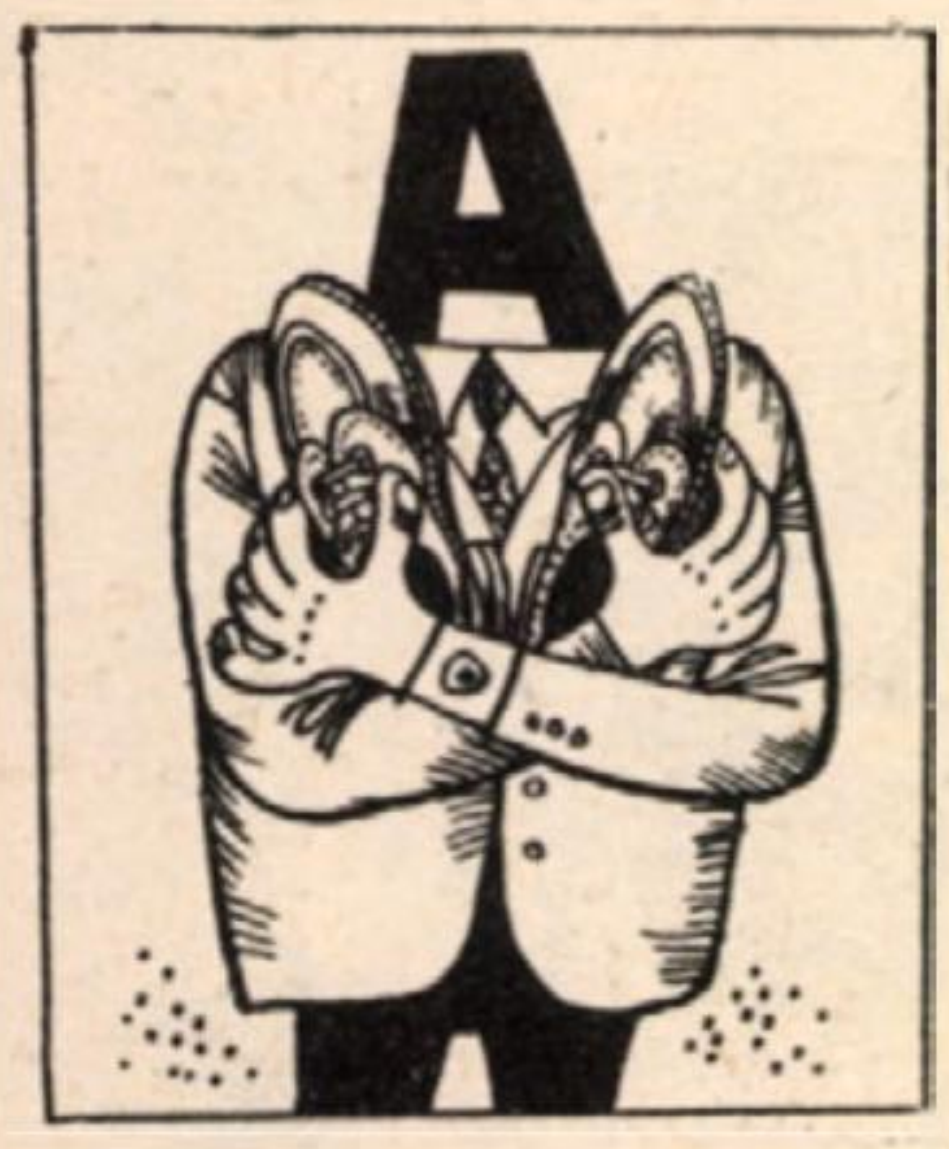

Cipőkanál

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Simon Magda, Sopron, Táncsics u. 33.
Németh József, Bp. X., Duda u. 24.
Balla Péter, Kaposvár, Beloiannisz u. 33.

222. REJTVÉNYÜNK

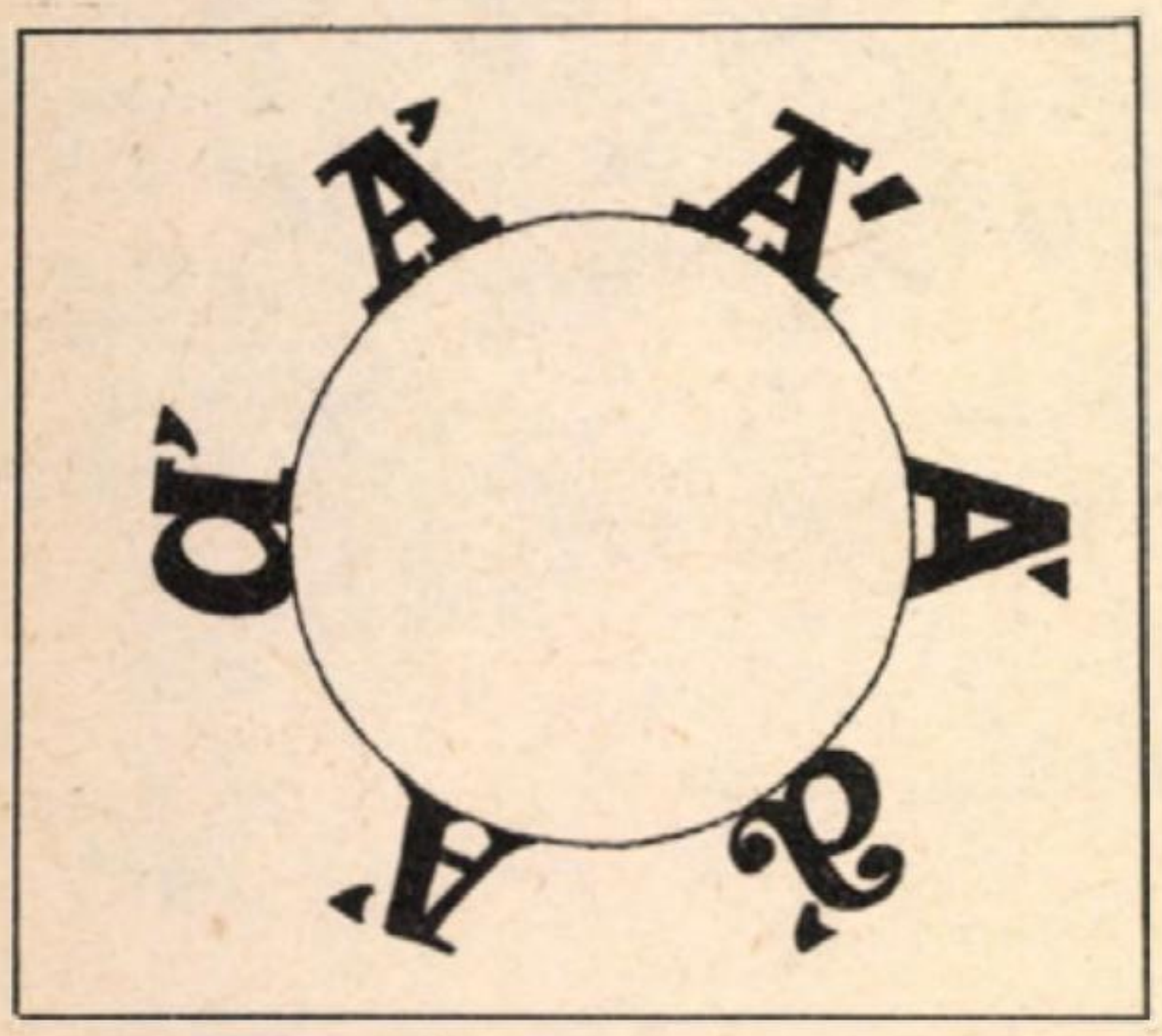

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb április 3-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-13 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

FÖLDI CSILLAGOK

Fülöp György rajzai

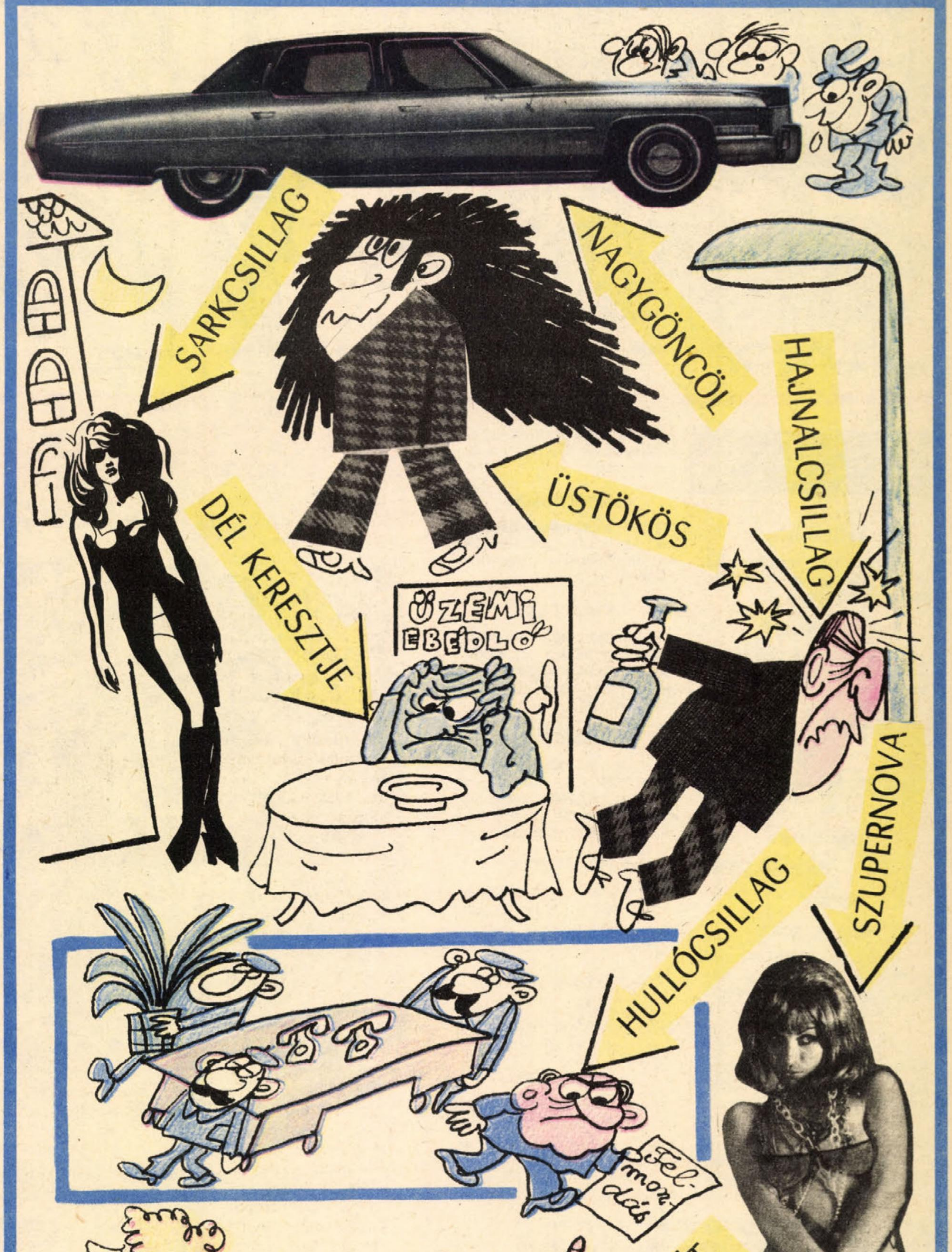

REJTÉLYES BŰNÜGY

John Creasey nem olyan híres bűnügyi regényíró, mint Agatha Christie vagy Mickey Spilanne, de néhány száz rendkívül bonyolult bűncselekményt már az ő mesterdetektívjei is megoldottak. Most viszont tőle, pontosabban az angliai Salisbury-ben levő otthonából, loptak el két kis porcelánoroszlánt, s a bűncselekmények hatalmas képzelőerejű szakértője teljesen tehetetlenül áll a rejtély előtt. Kinek állott érdekében ellopni ezt a két, aránylag csekély értékű tárgyat, amikor sokkal nagyobb értékekhez hozzá sem nyúlt a titokzatos bűnöző? Creasey a rendőrséghez fordult segítségért, ahol fegyelmezett derűvel fogadták a bejelentést, s megígérték, hogy ha minden kötél szakad, az Interpolhoz fordulnak. És ha az sem segít, a legokosabb könyvben megírni az esetet.

JÁNOS VITÉZ – MA

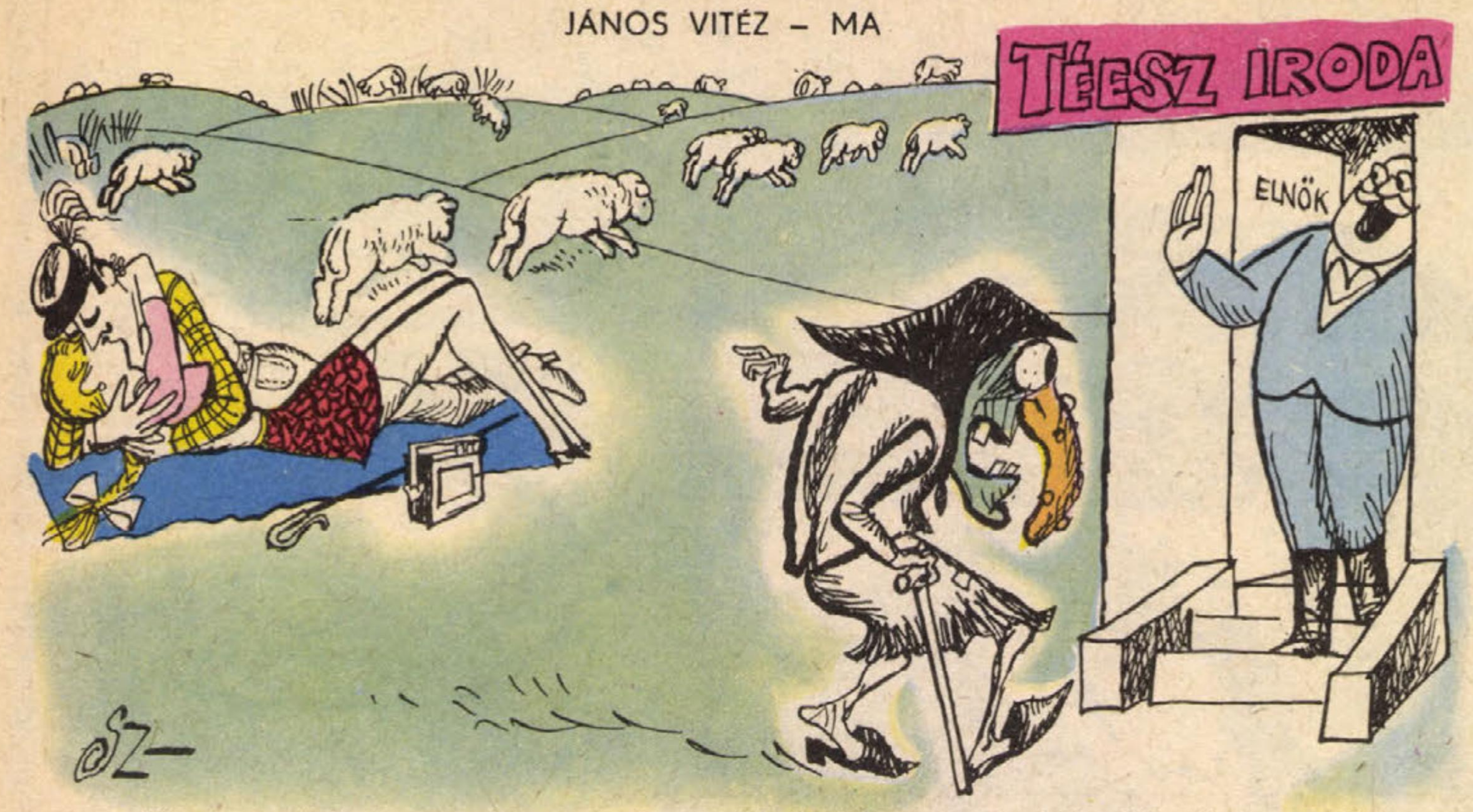
TÉESZ IRODA
ELNÖK

– Hová gondol, öreganyám, egyetlen juhászbojtárunkat fogjuk világgá kergetni egy kis szabálytalanság miatt?

JAVASLATUNK A KÖZÚTI BALESETEK CSÖKKENTÉSÉRE

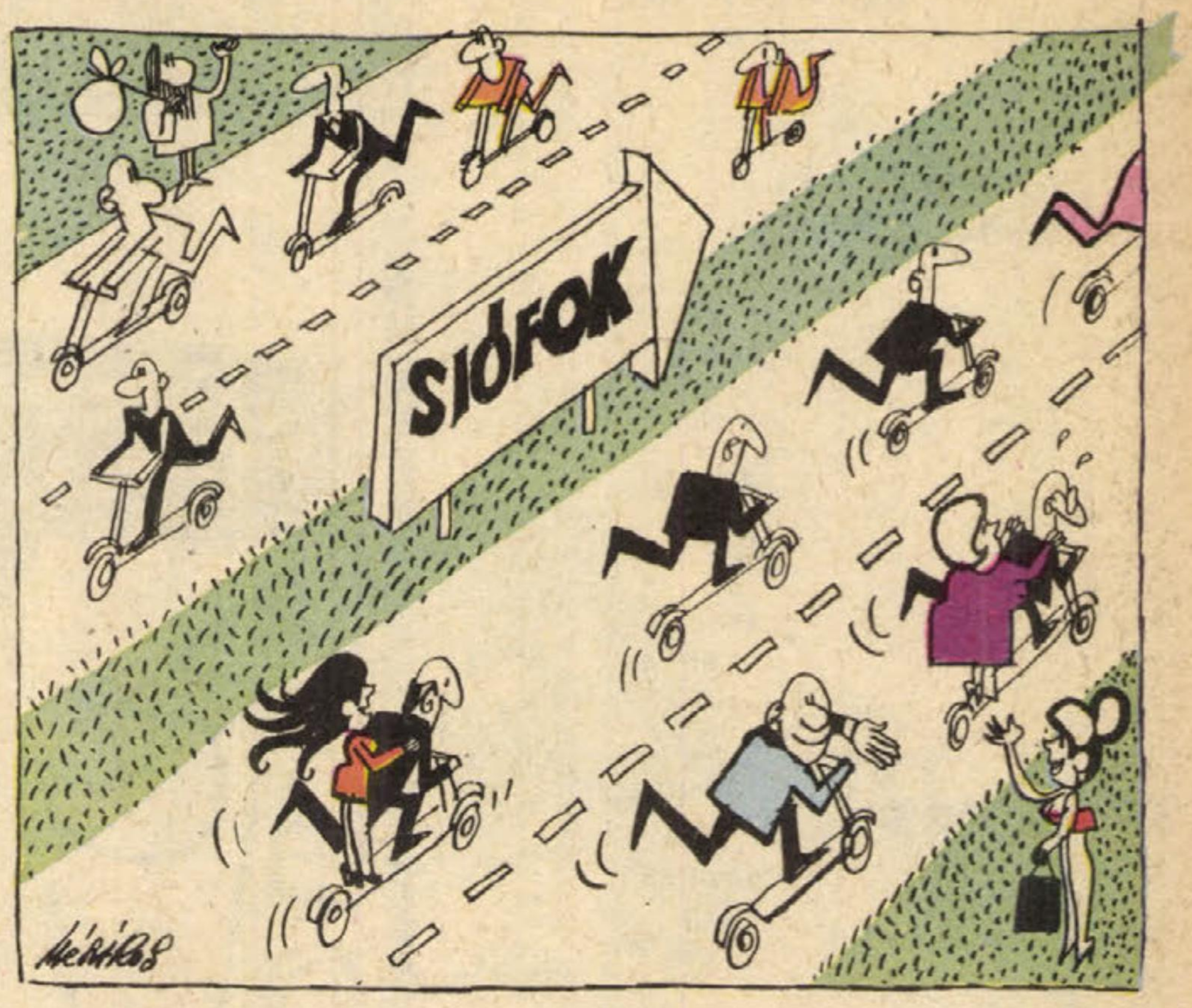

SZILÁNKOK

ITALBOLT

Az ideális italbolt az lenne, ahol józan vendéget sem szolgálnának ki.

BÖRTÖNBEN

— Nálunk miért nem vezetik be a szabad szombatot?

NAGYEVŐ

— Mit hozhatok ebéd után?

— A vacsorát.

BUDAPESTEN

— Egy kis friss levegőt szeretnék szívni. Légy szíves, csukd be az ablakot!

RANDEVÚ

— Tehát kedden, fél nyolckor, a szokott helyen. De könyörgöm, néhány napnál többet ne késsen . . .

MOZI

Azért szeretem a mozit, mert a színész a századik előadás után is ugyanolyan elmélyülten játszik, mint a premieren.

SZERÉNYSÉG

Egy szépségkirálynő-választás utolsó helyezettjével is szívesen megismerkedném.

TISZTELET

— Engem úgy tanítottak, hogy tiszteljem a szüleimet. Fel is keresem őket, ahányszor csak látogatás van Vácott.

KÉTEZERBEN

— Ez a mai fiatalság nem tudhatja, milyen csodálatos, andalító, halk muzsikát játszott annak idején egy beat-zenekar.

TERVEZGETÉS

— Annyit már mindenesetre tudok, hogy az idén hová nem megyek nyaralni.

FIZETÉSRENDEZÉS

— Szeretném, ha legalábbis Andrzej Wajda rendezné az adósságaimat.

BÜSZKESÉG

— Lám, kettőnk közül az én kocsimat lopták el, mert sokkal jobb márka, mint a tiéd!

G. Sz.

VANNAK MÉG ÉLELMESEK

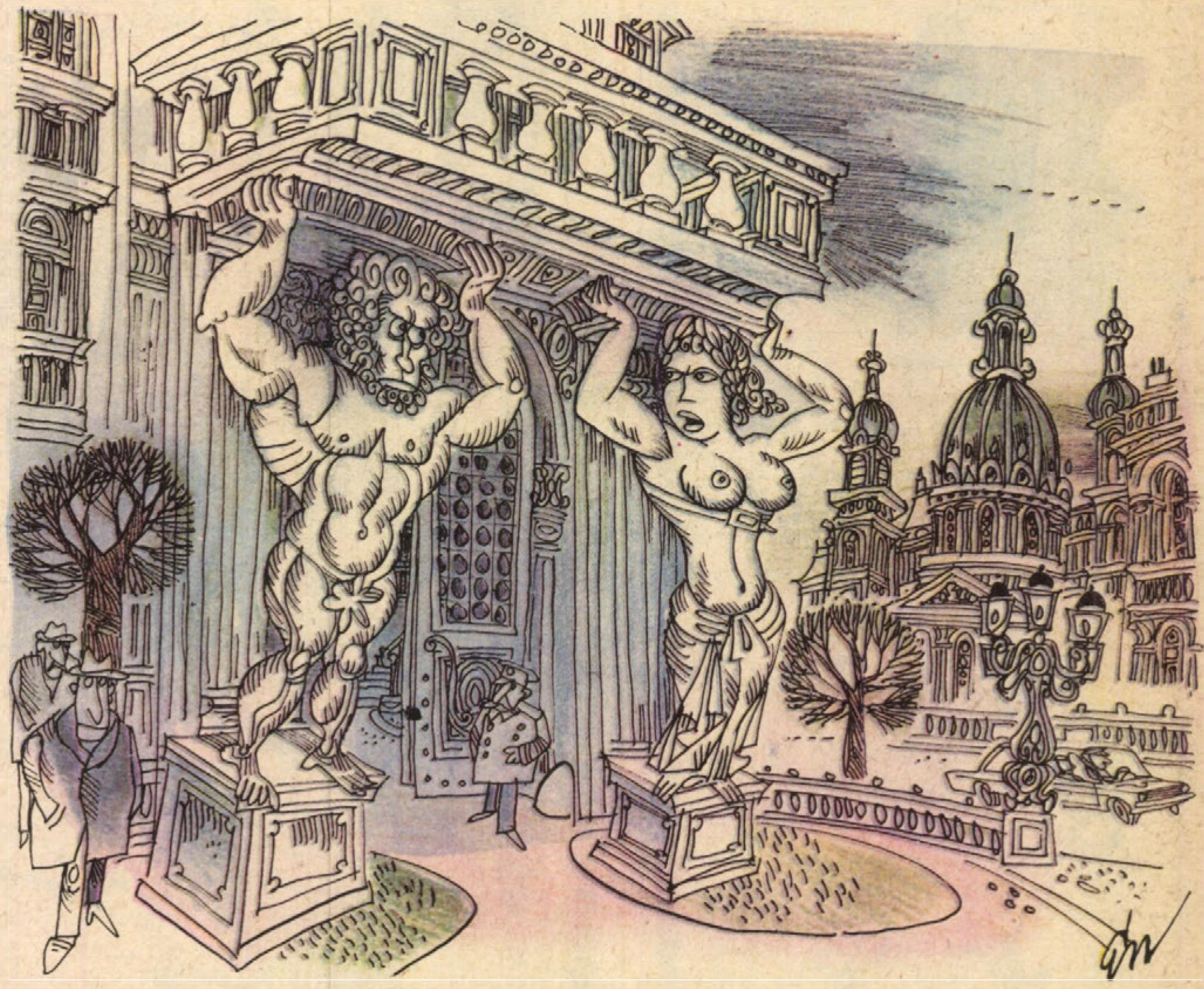

– A szomszédban a szobor-kollégák egy bauxitbetonos háznál vállaltak másodállást! . . .

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

BÚVÁR KUND

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

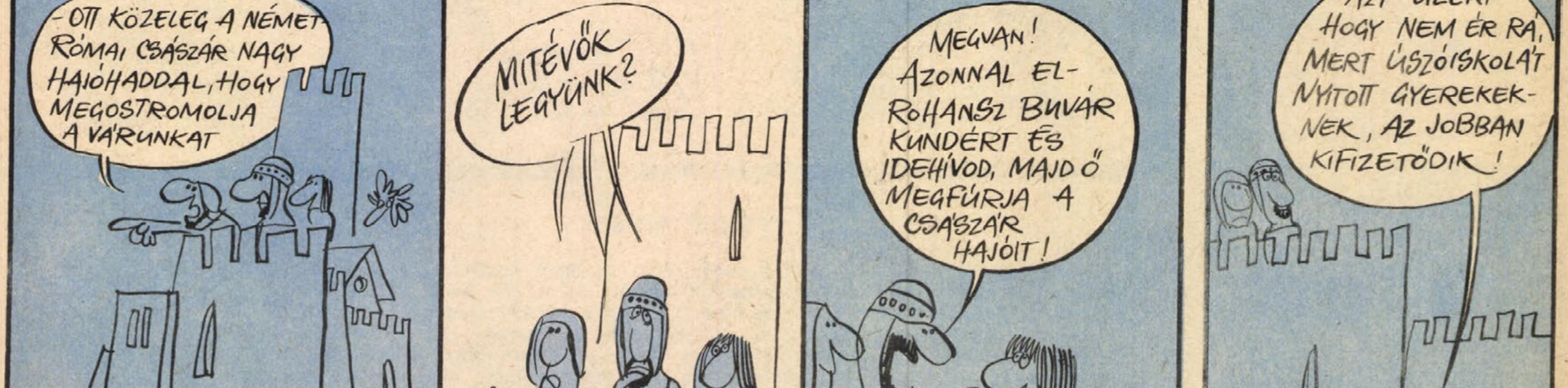
– OTT KÖZELEG A NÉMET-RÓMAI CSÁSZÁR NAGY HAJÓHADDAL, HOGY MEGOSTROMOLJA A VÁRUNKAT
MITÉVŐK LEGYÜNK?
MEGVAN! AZONNAL ELROHANSZ BUVÁR KUNDÉRT ÉS IDEHÍVOD, MAJD Ő MEGFÚRJA A CSÁSZÁR HAJÓIT!
AZT ÜZENI HOGY NEM ÉR RÁ, MERT ÚSZÓISKOLÁT NYITOTT GYEREKEKNEK, AZ JOBBAN KIFIZETŐDIK!
SAJDIK